

Wasm
DS631
D6424

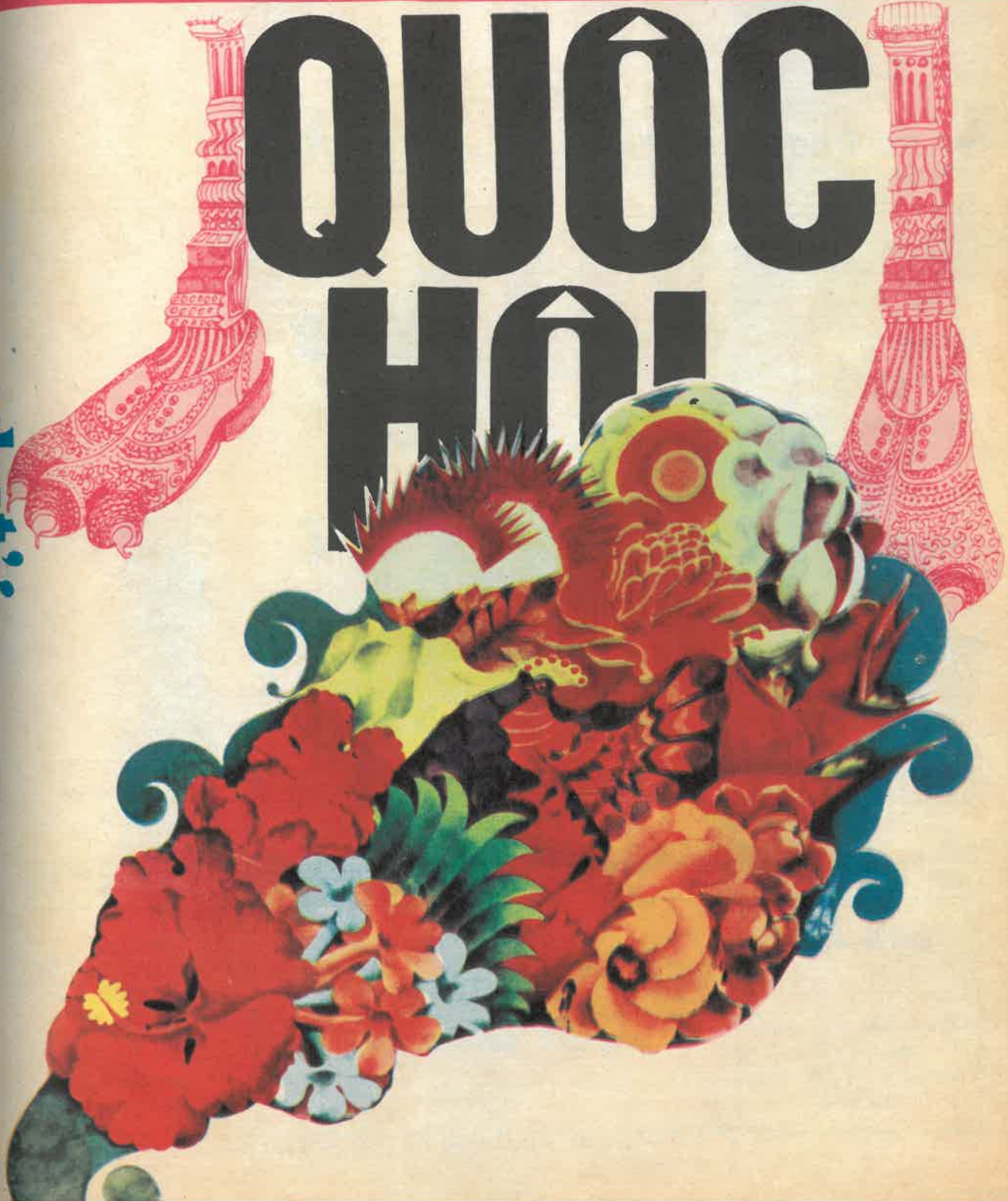
18

ĐÔI

tuần báo đối lập cực tả không cộng sản

QUỐC HỘI

chủ trương biên tập **chủ tử** và nhóm **Sông**

ĐỜI

TUẦN BÁO ĐỜI LẬP CỤC TÁ KHÔNG CỘNG SẢN

18

1

CHỦ ĐỀ : ĐẶC BIỆT VỀ QUỐC HỘI

● GÁNH XIẾC : phiếm luận của tề đề ● QUỐC HỘI: CÔNG VÀ TỘI : đời

2

CHÍNH TRỊ

● VAI TRÒ CỦA QUỐC HỘI ĐỆ NHỊ CỘNG HÒA nguyễn hữu đồng ● KHI ÔNG NHẬT BẢN ĂN CHƠI của nguyễn hoàng đoan ● BUỔI SÁNG HIRO SHIMA đời ● DI CHÚC LỊCH SỬ của học giả nguyễn đức quỳnh ● ĐẠO VÀ ĐỜI của nguyễn duy hình ● QUY CHẾ BÁO CHÍ đời.

3

VĂN NGHỆ

● TÌNH ĐỜI truyện dài của nguyễn thụy long ● KỂ TỚI SAU truyện dài của cung tích biên.

4

CÁC MỤC THƯỜNG XUYÊN

NÓI VỚI ĐẦU GỐI ● THƠ ĐỜI ● TRUYỆN ĐỜI ● TIỀN SỬ ĐỜI ● SINH TỬ PHÙ ● TRANG PHỤ NỮ. ● TRANG THƠ ● NGƯỢC ĐỜI

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

ĐỜI ● NĂM THỨ NHẤT ● SỐ 18 ● TUẦN LỄ TỪ 15-01-1970 ĐẾN 22-01-1970

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 30đ

Giao dịch quảng cáo
Hỏi ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

QUI CHẾ BÁO CHÍ

Qui chế báo chí đã được Tổng thống ban hành. Với những khuyết điểm của nó, dù sao qui chế báo chí cũng đánh dấu một sự tiến bộ. Nhưng đây chỉ là trên phương diện lý thuyết. Còn trên phương diện thực tế, người ta cần chờ đợi Hành pháp có thực sự có thiện chí áp dụng một cách đúng đắn, nghiêm chỉnh qui chế báo chí hay không. Bởi vì, nếu Hành pháp không có thiện chí, Hành pháp có thể bịa đặt ra một nghìn lẻ một lý do để không thực thi qui chế báo chí. Ta nêu một tỷ dụ cụ thể: trường hợp nhật báo Sống. Theo đúng qui chế báo chí, thì Chu Tử có đủ mọi điều kiện để xin tục bản nhật báo Sống. Điều kiện căn bản thứ nhất là ai muốn đứng tên chủ nhiệm xuất bản báo, thì phải có bằng cấp đại học hoặc đã từng là chủ nhiệm báo một thời gian. Điều kiện này Chu Tử có thừa. Điều kiện căn bản thứ hai, là người đứng tên Chủ nhiệm phải là người không thân cộng, không chủ trương Trung lập. Điều kiện này Chu Tử cũng có thừa, vì ngoại trừ những người có tinh thần hài hước cao độ, không ai nỡ gán cho Chu Tử là người thân cộng, mặc dầu Chu Tử có đường lối khuynh tả.

Theo đúng qui chế báo chí, thì Chu Tử khỏi cần phải xin phép xuất bản báo, chỉ cần nạp đầy đủ hồ sơ, xin cấp phát biên lai, rồi một tháng sau đường hoàng xuất bản báo. Nhưng sự việc liệu có diễn tiến đúng như vậy không, hay chánh quyền sẽ lại «phịa» ra lý do này, lý do nọ để ngăn cản.

Trên thực tế thì mọi việc đều tùy thuộc vào điệu «chơi» của Hành Pháp. Nếu Hành pháp chơi «fan play», không ăn gian, không lường lẹo, thì qui chế báo chí quả là một tiến bộ, có lợi cho Tự do Ngôn luận. Nhưng nếu Hành pháp chơi xấu, chơi gian thì... thì đâu lại hoàn đó, không có gì tiến bộ, mới mẻ.

Dù sao, chúng ta tin rằng chánh quyền lúc này đã đủ mạnh để khỏi cần ăn gian, để có thể thi hành qui chế báo chí một cách nghiêm chỉnh mà không sợ ai phá. Do lẽ đó, và để thử thách xem thái độ của chánh quyền ra sao, chủ nhiệm nhật báo Sống đã lập đầy đủ hồ sơ để nộp bộ Thông tin, xin cấp phát biên lai để tục bản báo Sống.

Chúng ta chờ xem.

ĐỜI

Tuần tới sẽ phát hành Giai Phẩm Xuân của tuần báo ĐỜI. Sau giai phẩm Xuân, ĐỜI sẽ ấn hành một số tất niên, rồi nghỉ Tết. Các bạn nhớ đón đọc số tất niên với chủ đề TẾT KIỆM ƯỚC

Nhi đồng và Bô lão

Báo chí Saigon đã đặt cho 2 viện Quốc hội hai cái tên riêu; Viện Nhi đồng và Viện Bô lão. Hai tên này được dùng quen đến nỗi 1 tờ báo quốc tế (Time) trong số gần đây nhất cũng gọi Hạ nghị viện VN bằng cái tên «Kindergarten» (Vườn trẻ) và Thượng nghị viện là «The old people's home» (đúng là viện bô lão)

Hai cái tên riêu của các nhà báo không phải là vô cớ mà đặt ra. Xét qua hai năm làm việc của hai viện thì đặc tánh nổi bật của Viện dưới vẫn là tánh chất nhi đồng, còn đặc tánh nổi bật của Viện trên, hiển nhiên là cái vẻ bô lão của nó.

Tánh chất nhi đồng của hạ viện biểu lộ trong tư cách của nhiều vị dân biểu, trong sinh hoạt nghị trường và ngoài nghị trường của họ, trong vai trò chánh trị mà viện này đóng trong đời sống quốc gia.

Trong đời sống chính trị, Hạ viện đã phản ảnh nhiều vụ xung đột chánh trị có tánh cách ấu trĩ. Thí dụ như vấn đề kỳ thị địa phương đã được phơi bày khá trắng trợn và thiếu tế nhị do những dân biểu trẻ tuổi. Những vụ tố cáo vụ vợ thiếu bằng cấp giữa các dân biểu chỉ làm trò cười cho dân chúng thí dụ như hai dân biểu cùng tổ nhau tham nhũng. Những lời tuyên bố huênh hoang, những lời hứa vĩ đại và các lời thách đố dữ dằn, sau đó quên đi rất mau. Nhưng kỳ lạ nhất là những vụ xoay chiều của một số lớn dân biểu trong các cuộc biểu quyết cũng như trong các cuộc lập khối. Nhiều dân biểu đã từ khối này nhảy vọt sang khối khác. Nhiều dân biểu qui tụ thành một khối rồi sau đó đã giải tán để lập khối khác. Sự lũng đoạn của tiền bạc đã được người ta nói tới một cách công khai, và mọi người mặc nhiên công nhận.

Trong nghị trường đã diễn ra những trò ấu trĩ. Ngoài nghị trường cũng không thiếu.

Gần đây nhất là một vị dân biểu đã công khai kêu gọi quân đội bắt giam mấy dân biểu bị tố cáo thân cộng, bắt kể đến hiến pháp và luật pháp. Xa hơn, những phái đoàn

dân biểu đi ra nước ngoài đã diễn khá nhiều trò bêu riêu.

Đó là chưa kể những vụ làm ăn nhờ nhớt của các dân biểu: mượn thế lực đi vay tiền của ngân hàng phát triển nông nghiệp rồi xài việc khác, mượn thế lực để chạy áp phe nhập cảng cho vợ con...

Trước một Hạ nghị Viện nói chung có tánh cách ấu trĩ như vậy, nếu ta tự đặt địa vị vào người cầm quyền hành pháp, ta cũng thấy cách đối xử với họ như thế nào là thích hợp. Cũng như với trẻ em thì người ta biết có hai cách đối xử đơn giản: cho ăn kẹo, hay là dọa đánh đòn.

Ngược lại với tính cách ấu trĩ của Hạ Viện, ta lại thấy Thượng Viện quá già nua. Nổi bật ở Hạ Viện là những dân biểu trẻ. Còn nổi bật ở Thượng viện phần lớn là những dân biểu đứng tuổi.

Chưa kể tuổi tác, nghề nghiệp và thành phần xã hội của các nghị sĩ cũng làm cho họ già đi nghĩa là thủ cựu hơn. Nếu Hạ Viện có nhiều dân biểu thuộc giới trung lưu hoặc hạ trung lưu, mà đường lối suy nghĩ cũng như diễn tả có vẻ cấp tiến, bình dân, lạnh lợi, thì những nghị sĩ ở Thượng viện

Quốc Hội: CÔNG VÀ TỘI ĐỜI

thường thuộc giới thượng trung lưu và thượng lưu nên dè dặt, bảo thủ và chậm chạp. Chữ thượng lưu, trung lưu ở đây chỉ đề nói về giai tầng xã hội, có tánh cách nghề nghiệp tài sản và nếp sống vật chất thôi.

Dấu hiệu già nua lộ rõ của Thượng Viện là bản nghị quyết gần đây nhất. Tất cả các báo chí thủ đô đều phải coi bản nghị quyết của Thượng Viện là ồm ồm, dậm dờ. Cũng ồm ồm dậm dờ không kém là vụ Thượng Viện kiện 2 Bộ Kinh Tế và Tài chánh về thuế kiếm ước; đến nỗi quan tòa là Tối Cao Pháp Viện phải cho là không phải kiện và cũng không phải không kiện.

Còn một yếu tố khá quan trọng nữa là thành phần Thượng viện gồm có tới bốn liên danh «huộc khuynh hướng Công giáo, là khuynh hướng được mô tả như là cực hữu trong sinh hoạt chánh trị ở VN.

Tuy nhiên nhờ tính cách thủ cựu và dè dặt, Thượng Viện đã không bày nhiều tệ hại như ở Hạ viện, Thượng viện có những phản ứng đứng đắn kịp thời đối với các vấn đề quan trọng, nhờ vậy khi nói tới Thượng Viện người ta vẫn có vẻ kính nể nhiều hơn.

Cơ chế cần thiết
Những tiếng đã kích và chế riêu

Quốc hội đã nhiều lần (ngay trong số báo này quý vị có thể thấy rồi), nhưng nếu bây giờ có ai nêu ý kiến giải tán 2 viện Quốc hội đi thì chắc chắn sẽ bị la ó phản đối.

Ngay khi đoàn biểu tình gồm trẻ em và đàn bà đến đập phá Hạ nghị viện ngày 20-12-69, phản ứng của báo chí cũng như các giới chánh trị là bênh vực và bảo vệ Hạ nghị Viện.

Dù không đóng được đầy đủ, và đóng đúng vai trò mà quốc dân trông đợi, người ta vẫn thấy vai trò của Quốc hội vẫn cần thiết. Vì nếu bãi bỏ quốc hội, tức là chúng ta phải chấp nhận 1 chế độ độc tài. Có Quốc hội, với tất cả cái khuyết điểm của nó, chúng ta vẫn có một cái sườn, cái khung cho sinh hoạt dân chủ, để quốc dân nếu chưa được ăn một thực đơn dân chủ thì cũng được nếm mùi dân chủ.

Quả thực trong hai năm qua, Quốc hội cũng có công đóng góp cho nền móng quốc gia được một số đạo luật, mà đáng kể nhất là qui chế chánh đảng và qui chế báo chí.

Những qui chế đó chưa đáp ứng hoàn toàn được các đòi hỏi dân chủ của các đảng phái cũng như các người viết báo. Nhưng nó cũng giúp cho người ta có một cái khung khổ mà trong đó người ta có thể tranh đấu để nói rộng ra hơn.

Một công dụng khác của Quốc hội là làm cái thắng yếu ớt cho bộ máy Hành pháp. Tất nhiên chúng ta đã chứng kiến cái cảnh Lập pháp thua Hành pháp liêng xiêng trong các vụ «phúc nghị». Chúng ta cũng chưa thấy một khuyến cáo, một nghị quyết nào của Quốc hội mà được Hành pháp tuân theo. Đối với toàn thể ngành Hành pháp thì Lập pháp rất yếu. Nhưng đối với từng phần nhỏ ở cấp trung trở xuống của ngành Hành pháp, thì ta tin rằng tai mắt của các dân biểu, mồm mép của các dân biểu cũng giúp cho việc ngăn ngừa nhiều ý định lạm quyền hay phạm pháp.

Có người không bằng lòng với Quốc hội hiện tại nghĩ rằng thả giải tán nó đi còn hơn để nó đó làm bình phong cho Hành pháp thao túng và thiết lập chế độ độc

tại dưới nần hiện dân chủ. Người ta nhắc tới Quốc Hội đời Ngô đình Diệm chỉ là bộ máy gậy của ông bà cố vấn.

Nhưng ta cũng phải nhận rằng Quốc hội hiện tại đã khá hơn Quốc hội thời nhà Ngô. Trong Quốc hội hiện nay ta thấy có nhiều dân biểu can trường hơn, dám chống lại chánh phủ và chống địch danh Tổng Thống. Trong Quốc hội hiện tại ta thấy nhiều nhân vật chánh trị xuất sắc hơn và tha thiết xây dựng sự nghiệp chánh trị một cách lương chính chứ không phải coi việc làm chánh trị là một nghề để kiếm tiền để mưu lợi riêng mà thôi.

Nhìn vào Quốc hội thời nhà Ngô ta thấy nó có vẻ trang trọng và nghiêm nghị hơn, vì nó ngoan ngoãn hơn. Còn Quốc hội hiện nay (nói riêng Hạ nghị Viện) không có ngoan ngoãn nữa, cho nên mới có vẻ xô bồ, ồn ào đầy tính cách bình dân.

Các cuộc bầu cử sắp tới

Cuối năm nay (9-70) sẽ có cuộc bầu lại 30 nghị sĩ Thượng Viện, Cuối năm tới (11-71) sẽ bầu lại tất cả các dân biểu.

Chúng tôi nghĩ rằng các cuộc bầu cử tới sẽ là dịp để cho chúng ta sửa các khuyết điểm của Quốc hội.

Quốc hội phải có tánh cách đại diện nhiều hơn, những ứng cử viên Phật giáo đã rút tên hoặc không ứng cử vào năm 1967 thì nay có thể xuất hiện tranh thủ lá phiếu. Các khối chánh trị lỏng lẻo có thể lợi dụng dịp này để củng cố lại và liên kết với nhau.

Từ nay cho tới ngày bầu cử, các nghị sĩ và dân biểu đương nhiệm cũng có nhiều thời giờ để chăm sóc sự hữu hiệu của mình.

Các dân biểu, nghị sĩ đã bỏ phí rất nhiều thì giờ để bàn nhậu, chuyện tào lao, để tổ cáo lẫn nhau, để tuyên bố những lời mỉa mai. Trong khi đó bao nhiêu đạo luật cần thiết và hữu ích bị bỏ xó, thì dụ đạo luật về việc «công nhân tham gia quản trị xí nghiệp» đạo luật về «đầu tư» đạo luật về cải cách nhà phố, các bộ luật về hình và bộ khác.

Nếu trước khi hết nhiệm kỳ, nếu các dân biểu và nghị sĩ hoàn thành được một số đạo luật trên với quan niệm cấp tiến, với tinh thần dân chủ và xã hội, thì chắc rằng lịch sử sẽ không đến nỗi buộc tội qui vị.

ĐỜI

MINH XÁC

Để tránh những ngộ nhận, tôi xin minh xác cùng bề bạn: Tôi không hề gửi tác phẩm dự thi giải văn chương được gọi là giải văn chương 1969.

CUNG TÍCH BIÊN

SAU SỐ NÀY, TUẦN TỚI SẼ PHÁT HÀNH GIAI PHẨM XUÂN CON CHÓ CỦA TUẦN BÁO ĐỜI

Xuân Đời

CHỦ ĐỀ:

CA
NGỢI
TÌNH
YÊU

- Xuân Con Chó, không ca ngợi tình yêu thì còn biết làm chó gì?
- Mùa Xuân không đọc Xuân Đời thì còn đọc chó gì?
- Tết «kiếm ước», chỉ có thể ăn tết một cách «kiếm ước» lành mạnh nhất, sâu sắc nhất, hợp túi tiền nhất, bằng cách đọc Xuân Đời
- Make love, not war: Hãy chấm dứt thù hận, đàm chém bằng cách đọc Xuân Đời với chủ đề CA NGỢI TÌNH YÊU
- Xuân Đời một công trình vĩ đại, đọc đáo, bỏ qua không đọc, cả cuộc đời sẽ «chó má» quanh năm

Phát hành ngày 22-1-1970 (nhằm 15 tháng 12 âm lịch)

UỐN TÓC PHỤ NỮ

Rosetta

- Do các chuyên viên phụ nữ đảm nhận
- Cắt uốn hợp thời trang
- Giá uốn từ 500 đồng
- Có điện riêng

479, Phan Đình Phùng SAIGON — Đ.T 92.916

ĐÔI CHUYỆN VỚI ĐÀU GỖ

KHA TRẦN ÁC

Tuyên dương công trạng Quốc hội

Dư luận cũng như báo chí thường đem Quốc hội ra làm đề tài chế tiễu, coi lưỡng viện như hai chuồng khỉ. Kể ra thì cũng hơi oan cho Quốc hội. Quốc hội là hình ảnh của Thời đại. Thời đại này là thời đại lố lăng của những kẻ đầu cơ, của những con chó nhẩy bàn đọc, thì dĩ nhiên, Quốc hội phải có sự hiện diện của một số chó nhẩy bàn đọc. Tuy nhiên ta phải thừa nhận Quốc hội không phải là không có những phần tử đứng đắn, có thành tâm thiện chí. Chẳng hạn Chủ tịch Nguyễn Văn Huyền. Và Quốc Hội mặc dầu ngớ ngẩn, ấu trĩ, mặc dầu bị Hành Pháp sỗ mũi, đã thực hiện được một vài việc đáng khen. Chẳng hạn qui chế báo chí, sự dĩ nhiên qui chế báo chí vừa ban hành còn đầy dẫy khuyết điểm nhưng có vấn còn hơn không, và qui chế báo chí dù sao cũng có lợi cho người viết báo, cho Tự Do Ngôn luận. Ít ra từ nay, Hành Pháp cũng không thể đóng cửa ngang xương bất cứ báo nào, dù có phạm tội tày đình chẳng nữa. Muốn đóng cửa ít nhất cũng phải truy tố ra tòa, đợi quyết định của Tòa. Ít ra ai có đủ những điều kiện do qui chế ấn định, thì cứ việc ra báo. khỏi phải xin phép, khỏi phải vận động, chạy chọt ngấm như trước. Thế là tiến bộ đút đuôi rồi, Nhân danh những người viết báo, nhân danh Tự Do Ngôn luận, Đầu Gối mạn phép xin tuyên dương công trạng Quốc hội một phát, cho hợp lẽ công bằng, kéo chữ Quốc hội hoài, vừa nhằm vừa bắt công. Chữ Quốc hội là chuyện tương đối ít nguy hiểm nhất

đối với báo chí, ai mà chẳng làm được.

Niên giám

Số này là số đặc biệt về Quốc Hội. Muốn nhận diện bộ mặt thực của các vị đại diện nhân dân, các bạn hãy tìm đọc những cuốn Niên Giám Hạ Viện, Niên Giám Thượng Viện trong đó có đầy đủ chân dung và tiểu sử quý vị do chính tay quý vị viết. Ngâm châu dung và đọc tiểu sử quý vị là một khoái vô song, khoái hơn đọc mục quảng cáo rao vặt của báo Chính Luận.

Chẳng hạn, mời các bạn đọc tiểu sử của dân biểu Nguyễn Văn Hào, nguyên văn như sau :

Nguyễn Văn Hào.

Dân biểu đơn vị Bình Dương

Sanh năm 1927 tại Tương Bình Hiệp. Học lực Trung học. Nghề nghiệp trước ngày đi c cữ : Chủ tịch ủy ban Hành chánh xã Tương Bình Hiệp.

HUY CHƯƠNG

— Bảng tưởng lệ do Thiếu tá Tỉnh trưởng Trần Văn Minh cấp ngày 18-10-63.

— Giấy khen do Thiếu tá Lê công Danh Tỉnh trưởng Bình Dương cấp ngày 3-6-64.

— Giấy khen do Ông Nguyễn hòa Hiệp Tổng trưởng Bộ Nội Vụ cấp ngày 19-5-65

— Công lệnh tuyên dương công trạng do v.v...

Là một đại biểu của dân, một đại diện của lập pháp mà nhét những «huy chương» (sic) của hành pháp vào tiểu sử để lấy lệ, kể cũng tội nghiệp, nhưng chưa tội nghiệp bằng chuyện những bằng tưởng lệ,

công lệnh tuyên dương này đâu có phải «huy chương» nhưng ông vẫn cố xếp vô mục «huy chương». vì ngoài những cái mệnh danh là «huy chương» đó, sự nghiệp ông, thành tích ông có còn gì khác nữa đâu !!

Cho nên, chỉ cần đọc tiểu sử các đảng đại diện của ta, ta đủ có một ý niệm rõ rệt về trình độ về tư cách những người đại diện của mình, để khỏi mơ mộng đòi hỏi ở họ quá nhiều.

Trên dưới toàn là chó

Tuần tới, sẽ phát hành số «Xuân Đới» của tuần báo Đới. Xuân Đới là Xuân con chó, nên rất nhiều chuyện chó, rất nhiều giai thoại về chó. Chẳng hạn như giai thoại về Ông Ích Khiêm :

Ông Ích Khiêm vâng mạng vua Tự Đức ra Bắc mưu đồ việc chống Pháp, nhưng việc chưa thành thì hòa ước Việt Pháp đã ký kết, ông đành trở về kinh cung chức. Lúc bấy giờ, vua Tự Đức đã băng, triều chính rối loạn, vua kế vị còn nhỏ, Tôn Thất Thuyết và Thường xuyên quyền, các quan toàn một lũ cầu an, không ai lo việc nước, Ông Ích Khiêm bức dọc, chán nản, bèn đặt tiệc mời khắp mặt đại thần tới dự các món ăn đều làm bằng thịt chó. Lúc vào tiệc, nhiều người không ăn quen món này, ngáp ngừng hỏi món khác. Ông thân nhiên trả lời rất lễ phép, số là : «Bẩm hôm nay, trên dưới toàn là chó cả» Các quan đều tím mặt...

Theo gương người xưa, anh em Đới cũng đi nh tồ chức vào ngày đầu xuân một tiệc chó, mời những ranh nhân của thời đại, nhưng anh em Đới không dám số lá, ba

que như Ông Ích Khiêm không bao giờ dám nghĩ hỗn xược rằng, trên dưới toàn là chó, nên trong bữa tiệc anh em sẽ lên tiếng chúc qui vị đều là xứng đáng làm «Người» không ai là chó cả.

Đớp thịt chó

Nghiên cứu văn học dân gian thấy có nhiều bài nói về sư, tiểu ăn thịt chó.

—Tiểu tôi, tiểu kính tiền hiền Bao nhiêu chùa chiền, tiểu đối tiền đi

Thịt chó, tiểu đánh tỷ tỷ.

Bao nhiêu chỗ lội, tiểu thi cắm chông.

Dân gian còn kể truyện một ông sư thích ăn thịt chó rất lý thú. Truyện kể rằng một hôm có một ông sư vào chơi một nhà giàu trong làng. Mấy con chó trong nhà chạy ra sủa ầm ỹ. Nhà sư giả bộ không biết giống chó là giống chi, hỏi chủ nhà rằng :

— Nhà ông nuôi giống chim gì mà nó hót nghe hay quá !

Chủ nhà tưởng nhà sư xưa nay chưa từng biết chó là gì, nên thật thà trả lời :

—Bạch người, giống chim ấy ở đây nhiều lắm. Chúng tôi nuôi nó để khách đến chơi, chúng nó hót cho vui nhà.

Nhà sư ngồi chuyện trò một lúc rồi nói với chủ nhà.

— Chúng tôi ở trên chùa, am thanh cảnh vắng, xưa nay không

có giống chim nào như giống chim của nhà ông. Dám xin ông nỡ lòng từ thiện, cúng nhà chùa 1 con chúng tôi đem nó về nuôi để nó hót cho vui chùa thì thực là quý hóa lắm.

Ông chủ nhà nghĩ bụng một con chó chẳng đáng bao nhiêu, không lẽ từ chối mới sai đưa đây tở buộc một con chó dắt theo nhà sư.

Đi được một lát, nhà sư bảo đưa đây tở.

— Thôi cho anh về. Anh đưa con chim cho tôi dắt nó cũng được.

Chó thấy người lạ dắt không chịu đi, cứ co giẫy giằng lại. Nhà sư cố sức kéo dây đi, vừa đi vừa tía tai vừa mắng dõn con chó rằng :

— Có đi không thì : là húng, là húng ! Đưa đây tở nghe rõ, đem câu chuyện về kể với chủ.

Câu chuyện tiểu lâm kể trên quả là lý thú, sâu sắc.

Đầu Gối hiệp lực cùng đại học giả Thiện Căn, đã đọc gần 40 cuốn sách, sưu tầm hơn một ngàn giai thoại về chó để viết một thiên đại nhảm luận về chó và má trong giai phẩm Xuân Đới. Các bạn nhớ tìm mua Xuân Đới : Cần nói đề các bạn rõ vì công in và các vật liệu đều tăng giá, Xuân Đới chỉ in rất ít, chắc chán không đủ cung cấp đúng nhu cầu bạn đọc. Xuân con chó mà không có Xuân Đới để vui Xuân thì đời... chó hết chỗ nói.

Đấu thầu

Trong đời số 14, có đăng tải một cuộc hội thảo về vấn đề thành lập Liên Bang Đông Nam Á. Đây là sáng kiến của bác sĩ Hoàng Văn Đức sáng lập tạp chí «Sud Est Asiatique» chủ trương giải quyết chiến tranh Việt Nam bằng cách thiết lập Liên Bang Đông Nam Á. Thực tình thì Báo Đới tổ chức cuộc hội thảo chỉ là để chiều theo ý muốn của anh Hoàng Văn Đức, chứ riêng anh em báo Đới thấy cái chủ trương thành lập Liên Bang Đông Nam Á nó quá xa xôi nếu không nói là mơ hồ. Nhưng sau khi báo phát hành, một thân hữu của Đới tôi nói rằng các anh em Duy dân cùng một hệ phải với nhà văn Thái lãng Nghiêm, nhận định rằng : báo Đới hóm hóm, báo Đới định «đấu thầu» việc thành lập Liên Bang Đông Nam Á nên tổ chức Hội thảo lung tung, vì Mèo, Nhặt v.v... đang xúc tiến việc thành lập Liên Bang Đông Nam Á v.v... Nghe người bạn nói anh em cười ngất, không ngờ mình lại «đấu thầu» một vụ lớn đến thế. Kịp đến khi Phó Tổng Thống Agnew đi chu du Đông Nam Á, tạt qua Việt Nam. Đới lại nghe có tiếng si sào : Sự mệnh Agnew là xúc tiến việc thành lập Liên Bang Đông Nam Á, đánh chết Agnew cũng gặp Hoàng v Đức hay Chu Tử. Họ đấu thầu trúng mỗi rồi ».

XEM TIẾP TRANG 46

ĐÂY LÀ CÁC LOẠI BỘT CHÍN HIỆU

TÂM PHƯƠNG

Đề nuôi em bé, bồi dưỡng sức khỏe — đủ các giới NGON, THƠM, BỔ không kém Bột ngoại quốc, đã được viện Pasteur công nhận nhiều chất BỔ.

TÂM PHƯƠNG

74A, Trần quốc Toàn Saigon

Trước kia, dân Saigon nhất là giới liên bà con nít thỉnh thoảng lại giải trí lành mạnh bằng cách đi xem hát xiếc Tây Đức. Đã khá lâu người ta không thấy những đoàn xiếc đó trở lại trình diễn. Có nhiều người khoái xiếc, mê xiếc không biết tại sao. Kể viết có quen một em rất bô, rất thơm trong đoàn xiếc nên bèn viết thư hỏi lý do thì được nàng trả lời di dễm như thế này: Nước anh bây giờ có quá nhiều trò xiếc nhất là trò xiếc chính trị những trò này quá hấp dẫn nên tôi mất đất làm ăn; hơn nữa từ ngày «gánh xiếc Giao chỉ» ra đời với những trò quái đản ác ôn, đoàn chúng tôi không còn lý do gì để trở lại Saigon nếu không muốn thành đại cái bang! Còn riêng tôi, tôi thấy trò đi xe đạp trên giây của tôi cũng không còn «ăn khứa» không còn toát mồ hôi lạnh nữa, nếu so với trò «hỏa tiễn 122 nổ ngay trên giường» mà đồng bào nước anh có hồi từng được xem (tên diều dều dều).

Tôi suy nghĩ mãi đến đàn cả người mà không biết gánh xiếc Giao Chỉ mà nàng nói là gánh xiếc nào, sau theo dõi báo chí tôi mới biết gánh xiếc mà nàng ám chỉ đích là gánh xiếc này đóng ở ngay trước họng súng đại liên của hai anh chàng Thủy quân lục chiến bị con như hai linh Mèo đen; phía mặt của gánh xiếc là nhà ngủ cho thuê ca-ra veo, bên trái cũng là nhà ngủ của tây đầm mang tên công ti năng tơn; phía sau là khu đậu xe của Mèo.

Khu hát xiếc mới đây lại được quay một lạng rào sơn trang đồ trông rất vui mắt, số là đoàn xiếc sợ dân ngu cu đen ủa vào phá như lần trước vì có một số hát xiếc ầu!

Vài hàng giới thiệu gánh xiếc

Cái khôi hài nhất về gánh xiếc này là ở điểm chính dân ngu cu đen đã tuyên họ, trả lương họ để họ hát xiếc cho đời lên hương cho con nít nó mừng. Làm thân hát xiếc cho dân đóng khổ thật cực. Khi hát hay, dân chẳng ma nào bốc thơm, đến khi hát cượng, hát ầu nó vác gậy vác gộc nó đuổi, nó tìm như sở phủ đi bắt cầu! Mà đúng là dân ngu cu đen thật,

hồi tuyên họ vào gánh dân chỉ nhìn những bản mặt khôi ngô, tuấn tú, thật thà, chỉ tin vào những trò mà họ hứa sẽ trình diễn ngoạn mục cho dân, vì dân, chỉ tin vào những biểu hiệu rất gần dân như con trâu, cái cây, cái chổi, cây dừa, mái tranh, tô com, thùng nước.

Lúc ghi danh xin tuyên vào gánh xiếc có anh nào khoe thành tích mình sẽ diễn được trò nuốt jiền, bóp bơ, uống sữa, lái xe Mèo, đêch có anh nào lấy biểu hiệu chiếc xe hơi, chiếc máy lạnh, biểu hiệu cái lá đa cả! anh nào cũng khoe thành tích đã từng ỳnh tây mũi lỗ, đánh Nhật lùn, đánh vেম chạy tụt quần, nghĩa là anti lung tung.

Tuy vậy thằng dân cũng không cảm thấy quá phi tiền để trả lương mỗi tháng cho đào kép hát xiếc gần 100 sấp mỗi tháng cho vì thỉnh

thoảng họ cũng được những trận cười khoái tử khi những tay hát xiếc diễn trò xuất sắc. Dĩ nhiên là họ chỉ được xem xiếc trên báo chí Giao Chỉ mà thôi! Tiếc thay!

Những trò xiếc chính

Trong gánh xiếc nào cũng có trò nuốt dao cạo, nuốt đinh, nuốt lửa phun phê phê, hoặc nuốt những thứ khủng khiếp hơn như nuốt mảnh thủy tinh, nuốt kiếm, nuốt mã tấu! Nhưng những trò nuốt trên so với những trò nuốt của những tay ảo thuật trong gánh xiếc này chỉ là trò trẻ.

Những tay nuốt đại tài này có thể nuốt một lúc gần triệu bạc rồi phun ra lịch, lịch còi trường hay lịch mặc quần áo thì dân đẹp đêch có quyền được biết, có lẽ hiến pháp đêch qui định dân

được biết điều đó: lại có tay nuốt hàng tấn gạo miền Trung mà bụng đêch bề thế mới gọi là ma-di ảo thuật thứ siêu, thứ super! có tay ảo thuật lại nuốt một lúc mấy pho tượng Chàm to tổ bố mà không lạc họng thể mới lạ. Trò ảo thuật này được diễn cho Mỹ coi và được Mỹ trả tiền rất hậu.

Sau trò nuốt đến trò ảo thuật biến cái nọ thành cái kia như kiểu các nhà ảo thuật tầm thường biến giấy báo thành Trần hưng Đạo, biến chiếc nón không thành chim cu.

Các nhà ảo thuật trong gánh xiếc Giao chỉ có thể biến tiền của dân đến thành những chiếc vé máy bay đi Tây chơi đầm Paris, đi Nhật tắm trường, đi Tàu du hí kiều «Nhất dạ đế vương» đi Thái Lan cho các em tắm hơi, nâng bi, cạo, soạng bi, nân bi, mân bi, hôn bi, hít bi.

Mới đây mấy nhà ảo thuật lại diễn được trò khủng khiếp hơn «cậu chó» khủng khiếp đến nỗi cho đến giờ báo chí còn xôn xao, dư luận quốc tế còn bàn tán đó là trò «người hóa chó».

Những trò trên đây chưa kể đến trò «nuốt lời hứa với dân đen» mà tay ảo thuật nào trong gánh cũng rành cả.

Ba nhà ảo thuật lừng danh

Gần đây trong làng ảo thuật quốc tế bỗng như bị điện giật khi các nguồn tin ngoại quốc ở đây đánh đi là có ba nhà ảo thuật trong gánh xiếc Giao Chỉ có thể biểu diễn trò «người hóa chó». Đã có nhiều tay ảo thuật quốc tế vứt áo, bỏ nón, quăng gậy giải nghệ khi nghe tin này, cũng có rất nhiều ảo thuật gia khác, kể cả những ảo thuật gia khét tiếng của Ấn Độ đang tới tập xin chiếu khán nhập Giao Chỉ để tìm thầy học nghề! Ba nhà ảo thuật này có thể dậm chân hét lên một tiếng là biến thành tô tô; ki ki, lu lu liền, đặc biệt là tô tô biết bóp bíp-têch, liếm bơ, lái xe hơi Mèo! Báo chí Giao Chỉ bèn bắt chước các nhà làm thơ thần tự do của Giao Chỉ làm «thơ gấu gấu» kiểu cửa sổ: «một con chó, hai con chó, ba con chó»! Tác giả «Cậu chó» «cô chó»

còn đợi gì mà không viết «Ba cậu Chó» để hốt bạc các!

Kép độc trong gánh xiếc!

Trong gánh hát xiếc nào cũng có ông bầu, ông xếp xòng, ông xếp chùa. Xếp xòng của gánh xiếc Giao chỉ tuy đến tuổi gần đất xa trời nhưng rất là gân, anh kép này được báo chí mệnh danh là «Hồi xuân liệt lão». Anh có tài đập búa «bách phát bách trúng» tài đập búa của anh Kruschev cũng phải nể, vì kút xếp mới chỉ biết đập giấy! Nhưng có lẽ một ngày nào đó anh kép hát này đến phải đòi trò «đập búa» thành trò «phóng búa» vì cảnh tượng các nhà ảo thuật đực cái nhiều phen quá hỗn loạn.

Anh kép này được khán giả rất mến chuộng bởi anh hiền khô. Báo chí nó kêu anh là ông già chịu chơi anh cũng làm ngơ, nó bảo anh là chủ xe đồ, nó bảo anh sắp lên xe hoa về nhà vợ anh cũng mặc, đào kiều tổ anh bất lực đêch thể làm cái gì được anh cũng phớt ăng Lê. Mới đây anh còn tổ chi khi tuyên bố đại khái là nếu kẻ nào phá gánh xiếc của anh thì hãy xin anh tí huyết hoặc dấm qua xác chết tong teo của anh rồi hãy phá!

Anh hề của gánh xiếc

Những anh hề trong gánh xiếc không phải là những tài tử thứ yếu mà thật sự họ đóng vai trò quan trọng. Vai trò của anh hề là vẽ mặt tô son đeo mũi cà chua, đi hai hàng kiều Charlot để thò tay vào nách của khán giả chọc cười!

Anh hề này không biết lúc diễn trò có buồn cười như Tùng Lâm hay không nhưng cứ nghe những câu anh nói khán giả cũng đủ cười vỡi... rồi! Anh hề này trước kia nổi tiếng nói phét, nói sạo, anh đêch biết Tàu biết Mèo là gì nên anh tưởng tượng anh được sang Tàu sang Mèo, anh phá làng phá xóm anh «chọc què» thiên hạ. Những chuyện phịa của anh liền bà con nít Giao Chỉ rất khoái! Anh đã từng tuyên bố với báo Mèo là dân Giao Chỉ rất sợ «một mai khi hòa bình» anh ta biểu nếu Mèo thí chỗ cho dân Giao chỉ ở thì ít nhất có 3 triệu mạng ghi tên! Mới đây anh lại còn đòi bỏ tù cả Tổng thống

nữa! Ôi anh hề KHOÁI LẠC, CỬ LẠC, QUẢNG LẠC, LỤC LẠC. Anh còn mua may quay cuồng chọc cười nhặt nhèo thiên hạ đến bao giờ?

Ả kiều trong xiếc

Trong gánh xiếc có ả kiều là nổi bật hơn cả. Dân ngu cu đen ít kẻ được biết mặt ngang mũi dọc của ả nhưng nghe danh cũng đủ mơ mộng đủ là mộng tinh vì ả có cái tên rất tiêu thuyết rất lãng mạn!

Không biết ả có khoái mùa Thu không nhưng chắc là không vì những kẻ mơ mùa Thu, mộng mùa Thu phải là những kẻ có tâm hồn bay bướm, ướt át, còn ả thì khoái trò nóng máu, bạo tay. Chẳng có thể mà trong gánh xiếc, ả chuyên biểu diễn trò «rút súng ng n nóng» và «phóng guốc».

Trò «phóng guốc» là trò được liên bà Giao Chỉ ưa biểu diễn với chồng nhất, còn trò khoái súng ngắn nóng, theo các nhà phân tâm học, là một trò mà các liên bà con gái bị uẩn ức sinh lý, vì ít khi được thấy «súng ngắn nóng» được dùng súng ngắn nóng, được sờ súng loại này, nên khi được dịp sờ là khoái sờ lắm!

Các anh kép hát trong gánh xiếc hãy tránh xa ả không sẽ có ngày mất chim, hoặc cụt giò vì súng lục trong bóp của ả. Mới đây suýt có anh trong gánh xiếc được dịp làm dân biểu ở địa ngục vì súng của ả!

Đề nghị lảm cẩm của dân đen

Dân đen mong rằng một ngày đẹp trời nào đó gánh hát sẽ rời đoàn đồng đồ tại những nơi bùn lầy nước đọng, rác rưởi, ruid chuột để hát trò cho dân coi. Ở gần dân mới biết dân muốn diễn trò gì, diễn ra sao, Dân đã chán xem những trò «chửi lộn» «bỏ hộp», «đập búa», «rút guốc» «mời chó lừ» «buồn lịch» «bán tượng» «đi tây» làm rồi! Họ muốn các kép các đào hát đi xe máy, hút quần tiếp vụ, uống nước lã, ăn cơm rau, và hát xiếc trong sân khấu làm bằng mái tôn vách thùng cây, những trò xiếc diễn ở sân khấu loại này chắc được khán giả hoan hô hết mình và chắc sẽ xôm trò hơn là diễn ở Nhà hát Tây! Dân ngu cu đen mong thay!

PHÓNG SỰ

KHI ÔNG NHẬT BẢN ĂN CHƠI

của
LAM THIÊN HƯƠNG
NGUYỄN HOÀNG ĐOAN

(Tiếp theo ĐỜI SỐNG số 17)

— Nỡ nào chúng không ham chứ gì. Tôi nói cho bạn biết. Đám Nhật bốn này ăn chơi ngon lắm. Toàn gái tơ là gái tơ. Bỏ không biết Nhật là một nơi nổi tiếng là phát xuất nhiều loại thuốc du hí, kích thích, nhiều dụng cụ làm tình nhân tạo à. Đây, chính vì những thứ ấy, họ mới chơi bởi tay tôi đấy.

Tôi đành ngồi thủng thủ bên cạnh con nhỏ, Tiểu Giao đã trở về góc phòng bên kia, và lúc này, tôi mới thấy bên cạnh nàng có ba thằng đàn ông to con nữa. Bốn đàn ông, dưới ánh đèn nhòe nhòe, những cặp lông mày rậm, hơi xếch lên. Khuôn mặt bầu, những cặp môi thô. Đích thị họ là người ngoại quốc.

Thấy tôi nhìn hẳn học về hướng Tiểu Giao, đưa con gái đập đập vào đùi tôi. Nó cười:

— Bạn có cần biết thêm chi tiết về những thằng... đực rựa kia không? Tôi mở mắt chờ đợi. Con nhỏ khéo léo chỉ tay tới góc phòng kia. Nó thầm thì:

— Cái thằng mặc chemise ca rô kia kia. Nó là cố vấn báo chí gì đó. Còn thằng bị con đang khoác cổ cô em gái của bạn là... là... Chết cha, quên mẹ nó rồi, tức quá.

Con nhỏ vỗ vỗ tay lên trán như để cố nhớ lại những chuyện đã

qua đi trong đời. Một chớp sau, nó la lớn:

— A, thằng đó là Giám đốc một hãng xe hơi lớn nhất Nhật bản. Nó qua đây mới nửa năm nay để mở thị trường tiêu thụ cho hãng xe của nó. Thằng này là chủ chốt «đỏ chức gái tơ» đây. Nó bỏ tiền ra, mua bọn thiếu nữ về, dâng cho... quan thầy để hồng thanh toán việc giấy tờ cho... chóng vánh.

Khuôn mặt tôi từ từ nhú lại theo lời nói của con nhỏ. Lúc này tôi mới nhìn nó rõ ràng hơn. Bộ Jupe thời trang, bao quanh khít khao một thân thể vô vàn mời gọi. Bộ ngực bình thường khiến người ta liên tưởng đến một trái cây mới chín trên cành. Nó thơm, ngon, tha thiết một cách kỳ diệu. Khuôn mặt đưa con gái lại không trang điểm, nhưng nước da trắng ngần lột phớt lông măng của nó còn rực rỡ hơn những người trang điểm khéo léo nhiều: khuôn mặt bắt người nhìn muốn cắn vào môi nghìn lần cho thống khoái. Quả thực, đây là một tác phẩm thành công của Thượng đế. Dưới ánh đèn, đưa con gái có sức hút dễ sợ.

Ngược lại, đôi mắt con bé hoàn toàn khác hẳn thân thể kia. Trong khi toàn thân nó khiến mọi người liên tưởng đến sức sống vỡ bờ. Đến một bầu trời trong xanh mát rượi. Đến một giấc ngủ bình yên. Thi đôi mắt, đúng rồi, là

cả một vũ trụ bị thăm. Nó chán chường làm sao. Buồn bã làm sao. Đôi mắt như hiện thân cho thời đại, lứa tuổi mà nó đang sống. Chẳng còn thần tượng nào để tuổi trẻ chúng tôi hy sinh, chiêm ngưỡng. Chúng tôi đang lạc lõng vào một cánh rừng thâm u, nơi đó, đầy tiếng kêu man rợ của những loài thú dữ. Chúng tôi bước đi mà không biết sẽ đi đến đâu. Muốn vượt đèo mà không biết sẽ làm gì trên đỉnh cao chất ngất. Hào khí của chúng tôi đã bị lợi dụng. Ý thức của chúng tôi đã bị xuyên tạc não nề. Chúng tôi chỉ còn lại đây một sức sống hồng hoang, chán ngắt. Tuổi trẻ, hai chữ thật ngán ngủ, nhưng bao hàm cả một trường giang bao la, mà trên dòng, chỉ nổi bành bồng những bãi phân thối nát.

Đàn anh đã yên phận, đã có sự kiêu hãnh của riêng họ. Họ đã sống và đã trải qua. Nhưng chưa xót thay, họ đã không bàn giao cho thế hệ chúng tôi vốn liếng gì, ngoài những ngón từ soi mói, những hành vi vơ vẩn, những phát ngôn đả kích. Đàn anh đã quên rằng, đàn em của họ hư đốn chính vì thừa hưởng gia sản mà họ để lại. Thứ gia sản rỗng tuếch, bùi nhùi. Thứ gia sản chỉ khoác lên vai không thôi cũng đủ đóng tay chân tuổi trẻ lên thập tự giá. Đàn anh ít khi chịu nhìn vào thực thể tai hại này. ít khi can đảm đứng dậy làm tiên phong, thông cảm, thương yêu và

hóa thân đến tuổi trẻ. Cho nên đừng lạ gì khi thấy những đứa bé đang lẽ còn đang cắp sách đến trường đã lao đầu vào cuộc tự tử tập thể trong những quán rượu, những phong trào, những hút sách. Đừng lạ lùng gì, khi nhìn thấy cảnh tượng nhưng đứa choai choai sẵn sàng ngủ với bất cứ thằng đàn ông nào, cặp tay bất cứ thằng ngoại quốc nào ngoài đường phố. Đừng bao giờ tự hỏi lỗi tại ai. Ai chịu trách nhiệm về những thực thể đau này. Hỏi là đã tự trả lời cho mình rồi vậy.

Và tôi nói với con nhỏ, như nói với chính mình.

— Cô còn nhỏ, sao chán đời sớm thế. Nghe giọng cô nói, tôi tưởng đó là tiếng nói của một cụ già. Nó sần sùi và mỉa mai quá. Đó là thứ ngôn ngữ của những người từng trải, cô đừng đại dốt đánh rơi sự hồn nhiên của tuổi mình đi. Hãy chấp nhận, lăn xả vào đám đông, nhưng đừng liều lĩnh đốt tuổi của mình bao giờ nhé.

Đưa con gái nhún vai bất cần. Giọng nó hẳn học:

— Cảm ơn bạn. Bạn đừng tưởng tôi còn trẻ. Tôi già rồi. Bằng này tuổi đầu nhưng tôi đã làm những việc của một đời người phải làm. Tôi đã sống tất cả những giai đoạn một đời người phải sống. Tuổi trẻ là cái gì hở bạn. Mở mắt ra, đất nước đã chiến tranh. Người ta căm thù nhau, giết nhau. Và chúng tôi cũng phải chạy theo cái trò chơi kỳ cục đó. Trong suốt chặng đời mà bạn gọi là tuổi trẻ, tôi đã lăn lóc, khổ nạn theo gia đình chạy loạn đó đây. Không một giây phút nào bình yên để thấy tuổi mình ngây thơ và hiền dịu. Mỗi ngày là một bằng hoại, mỗi ngày là một thay đổi bàng hoàng. Thế nên, thưa bạn, tôi phải sống cho qua đi cuộc đời mình. Sống thế nào, ra sao, lo lắng làm chó gì. Rồi chuyện gì xảy ra. Chạy cũng không khỏi, tránh cũng không thoát.

Tôi ngạc nhiên vì đưa con gái này thông minh quá chừng. Nó nói những điều mà nhiều đứa ở lứa tuổi nó chưa thể nói được. Sách vở cũng không dạy nó nói như thế. A, đúng rồi, cuộc đời đã chỉ cho nó sự khôn ngoan. Cuộc đời đã dạy nó những suy tính, chọn lựa. Và tôi bỗng thương nó biết bao

hiều. Thương nó như là thương chính bản thân tôi vậy.

— Hẳn gia đình cô không mấy dư giả. Cô phải ra đời sớm hơn bạn bè. Do đó, cô mới cay chua với đời như thế?

Đưa con gái bĩu môi, lắc đầu:

— Không, gia đình moa rất đầy đủ. Papa moa là người có địa vị trong xã hội này. Nhưng dường như trong gia đình, không ai thêm dóm ngó đến moa hết. Moa có cảm tưởng rằng giữa moa và cha mẹ, không có sự tương quan ràng buộc nào với nhau. Cha mẹ moa dường như nghĩ rằng, sinh moa ra rồi, là họ hết bổn phận. Họ phải lo lắng cho đời họ, cuộc sống họ, ý thích họ hơn là muốn lo lắng cho đời sống ý thích của moa. Trong khi Papa và Maman moa sống thật tự do để dãi trái lại, họ rất khe khắt với moa. Họ luôn luôn nhìn moa bằng đôi mắt hận thù, hơn là nhìn bằng đôi mắt dịu dàng, bao dung tha thứ. Vì vậy moa chán nản hết sức, moa đi chơi và một hôm, đời moa kết như kết thúc ở đó.

— Tại sao lại kết thúc. Cô đừng bi quan.

— Moa không hề bi quan đâu anh bạn. Nếu bi quan, moa làm sao can đảm sống đến hôm nay. Bạn tính coi. Người con gái quý nhất cuộc đời cái gì. Phải chăng là sự trinh tiết. Nhưng moa không còn trinh tiết. Cái thứ đó đã bị những thằng đàn ông khốn nạn nó chiếm đoạt rồi. Nó dầy xéo rồi. Moa sống đây mà như người đã chết.

— Trong trường hợp nào cô đã hiến thân, cho người cô yêu hay cho những thằng đàn ông bỏ tiền ra mua trong chốn lạt?

Con nhỏ bị hỏi bất thình lình nên khựng lại. Nó hếch mắt nhìn tôi. Nó không ngờ tôi tò mò quá trốn như vậy. Chân nó duỗi ra. Bàn tay xoa xoa vào nhau. Nó mỉm cười thách đố.

— Đố bạn biết đó, Một người yêu. Một người bỏ tiền. Moa đã cho ai?

Tôi làm bộ trịnh trọng. Giọng tôi cố tình nhẹ nhàng, kéo dài. Tôi ao ước lời tôi như một hơi thở nồng nàn phả vào tai nó.

— Tôi tin là cô đã dâng hiến cho người cô yêu. Mỗi thiếu nữ đều khao khát một điều, là được dâng

cho người họ yêu cái gì họ quý nhất. Đúng không cô bé?

Con nhỏ sững sờ. Mi nó khép lại mơ màng nhưng môi nó nghiêng vào nhau tê điếng. Nó vẫn cười nhưng mắt nó rơm rớm.

— Còn lâu anh bạn ạ. Moa không có người yêu. Moa đã bị người ta dụ dỗ đem vào một yêu động. Ở đó hai thằng đàn ông đã hưởng thụ moa trong một đêm.

Nước mắt đưa con gái vẫn tràn trề. Nó gục đầu khiến mái tóc dài che kín khuôn mặt bầu bĩnh. Còn chảy nước mắt, nghĩa là con bé chỉ có sự lạnh lẽo bên ngoài, trong thâm tâm nó, nhất định vẫn còn những thôi thúc, bàng hoàng. Vẫn còn những mơ ước bé nhỏ. Cũng như đa số lớp người choai choai mà tôi gặp ngoài hè phố, trong công viên, ở những phòng trà, quán rượu tuy khuôn mặt người nào cũng sâu thẳm lạnh lùng nhưng tôi tin chắc một điều, chúng nó vẫn còn liêm sỉ, vẫn còn đam mê trong ngần, vẫn còn sự phản tỉnh.

Tôi lấy khăn cho con nhỏ lau, rồi vỗ vỗ lên vai nó:

— Cô đừng buồn. Mọi chuyện đã qua rồi. Thế nào cũng có ngày người đàn ông kia hối hận. Muốn tìm tới cô.

NHÀ ĐÓNG GIÀY SAIGON

116A Hoàng Diệu Khánh Hội
SAIGON
(Cách ngã tư Đỗ Thành Nhân
Hoàng Diệu 100m)

Dùng toàn da tốt, kiểu đẹp, gọn, êm chân, bền chắc, rất nhiều kiểu giày làm theo kỹ thuật mới, mang là vừa, để quý khách coi kiểu chọn ngay, giá hạ và tốt. Giày đặt đúng hện

Con nhỏ hất tay tôi ra, nó gầm lên:

— Còn lâu bạn a. Hai thằng khốn nạn kia không phải là người Việt Nam. Chúng ở đây ít lâu rồi đi. Đưa nào mà chẳng có vợ con bên cổ quốc. Chúng chiếm đoạt mà đầu cần trách nhiệm. Đầu cần lương tâm. Như một sáng khoái qua đường vậy mà. Chúng coi người con gái nằm trong vòng tay chúng là một con vật biết nói, thế thôi. Moa

Trả lời bạn đọc

TRẦN YÊN THẢO — Đã nhận được truyện ngắn. Sẽ xin trả lời sau.

PHẠM NGŨ HỒ — Nhớ chữ quên sao được, một bài lục bát sẽ đăng. Nhưng số xuân thì đã muộn. Đành đề số thường vậy.

GIANG THY — Gửi bài đề tên ai cũng được, Tú kểu hay Trần đức Uyển chỉ là một. Hành quân một ngất mà còn viết được là giỏi lắm. Chúc an lành.

PHAN THẢO VY. Bài gửi số Xuân muộn rồi. Đừng làm thơ bí hiểm. Mến.

THẾ PHƯƠNG. Rất cảm ơn về những lời phê bình. Chắc chắn không có cái «khuyết hướng» đó đâu. Sẽ tính lại xem sao. Có ý kiến xây dựng nào xin cứ thẳng thắn cho biết. Mến.

SONG NHỊ — Thơ vững lắm. Cả hai bài đã chọn đăng. Cứ gửi tiếp. Mến.

NGUYỄN NHO DINH — Anh gửi thơ cho số Xuân muộn quá. Và lại thơ anh làm cách đây mười năm nên khó đăng. Tôi chọn thơ trên báo Đời hơi khát khe một chút, mong anh thông cảm.

VƯƠNG PHONG LAN. — Rất tiếc không được nghe cái chương trình cô nói. Chẳng hiểu anh em văn nghệ «Cần Thơ» xỉ vả gì bọn Thủ Đức? Muốn hỏi gì xin cô cứ hỏi thẳng thừng, chẳng có gì đáng phải ngại. Hiện nay chương trình đi các tỉnh của Đời tạm hoãn, vì lý do «đặc biệt». Nỗi cô đơn của người cầm bút không bao giờ hết. Bài thơ mới đó sẽ đăng. Mến.

TỔ LỮ — Sẽ đăng 1 bài trên HB. Có khiêu lắm. Nổi nghiệp nhau được đó.

không mong gì nơi chúng hết, mặc dù hằng ngày, chúng vẫn gặp gỡ moa như thường.

— Cô đã ngủ với Mèo, Đại Hàn, Phi Luật Tân chẳng?

— Không. Tại Nhật Bản..., chơi moa. Chúng nó đang ôm ấp cô em gái của bạn trong góc phòng bên kia kia.

Tôi giết mình. Nhìn chăm chú sang bàn Tiếu Giao. Cả bọn vẫn đang chụm đầu vào nhau, lạc lư

LÊ VINH NGỌC — Trả lời chậm vì nhiều thơ chữ đầu phải cố tình quên. Hình vẽ chuyển cho Đăng Giao thể làm số xuân rồi. Tinh Hoa chính tôi cũng chẳng còn 1 số. khó vậy đó. Cho hỏi thăm Cự Nguyễn. Tôi rất quý mến anh không có chuyện bỏ quên đâu.

LYNH SẮC. — Cứ yên chí, những số báo thiếu anh sẽ được mua sau. Tôi sẽ bảo ty quản lý đề dành. Chọn 1 trong 2 bài. Chúc an lành.

TRẦN BÁ NINH. — Tiếc rằng bài cho số Xuân gửi đến quá muộn. Bây giờ đã hết chỗ rồi.

KHÁNH XUYỀN. — Muốn lấy vợ lắm nhưng chẳng ai thèm lấy. Ai cũng chê văn nghệ nghèo. Buồn chưa? Sẽ đăng bài lục bát. Lần sau viết chữ cho rõ ràng kéo in sai hết. Thân.

ĐỖ — Đọc thư anh vui lắm. Nhưng cái gì mà quan trọng hóa bọn chúng tôi thế? Chắc chắn L.T. Điều sẽ niềm nở nếu gặp anh. Sẽ chuyển lời hỏi thăm của anh đến hân, Bài «V.T.T.D» xin anh đề tôi đọc và sẽ cho biết sau. Mến nhiều.

Thơ các tác giả sau đây đã chọn:

Lynch Sắc, Ng. nguyên Như, Trần B. Thụy, Vũ Thy, Lăng Tảo, Thế Phương, Lê Thụy Nguyên.

Thơ của các tác giả sau không đăng:

Trần B. Ninh, Thanh Tuấn, Hàn mạc mạc, Trang diễm Pha, Lê nguyên Trang, Thăng Tào Lao, Giang thy, Tiếu trường Đức, Thiên Tường Phan Kim Sơn, Ng. nho Dinh, Vy Lê. Nguyễn Một. Lê dung Huy. Thu Ngân, Châu thị Tiennhan, Anh Hoàng.

cùng điệu nhạc chênh vênh, họ có vẻ không hề chú ý đến những người ngồi trong gian hàng này. Kể cả đứa con gái ngồi bên tôi, người mà chúng đã từng dày vò, chiếm đoạt. Con người không đứng lạnh lẽo với nhau như vậy sao. Một cái liếc mắt, Một nụ cười. Đã khiến cả một đời sung sướng bàng hoàng. Huống hồ đã ăn nằm với nhau một đêm, nhiều đêm mà sao lại vô tình quá vậy. Tôi tự hỏi: con người còn phiêu linh, tha hóa đến bao giờ?

H. a, anh nghĩ em cũng như thế. Em làm gì có thì giờ để hồi tưởng lại những đoạn đường đã qua. Những tru ngụ đang tới. Những ga xép sắp sửa bỏ đi. Vì, mỗi một ngày, em phải lăn mình vào những miền bao hành đầy đời và ngàn cách. Điều đó, khi chấp nhận tình yêu của em, khi quyết tâm nối kết đời sống hai đứa mình, anh như một một kẻ đã bắt toại hoàn toàn. Anh nghĩ chúng mình, tuy gần kề nhau nhưng cách xa nghìn trùng vậy đó. Đây là sự kiêu hãnh bi thảm đó em.

Anh không trách em bao giờ H. a. Những lúc tức bực, điên khùng, anh muốn xỉ nhục mọi người, lên án mọi người. Anh muốn đập phá tất cả, nghiền nát tất cả. Nhưng em có biết không? Những lúc đó, anh đã xỉ nhục chính mình, đập phá chính mình. Thân phận anh mọn hèn mà những ước vọng của anh có vẻ cao sang, chính vì vậy, suốt đời anh lênh đênh trên khoảng không chật hẹp. Trong vòng tay anh, rồi đây, chỉ có những tầng mây mù. Mây sẽ bay đi và để lại riêng anh cô độc mãi mãi. Yêu em đã là một tự nguyện. Một liều lĩnh. Thân phận anh, tự nó, sẽ bị em đào thải. Anh sẽ biến thành kỷ niệm được em quăng vào nỏ tốt cùng của trái tim. Nằm ở đó. Vĩnh viễn không bao giờ được em nhắc lại. Nhớ lại.

H. a, hai chúng ta là hai thế giới. Một thì gặp gỡ ồn ào Một thì cô đơn riêng rẽ. Anh muốn cúi đầu theo gót chân em. Du nhập vào thế giới ồn ào của em. Nhưng anh thua cuộc.Ồn ào, nó như một cánh áo mới, chỉ có hậu quả nhất thời chứ không miên viễn, Anh tin là em biết điều này, nhưng đáng thương thay em đã không thoát ra được vì tất cả

đã trở thành những thói quen tai hại. «Yêu nhau là tự sát dùm nhau em biết không?

Như một nhói buốt chơ vơ trong lòng, tôi buồn buồn nói với con nhỏ:

— Bọn họ đã dùng mảnh lời gì để chiếm đoạt cô. Tôi vẫn chưa tin là những người Nhật kia hẳn tâm như vậy. Có biết, cũng như đất nước mình, họ cũng đau khổ vì chiến tranh khá lâu. Chiến tranh đã dạy cho họ những điều cần tránh.

Đưa con gái cười nắc nẻ.

— Bạn đừng triết lý lắm cầm với moa. Bạn quên rằng dân Nhật có một nền... tự ái cao lắm à. Chính vì tự ái, họ dám làm bất cứ điều gì. Kể cả việc tự mổ bụng, lòi ruột ra ban nhò không. Họ đã dùng mảnh lời gì để chiếm đoạt tiết trinh của moa r. Một buổi dạ vũ. Nhảy tơi bời. Và một thứ thuốc đặc biệt đã làm... moa mê mẩn. Câu chuyện bắt đầu giản dị và khi kết thúc cũng thật giản dị.

— Thuốc gì? Tại sao lại... thuốc? mà thuốc bằng cách nào?

Con bé trở mặt nhìn chằm chập vào mắt tôi:

— Bạn có là tên cả quynh không? Bạn có cù lén hàng nạng không? Moa tưởng bạn biết quá nhiều về những thuốc đó chứ. Này nhè, một miếng Chocolat, một viên thuốc thơm phức màu hồng, người con gái chỉ cần dùng nhẹ đến thôi, dù thân xác có chai đá đến độ nào, cảm giác đột nhiên cũng bùng dậy. Không ai còn đủ «lập trường» mà chống đỡ.

Tôi rùng mình, cái rùng mình của một tên nhà quê đứng trước những tiến bộ, văn minh tuyệt vời của những kẻ lạ mặt.

— Trời. Nghe cô kể. Tôi toát mồ hôi. Nhưng chúng đã nhét thuốc vào... miệng cô lúc nào, bộ cô không biết sao?

Đưa con gái chỉ tay về hướng người Nhật bản phi nộn:

— Thăng kia kia. Trong dạ vũ, nó nhảy với moa liên miên. Đến

khi ban nhạc ngừng chơi để giải lao, nó mời bọn moa ra ngoài vườn. Dưới một gốc Anh Đào trơ trụi, nó đưa cho moa miếng Chocolat. Bạn nghĩ xem, con nít như moa, nhìn thấy thanh kẹo béo ngậy đã chảy nước bọt rồi, Moa nhanh nhẩu đưa lên miệng nhai, 5 phút sau, mặt moa nóng bừng. Toàn thân ngứa ngáy một cách khó chịu. Moa ôm chầm lấy nó, để nó dẫn moa vào buồng. Khi tỉnh tri lại, thân thể moa tê nhènh, bên cạnh là hai thằng Nhật bản tròn quay ngủ khò thỏa mãn, Khốn nạn thực. Bối ối thực.

Con bé mắt đỏ ngầu, sự tức giận trong nó đã lên cao tột đỉnh. Tôi thương nó quá chừng. Cũng như thương đứa em gái tôi ngồi ở góc phòng bên kia. Giọng tôi trở nên bồi hồi:

— Đừng... đừng giận dữ nữa. Nào, mãi nói chuyện, cô chưa cho tôi biết tên cô là gì. Cô bằng lòng làm em gái tôi không. Tôi sẽ chiều chuộng thương yêu cô. Tôi sẽ giúp cô can đảm sống.

Hai tay con nhỏ ôm chầm ngang lưng tôi. Đầu nó rúc vào nách tôi giống đứa trẻ chui đầu vào nách mẹ. Nó thều thào:

— Cảm ơn, cảm ơn...anh. Anh biết tên tuổi em mà làm gì. Cái tên có nghĩa gì đâu. Biết càng thêm xấu hổ. Em sống mà như chết rồi. Bây giờ không thể bắt đầu như ngày xưa nữa. Em khốn khổ một cách cực cực anh ạ. Chỉ muốn gặp người bao dung, hiểu biết để nói cho hả lòng, hả dạ.

— Vậy thì, tôi nghe đây, Cô nói đi. Xin ơn trên vì về mặt mỗi của lớp trẻ VN hôm nay, sẽ biến những ngôn từ của cô thành vĩnh cửu. Cho những người chân ướt chân ráo bước vào đời, soi mặt họ trong gương, giảm thiểu phần nào những lầm lỡ. Kể cho tôi nghe đi. Làm sao mà cô tới được cái dạ vũ... mất dạy đó?

Con nhỏ mơ màng. Nó bắt đầu sống lại trong đêm dạ vũ bề bàng ấy:

— Có cả một tổ chức quyền rồi gái vị thành niên con nhà lành cho họ... giải quyết sinh lý anh a. Người Nhật họ khôn hơn người Mèo nhiều anh biết không. Ít khi thấy họ ăn chơi đàng điếm lộ liễu trong các phòng trà hoặc đường phố. Nơi ăn chơi nằm ngay trong tư thất của họ. Sau những bức tường cao, những khuôn mặt thêm khát, những mồ hôi nhễ nhại ngập tràn trong đó. Không một phương pháp tân kỳ nào không được bày ra. Bọn họ bình yên ăn chơi, chẳng sợ nhà chức trách VN phá rầy.

Họ chịu chi tiền. Để chiếm đoạt tiết trinh của một cô gái. Tại Nhật dám bỏ ra một cái xế Toyota. Do đó, mỗi khi tổ chức ăn chơi, nhiều khi đào còn đông hơn cả kếp. Phần lớn những cô gái lọt vào... yêu động này, đều được biến thành... đàn bà... Có đứa xấu hổ tự tử, có đứa bỏ đi xa, nhưng đa số tiếp tục đi lại với những viên chức Nhật Bản. Mu tú bà của họ lúc này là Tiếu Giao kia kia. Họ sắm xế cho Giao đi, mua nhà cho Giao ở, mỗi khi có khách từ Nhật Bản qua, Giao có nhiệm vụ dẫn những cô gái Hippi py Việt Nam cho... khách ve vãn.

— Tại sao lại Hippy? Bộ những cô choai choai tôi gặp ngoài đường

Bá Thần Thảo

Trị tức lưng mỗi mình, đau xương nhức gân, tay chân run tê. Bệnh phong thấp nên dùng:

Phụ khoa kỳ công hoàn

Trị bệnh tử cung, nặng dạ dưới bạch đới kinh niên và bỏ dưỡng máu huyết.

Tâm thận tam tinh hoàn

Trị mộng, di, hư tổn tinh hời hộp, mỗi một kèm ăn ít ngủ và dưỡng thận Điều Tinh

Có bán tại các tiệm thuốc Bắc. Nhà thuốc Bảo Sanh Đường 225 Bà Hạt Cholon KBNBYT số 667 — 17-1-64

Thoa CRÈME THORAKAO trị hết mụn, nám, tàn nhang, trứng cá

đều thích...ngủ với người ngoại quốc sao?

— Hippy nhiều thứ lắm. Bà chửi này. Cà chớn này. Giã nguy này. Có những Hippy ăn diện không thôi, nhưng có bằng chuyên môn đi khách với người ngoại quốc. Vừa khỏi rắc rối. Vừa nhiều tiền để ăn chơi, may mặc. Em gái của anh là xếp xong bọn này, do đó, nó hô một tiếng, cả nút thiếu nữ choai choai chạy theo nó.

Tôi chán nản cùng cực. Trong bóng đêm mịt mùng biết bao nhiêu bị mặt mới lạ. Vừa lúng túng rút một điếu thuốc, tôi vừa lên tiếng thần thờ, Giọng tôi dường như không thoát ra khỏi cửa miệng. Nó nặng nó một mỗi biết bao nhiêu.

— Tham dự dạ vùi, chỉ có bọn Nhật không thôi à. Có thấy người VN có tham dự không?

Mặt đưa con gái sáng rõ lên.

— Có chứ. Tụi Nhật điệu lắm. Những lần tổ chức linh đình như thế họ thường mời luôn một số nhân vật Việt Nam. Mỗi tỉnh Việt Nhật có vẻ khăng khít lắm. Một hôm, em nằm ngủ với một người Việt, lên giường, hẳn tự xưng hân là Dân biểu. Hẳn thao thao bất tuyệt nói về dự luật này, dự án kia và hẳn tán em rằng nếu em muốn, nó sẽ dẫn em tới chỗ du hí của chúng nó. Nó làm tình thì yếu xiu nhưng miệng nó cứ bô bô, nói hoài không biết chán, em muốn nhỏ nước bọt vào mặt nó vậy.

A, quả nhiên những lời đồn đãi về mấy ngài đại diện dân không ngoa. Họ cũng đã không ngại ngừng gì có những tổ chức ăn chơi bí mật. Nghĩ đến, tôi muốn chấp cánh bay xa cuộc đời khốn kiếp này muốn mình là làn khói hương, tan biến giữa những trận cuồng phong bão táp. Thú thực, tôi không tin tưởng gì vào những ông đại diện kia, nhất là lúc quan sát họ đánh võ... miệng ở Nghị trường, họ hô hào cái cách, trong lúc chính họ bảo

là Họ đòi hỏi xóa nhòa những bất công, trong lúc chính họ tạo ra thêm những bất công hơn nữa. Một số người, đã đánh đi chính lương tâm họ. Họ biến thành một loài cỏ không tên, cúi rạp theo những chiều gió cuốn. Đất nước tôi ơi, hãy ngủ ngoan hiền đừng thức mắc. Hãy cam phận làm dân nhược tiểu tôi đòi. Xem những bạo hoạt diễn ra chung quanh mình, khắc vào tận cùng tâm tư, vào ngút ngàn trí nhớ, sau này cho con cháu chúng ta nó tìm đọc, nó suy tư. Đây là việc làm thức thời, những đảng cay, tụi cực rồi sẽ qua đi, tất cả sẽ qua đi, nhưng chắc chắn trên biển xanh còn những đợt sóng nổi tiếp rì rào. Chích chích trong hồn hoang còn những dấu tích. Đất nước ơi, bốn nghìn năm, năm nghìn năm nào có nghĩa gì. Hãy ngủ một giấc ngủ dài. Rồi thức dậy khi lớp người bản thủ kia gục chết.

— Sao em không theo ông «rân..biên» đó đi. Ít nhất em cũng nên biết họ có...chơi không chơi.

Con bé cười. Hai đồng tiền nhún lên trên đôi má bầu bĩnh.

— Có chứ, em theo. Họ dẫn em tới một biệt thự nằm hẻo lánh bên Phú Lâm, cả một lò Dân biểu, Nước biểu gì đó vây quanh ăn chơi nhẩy nhót, chích choác, hút sách với nhau. Họ vừa làm tình, du dương, vừa bô bô bàn luận về chuyện chính trị. Khỏi hài quá phải không anh, cứ như là họ yêu nước ngay cả trong...chuồng chó vậy.

Tôi cảm hôn nhìn con bé. Tuổi nó còn trẻ. Da thịt nó còn thơm. Nụ cười nó còn ngây thơ, thuần hậu. Nó không thể bị số người kia lạm dụng trắng trợn như vậy. Và cả đứa em gái của tôi nữa. Nó phải được lời trở về chặng đời bình yên, bảo tố phải vĩnh biệt tâm hồn của nó. Tôi vụt đứng dậy, tiến lại chỗ Tiêu Giao đang ngồi, với tiếng hát bản «Chủ Nhật Buồn» còn lại trong tâm tư, mắt tôi thật nồng nàn tôi khẩn khẩn nói với nó.

— Giao, anh tìm em khắp nơi. Me gần hấp hối. Em phải về gấp me ngay.

Hai thằng Nhật bản trở mắt nhìn tôi trong, lúc Tiêu Giao lạnh lùng ngoảnh mặt đi. Nó làm như giữa tôi và nó không có sự liên hệ nào hết. Tay nó vút ôm chầm lấy thằng Nhật bản, nó rúc đầu vào ngực thằng này.

Tôi vẫn kiên nhẫn.

— Giao, em làm sao vậy, Phải nghe anh. Me khổ quá nhiều rồi. Tất cả đều có thể bắt đầu lại. Em đã giết mẹ, em đừng giết luôn mình nữa. Về đi, anh đưa ngay em về nhà.

Tiêu Giao vội buông viên Nhật bản ra. Mắt nó ánh lên vẻ tức bực. Giọng nó nhạt như nước lã ao béo:

— Xin... ông lịch sự một chút. Ai là anh em với ông. Ông đừng làm thiên hạ cười vào mặt tôi chứ?

Rồi nó cầm tay người tình Nhật bản kéo dậy, miệng nó tỉnh từ:

— Get out, my Chérie

Cả bọn thần nhiên ra khỏi quán bỏ lại khuôn mặt thẳng thối thối của tôi đằng sau. Tôi nghe đất đá dưới chân mình rung chuyển. Cảnh vật chung quanh chao nghiêng, và những ánh đèn không còn thấp sáng nữa. Nước mắt tôi ứa ra, tay tôi run run. Toàn thân tôi quỵ xuống trong gian hàng, tri óc tôi trôi bồng bênh trên đỉnh cao chất ngất. Tôi mừng tượng thấy đứa con gái kia ôm chầm lấy tôi dịu tôi đi và giọng cuống quýt thầm thì:

— Sao khổ thế này, trời ơi. Em hứa đem anh tới tận sào huyệt tìm Giao. Tỉnh lại anh, tỉnh lại kéo em ngã theo anh bây giờ.

Lưỡng chuồng

Từ cái đạo «cuốc ra» Giao Chỉ
Lập ra hai chuồng khi diễn trò
Kề thì lăm cái hay ho
Được xem nhiều đấng mặt mo đóng
tuồng

Chúng mũ áo y uông hò hét
Mồm tia lia như vệt điều ngoa
Nhi nhò từ trẻ đến già
Một phường múa rối nghĩ mà buồn
tênh!

Nhìn vận nước bấp bênh thêm chán
Chờ anh hùng: nước cạn lòng sông
Chán chường đôi mắt mòn trông
Bức dư đồ rách vẫn không người bồi!
Bọn tri thức đồ tôi hết lượt

Thường xun xoe quan tước bán mua
Chinh trường luôn cái thi đua
Nghị trường rứt cổ, giống rùa hôi tanh!
Quyền dân tộc không tranh chẳng đấu
Dân ngu hèn, lạc hậu; kẻ bay
Than ôi, buồn bã nhường này
Bao giờ thoát ách trâu cày hơi dân?
Bao giờ hết... cái quán sâu một
Quán đề hèn liếm gót ngoại bang
Bao giờ trời đất phong quang
Nước non tiến bộ ngang hàng năm
châu?

Nay đang lúc âu sầu, thất vọng
Thương dân mình cuộc sống lầm than
Nỗi buồn như rượu chứa chan
Nghĩ bao nhiêu, lại sôi gan căm thù
Căm cái bọn gà rù đứng xó
Quen tác phong điếm cỏ cầu tre
Gặp thời vươn cổ gáy te
Nhảy vô quốc hội ỉa re, thổi ùm!

TÚ KẾ

thơ đời

Cuốc Hội

Cát Quốc Hội nhà mình vui lắm!
Có nhiều ông làm cầm ngáy ngó!
Học đòi cái miệng bô bô.
Ăn sò ăn ốc nói mò lai rai!
Thằng dân nó bầu Ngòi thay nó.
Bầu xong rồi kẻ bố thằng dân
Còn quần hay nó mất quần,
Mày no mày đói ông cần mày đâu!
Ông cười lên trên đầu trên cò.
Trên lưng mày ngồi đó ông chơi
Phiếu kia mày dứt vào rồi.
Rút ra mắc ngắc bở đời dân đen!
Ván mù đã đóng thuyền hết cựa
Tay nhúng chàm biết rửa làm sao?
Dù cho mày chữ mày gào
Tiền tao bỏ túi, túi tao nó phình
Thầy bố nó chương trình chương trọt
Hứa cho vui, tao cốt hứa thôi!
Xưa nay mặt ngọt chết ruồi
Bây giờ bánh vẽ dân xoi đỡ buồn!
Dân trông tao cò cùn cà vạt
Dân trông tao cái mặt tao to

Việc dân tao đểch cần lo,
Năm nhà tao ngáy pho pho lãnh tiền
Không đi họp là quyền tao chứ?
Đi gọi là, đi đủ không nên!
Họp nhiều sợ nó thành quen
Thành quen thành lệ đâm phiền bỏ chại
Đi Rải Độc mới là thích thú
Ra nước ngoài bù khú sướng thân
Mấy khi được hít hơi đầm
Cơm nhà ấy vợ nó thâm sì sì!
Làm quan không biết đi rải độc
Là thứ quan thượng ngốc hạ ngu!
Còn thua Cụ Lý Đình Dù
Loanh quanh trong đáy ao tù Việt
Nam!

Hũ mắm tôm lỏ can khăm khăm
Trời đất ơi! chán lắm ngấy ghê
Tao đi vì cái trai he?
Còn thì rải độc vẫn đề tào lao!
— Cũng có vị đồng bao rất khéo,
Không phải phường ăn hại đất khai
Nhưng mà thật quả hiểm thay
Đếm trên đầu mấy ngón tay thôi mà
Họ yêu nước yêu nhà đảo đề
Nhưng họ là những kẻ cô đơn
«Một cây làm chẳng nên non»
Gào trong sa mạc hỏi còn ai nghe?!

TRẠNG ĐÓP

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

Có bán tại các nhà thuốc Tây

tri các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

PUB. TÂN-TR

Thời tiết Quốc hội

Đi qua công trường Lam Sơn nhìn vào Hạ viện người ta nhận thấy nhiệt độ xuống rất thấp. Hàn thử biểu chỉ 5 độ. Đó là nhiệt độ thấp nhất được ghi nhận ở Saigon.

Các dân biểu bị rét đều run lên cầm cập. Nhiều ông co ro sở tay trong túi áo, mặt tái ngoét, răng can chặt lại không mở được miệng ra vì rét.

Sau vụ «gổ hổ sơ» của ba dân biểu Châu, Trúc, Hồ, mặc dù văn phòng Phủ Tổng thống đã ra thông cáo nói rằng không còn hồ sơ nào nữa đâu, đừng sợ, nhưng nhiều dân biểu vì lý do thời tiết vẫn thấy lạnh ở gáy. Hiện nay người đang được sưu tầm để thiết lập hồ sơ là dân biểu Hồ hữu Tường.

Các phóng viên Quốc hội đã được Cảnh sát tư pháp mời tới lấy lời khai với tinh cách nhân chứng về các câu tuyên bố của dân biểu Tường, ông Tường đã dám lộng ngôn rằng Tổng Thống toan lập chính phủ liên hiệp do chính ngài đứng đầu. Sau đó ông Tường lại phủ nhận như mây. Ngoài ra ông Tường còn đang bị điều tra về các hành động của ông ở Paris năm ngoái. Liệu ông có «liên lạc» với Cộng sản ở đó không? Nếu ông Tường mà có «liên lạc» như kiểu ông Hoàng Hồ thì thấy mẹ rồi. Hy vọng rằng Hồ phi Lạc là tay cáo già khôn ngoan sẽ không liên lạc một cách lộ liễu mà chỉ «tiếp xúc» qua điện thoại thôi. Vì cuộc tiếp xúc qua điện thoại ít nguy hiểm hơn, có thể được tha thứ và công nhận, chẳng hạn như nghị sĩ Trần văn Lâm xưa đã xưng rằng chính ngài có điện thoại cho mấy bạn cũ ở phía bên kia, vậy mà có sao đâu? Ngài lại được mời làm Ngoại Trưởng, và vẫn là cố vấn của lực lượng Đại Đoàn Kết như thường. Vậy mới gở chứ.

Rét trông thấy

Ngoài Hồ phi Lạc các dân biểu khác cũng rét trông thấy. Dân biểu Trần công Quốc sau khi cả tiếng rằng sẽ đưa Tổng Thống ra tòa đặc biệt (Đặc Biệt Pháp Viện) bây giờ rét quá tay bị công nên không ký vào đơn khởi tố được nữa. Trong đặc biệt Pháp Viện thì ông Trần ngọc Châu lại là một phán quan.

Dân biểu Phạm duy Tuệ, Dương vy Long cũng nói năng ít hơn trước. Hai vị còn đang lo «Sống Còn» đã. Báo «Sống Còn» ngưng thờ lâu quá, bệnh tình coi bộ trầm trọng hơn người ta tưởng. Bệnh quỉ thì phải có thuốc tiên. Ông Tổng Trưởng Thông Tin cũng là một được sĩ nên về thuốc men cũng là tay hảo thủ. Dân biểu Tuệ đang xin «ký ninh» uống cho đỡ rét.

Trước thềm Quốc Hội, mấy dân biểu gặp ông Hoàng Hồ không rút tay ra khỏi túi áo vét để rửa một cái, vì rét quá, ông Hồ sắp bị đưa ra tòa bằng kiến nghị để buộc tội Cộng Sản. Lỡ bắt tay Hoàng Hồ, mai một thành bắt tay Cộng Sản thì bỏ mẹ.

Mấy cái kiến nghị đang được chuyển tay đi lấy chữ ký trong tòa lập pháp. Phương pháp biểu quyết bằng kiến nghị coi bộ vừa nhanh, gọn, lại đỡ mất thì giờ và phí tiền của. Các dân biểu

ÔNG ĐẠO CẬY

khỏi cần đi họp, đỡ tiền xăng. Chỉ việc ngồi nhả ký vô các bản kiến nghị là xong. Có thể vừa ăn cơm vừa ký, vừa bán hàng vừa ký, nằm trên giường tho tay ra ký cũng được. Cần quá thì ký bằng điện thoại.

Một bản kiến nghị thì nhằm truat quyền ba dân biểu thân cộng hiện đang lấy được nhiều chữ ký nhất.

Một bản kiến nghị khác thì phủ nhận giá trị phiên họp buộc tội ba dân biểu thân cộng.

Hai bản kiến nghị đụng nhau chan chát. Nhiều dân biểu được đưa cho ký cả 2 bản cùng một lúc. Có ông bản khoản không nhớ mình đã ký vô kiến nghị nào. Có ông đang hoảng hốt vì lỡ ký vô cả hai, đang đi thăm hỏi xem như vậy có phải là vi hiến không.

Riêng cụ Nguyễn bá Lương đang soạn một bản kiến nghị dành cho những người «không có ý kiến». Bản kiến nghị đó cũng gồm những khoản «xét rằng, xét vì v.v...» tất cả gần 100 điều. Rồi kết luận: «Nay quyết nghị: không có ý kiến». Bản kiến nghị này được mệnh danh là Lập trường thứ ba. Nghe chữ thứ ba cụ Lương sợ lắm, vì đó là tiếng húy kỵ bấy giờ. Thứ ba vừa là ngày xỏ sổ, xỏ đề, vừa là tên húy của thầy Ba Cầu Bông, lại vừa có nghĩa là trung lập, sợ thấy mẹ. Vì vậy cụ Lương đang xui người ta đi lập bản kiến nghị khác nữa để bản của cụ được xếp hàng thứ tư. Bản kiến nghị mới này cũng giống hệt bản trước về phần đầu. Riêng có phần kết luận, thì tuyên bố rằng: «ai sao tôi vậy». Cụ Lương đã ký vô cả hai kiến nghị này, vừa không có ý kiến vừa có đủ các thứ ý kiến, vậy mới là Bá Lương (dịch nôm là một trăm con lợn).

Dân biểu ị đùn

Trông mấy ông dân biểu ra thuyết trình trước quần dân chánh ở Đà Nẵng không khác gì học trò lên trả bài.

Các dân biểu này bị tố quá xá đã mang mấy dân biểu thân cộng ra hù dọa tội họ mình. Vì trước cái

tội thân cộng của ba người kia, thì những cái tội khác như buôn lịch cời truồng, ăn cắp tiền quỹ để sửa xe, lấy xe Quốc hội chở gái đi xa lộ v.v. đều là khinh tội cả. (khinh tội là tội nhẹ chứ không phải là tội đáng khinh đâu vì có ai lại phân biệt tội đáng khinh với tội đáng kinh.)

Trước các vị tướng tá Vùng I ngồi dự khán, ông dân biểu đao phủ Lê văn Diện đã tuyên ngôn rằng: «Nếu quân đội kéo về bắt các dân biểu thân Cộng thì ông hoan hô hết mình». Ông Diện tuyên bố một câu nhân lúc bốc đồng, không ngờ lại được các vị tướng tá hoan hô vang dậy! ông dân biểu đao phủ khoái quá cỡ.

Nhưng ông đao phủ quên rằng khi ông cõ động cho quân đội về b.t dân biểu, bắt cần luật pháp gì hết, là ông đã «ia» lên bản hiến pháp! Trong lúc bốc đồng cao hứng, ông đao phủ đã «ia» lên bản hiến pháp, như vậy con nít nó gọi là «ị đùn». Lêu lêu mác cỡ.

Hiến Pháp là vật tối linh. Hiến pháp là cái mái nhà che chở cho nền Cộng hòa, cho chế độ. Hiến pháp là cái mái che của chính quyền, bản Hành pháp cũng như bản Lập pháp.

Vậy thì cái tội «ị đùn» của ông đao phủ nó to lắm! Rét đi thì vừa.

Sau cuộc xô đề Thượng Viện

Sau khi Thượng Viện mở cuộc xô đề ngày thứ ba u tối, có 29 ông, bà nghị sĩ đã bị tuột dù, đang chạy đi chạy lại lo lập liên danh tranh cử. Nội trong năm nay các ông bà này sẽ rơi, và toàn dân sẽ bầu lên 30 vị mới.

Trong số các ông nghị sắp rớt, có nhiều ông toi bộ rất tự tin. Chẳng hạn cụ Chủ tịch Nguyễn văn Huyền, cụ ngoại trưởng Trần chánh Thành cụ Trung Tướng Trần văn Đôn. Mấy ông này có vẻ sáng lắm.

Vì vậy rất nhiều người, nghị sĩ cũng như không nghị sĩ đang chạy loanh quanh để kiếm ghế ngồi chung quanh mấy vị nghị sáng giá này. Riêng ông nghị Nguyễn gia Hiến vẫn tin tưởng rằng đồng bào Hồ Nai luôn luôn sẵn sàng dồn phiếu cho ông, vì vậy ông khỏi lo. Những tay xoa mà chược ở Saigon đang chạy lui chạy tới nhà ông Nguyễn gia Hiến, vì ông Hiến vẫn có thói quen lập liên danh trong bàn mà chược.

Nếu luật bầu cử vẫn giữ như cũ (mỗi cử tri bỏ đủ 3 thăm cho ba liên danh) thì người ta hy vọng các liên danh Công Giáo của nghị Hiến, cụ trưởng Huỳnh văn Cao và cụ chủ tịch Huyền sẽ lại thắng cử. Vì đồng bào Công Giáo luôn luôn bỏ phiếu trong tinh thần kỷ luật, trong khi các khối dân khác chia rẽ nằm bè bảy mối.

Hiện nay Đạo Cậy đang cùng ông Đạo Nguyễn duy Hình lập một liên danh ứng cử. Liên danh này có ý định mời ông Đạo Dừa gia nhập, nhưng e rằng hồ sơ sưu tra của ông Đạo Dừa không tốt. Ông Đạo Dừa lại không có giấy tờ hợp lệ quân dịch. Vậy nên liên danh còn thiếu 8 chân nữa

Bạn nào muốn vô xin liên lạc với bản đạo, tiền lệ phí gia nhập tính từ 150 đến 200 ngàn đồng. Cam đoan không đ. c cử trả lại tiền. Nếu có đặc cử, bản đạo chỉ xin 10 phần trăm huê hồng tính vào tiền lương thôi.

Toàn chó là chó cả

Tòa báo Đời đang rầm rộ sửa soạn số Xuân Con Chó. Có đủ 36 kiểu chó, do đầu bếp Trạng Đớp nấu nướng hầu quý vị. Nhân dịp số này đặc biệt về Quốc hội, Đạo Cậy xin kể vài chuyện chó để độc giả coi chơi. Đây chỉ là 4 món ăn chơi thôi, còn số Xuân mới là thực đơn chính.

Chuyện thứ nhất là chuyện Ông Ích Khiêm. Ông làm quan triều Tự Đức nổi tiếng là cương trực, nóng nảy. Trong lúc vua đã băng hà, triều thần bối rối, chẳng ai cứu nước, một bữa Ông Ích Khiêm (chữ Ông là họ, viết hoa nghe) đặt tiệc mời các quan tới ăn. Bữa tiệc dọn ra toàn là thịt chó.

Một vị quan vốn không ăn được thịt chó, hỏi ông có món gì khác không. Ông Ích Khiêm trả lời thật to:

— Dạ, bữa nay trên dưới chỉ toàn chó là chó thôi!

Sau tiệc chó, ông đã cố ý dặn người nhà đừng có bùng nước trà lên.

Có nhiều vị quan uống rượu nhiều khát khô cổ, lại muốn cho mồm miệng hết mùi thịt chó, quay ra hỏi sao không có nước, Ông Ích Khiêm làm ra bộ chột nhỏ, quát người hầu.

— Tụi bay thật là vô dụng. Đưa lớn đưa nhỏ chỉ lo ăn thôi, không đưa nào lo đến nước cả!

Các quan ngồi đó tím mặt và cứng họng.

Vì chó Tây cụ Tam Nguyên tự tử

Cụ Trần Bích San cũng là bạn học với cụ Yên Đỗ Nguyễn Khuyến. Cụ hơn Cụ Yên Đỗ ở chỗ liên trùng tam nguyên — đầu đầu ba kỳ liên, còn cụ Yên Đỗ thì cách trùng—có kỳ rớt. Cho nên người ta thường gọi Trần Bích San là Tam nguyên Vị Xuyên (Vị Xuyên là quê hương của cụ)

Trong cuốn Giai Thoại Làng Nho, nhà văn Lãng Nhân kể rằng:

« Trong khi cụ Tam Nguyên Vị Xuyên làm tuần phủ Hà nội, có ông cố đạo Trần Lục tới thăm. Bấy giờ đạo Thiên Chúa đã có cơ sở vững vàng và ông Trần Lục lại vừa được vua phong làm Khâm sai tuyên phủ sứ.

Trong khi trò chuyện, Trần Lục có vẻ ngạo nghễ, đưa ra một câu đối, nói rằng của người khác, xin nhờ cụ Tam Nguyên đối lại dùm. Vế đối rằng:

«Ba Cụ ngồi một Cỗ, cụ đủ điều, cụ chẳng sợ ai». (Chữ Cụ có nghĩa là Cỗ, là đủ, là sợ).

Trần Bích San khiêm tốn từ chối mãi mới đối lại rằng:

«Một đạo há hai đường, đạo trộm cắp, đạo còn nói láo» (chữ Đạo có nghĩa là đường, là ăn trộm, là nói).

(Xem tiếp trang 47)

Vai trò lý thuyết của Quốc hội Đệ nhị cộng hòa

Vai trò lý thuyết của Quốc hội Đệ nhị cộng hòa thật là cao đẹp và cũng thật là quan trọng. Các nhà lập hiến lo sợ nền Đệ nhị cộng hòa sẽ rơi vào những tai họa trái ngược nhau, như độc tài, hoặc hỗn loạn, nên đã bày ra một Hiến Pháp cho là lý tưởng để tránh hai tai họa đó. Vai trò Quốc hội được dựng nên theo chủ ý đó. Quốc hội phải có quyền hành và uy thế tương đương với hành pháp, để giữ vững thể phân quyền. Nhưng đồng thời Quốc hội cũng không nên quá mạnh để tránh tình trạng loạn Quốc hội của Đệ tứ cộng hòa Pháp Quốc.

Vai trò lý thuyết của Quốc hội Đệ nhị cộng hòa theo hiến pháp, theo chủ ý và tinh thần những nhà lập hiến, thì gồm có việc làm luật, bảo vệ hiến pháp, thi hành hiến pháp, bảo vệ chế độ, cầm chân hành pháp không cho trôi xuôi vào độc tài, và một việc nhỏ nhưng tất nhiên là thay mặt dân, theo sự yêu cầu của dân nêu lên những khiếu nại, những đòi hỏi của dân với chính quyền.

Đối với dân chúng, tức là với cử tri đã cầm lá phiếu đi bỏ bầu cho các đại diện của họ vào Quốc hội, thì vai trò lý thuyết lại càng cao đẹp và lớn lao hơn, chờ các đại diện của họ trong quốc hội thực hiện những đại quốc sách, đại kế hoạch, đại chiến lược mà các ngài đã trình bày trong tuyên ngôn, thông cáo, diễn văn, tranh luận tuyển cử. Nếu các ngài trong Quốc hội thực hiện được 1/100 dù chỉ là 1/100 mà thôi những gì các ngài đã hứa với cử tri, và 135 vị dân biểu, 60 vị nghị sĩ thực hiện mỗi vị 1/100 những lời hứa của các vị thì miền Nam VN này chẳng mấy lúc sẽ thành thiên đường tất cả, và dân chúng sẽ được sống nhờ nhờ vui sướng. Thời hạn mà cử tri dành cho quý vị Quốc hội thực hiện những lời hứa là nhiệm kỳ của các ngài.

Đối với những người am hiểu chính trị, và những xảo trá, những thủ đoạn chính trị, được tóm tắt trong khẩu hiệu của Cộng sản: để đến cứu cánh, phương tiện nào cũng tốt, thì những lời hứa của các

nguyễn hữ đông

Vai trò của Quốc Hội Đệ Nhị Cộng Hòa

ngài Quốc hội chỉ là những lời hứa phỉnh gạt trẻ con mà thôi. Chính các ngài hiểu điều đó hơn ai hết, cho nên các ngài đã hứa những điều ngoài phạm vi, ngoài quyền hạn của các ngài. Có ngài hứa sẽ làm một cuộc cách mạng vĩ đại, và như vậy các ngài đã hứa lie, phản lại hiến pháp, phản lại vai trò chính đáng của các ngài, là bảo vệ hiến pháp, bảo vệ chế độ, ngăn chặn đảo chánh và hỗn loạn chính trị. Vai trò lý thuyết của Quốc hội đối với những người am hiểu chánh trị là làm cho chế độ Đệ nhị cộng hòa thêm phần vui vẻ nhộn nhịp, tỉ như vai trò thắng hề trong các triều đình Tây Phương ngày trước. Vai trò đó Quốc hội này đã thực hiện tốt và quá đủ.

Vai trò thật và hữu ích của Quốc hội này

Báo chí đã nặng tay, nặng lời, nặng miệng với Quốc hội này một cách quá đáng, thiên vị, và không nương tình. Nhưng kẻ viết báo này vì chỉ biết viết những điều tưởng tượng ra, hơn là những điều trông nên chưa vấp vào lỗi nặng kia đối với cái Quốc hội Đệ nhị cộng hòa. Bây giờ cuối năm được viết về nó thì hân hoan thơn thớt lắm, không có thành kiến và thiên vị chi cả.

Kẻ viết báo này công nhận rằng vai trò thật của Quốc hội này đã tỏ ra rất hữu ích, hữu ích quá sự mong mỏi của dân chúng, quá sự chờ đợi của lịch sử, quá sự đòi hỏi của tình thế. Quốc Hội này kể như được hơn hai tuổi, và kể cũng khá già, trong một nước mà một chế độ chính trị đòi hỏi chỉ vừa sinh ra đã được khai tử.

Trước hết, một việc làm hết sức hữu ích và quan trọng của Quốc hội này là lãnh lương lớn nhất, có nhiều ngoại bổng bất ngờ quan trọng nhất. Lương các ngài chính thức là 100.000đ, gấp 30 lần lương lính và công chức phủ động. Các ngài Quốc hội còn những ngoại bổng bất ngờ và lớn trong đó có vụ buôn lịch và buôn những thư khác tương tự từ ngoại quốc về, và điều này đã được khai ra trước Quốc hội, do chính đồng viện của kẻ đi buôn xa trở về. Đi buôn kiểu các ngài trong quốc hội không mất vốn, không mất phí tổn chuyên chở, không mất tiền di chuyển, vì các ngài đi với chi phí công vụ, vì lý do công vụ, và được phép đi ngoại tệ theo hối xuất chính thức, số ngoại tệ được đổi lại khá lớn. Và nhờ

tình trạng chênh lệch giữa hối xuất chính thức mà các ngài được hưởng với hối xuất chợ đen, cứ mỗi đồng mỹ kim được đổi các ngài lời tối thiểu là gấp đôi, có khi gấp ba.

Như vậy tốt lắm, vì như vậy đã dùng chủ trương tư bản hóa đại chúng. Dân chúng VN, tức đại chúng lớn chưa được tư bản hóa, nhưng các vị trong quốc hội là đại diện dân, là đại chúng nhỏ, đã được tư bản hóa trước, và như vậy cũng là một cuộc thí nghiệm chủ trương tư bản hóa đại chúng thành công rực rỡ rồi. Nếu muốn trưng bằng chứng sự thành công của chủ trương tư bản hóa đại chúng nhỏ, thì tôi có thể nêu tên tám bảy vị trong Quốc hội, có liên hệ đến tờ báo này, có quen biết với bọn làm báo này khá lâu, lúc chưa được bầu vào Quốc hội thì trên người chỉ có độ dăm ba bộ quần áo keng, chưa có xe hơi nhà lầu và vợ bé, và cũng chưa có chương mục ngân hàng. Nhưng chỉ độ ít lâu sau khi vào Quốc hội thì nhờ lương bổng và ngoại tài, các vị đó đã được tư bản hóa, đã có xe hơi, nhà lầu, chương mục ngân hàng, và tất nhiên phải có vợ bé cho hợp thời hợp cảnh, hợp tình. Đã được tư bản hóa, tất nhiên các ngài lập tức tập luyện được phép tác thượng lưu. Các ngài béo tốt phương phi ra làm hả hê dân chúng VN, làm hãnh diện cử tri của các ngài.

Ích lợi lớn khác đã xảy ra là các ngài ra ứng cử đã nhiều, và đặc cử cũng khá nhiều, gần 200 vị ở cả thượng và hạ viện chờ phải ít ỏi gì. Đất nước Việt Nam này tưởng rằng chỉ có lính là nhiều, nay Quốc hội cũng đông đảo như vậy thì tốt biết mấy, lại gồm toàn những nhân tài chân chính.

Dân chúng VN có sẵn một cửa hàng để chọn người rất là xôm tụ. Sau này muốn chọn người làm bất cứ việc gì trong quốc gia này có thể nhìn vào cửa hàng này mà chọn, theo câu tục ngữ chọn mặt gửi vàng. Và dân chúng VN đã biết khá rõ đời tư, tài năng đức độ của các ngài, chính nhờ các ngài ngay thẳng, đem ra giữa diển đàn quốc hội chuyện các ngài buôn tượng chằm, lịch ở trường, lấy vợ bé, gian lận thuế nhà nước. Dân chúng cũng được thấy tài kiem văn võ của các ngài. Những phiên họp càng về cuối năm càng sôi nổi, và mấy lần súng đã suýt nổ trong nhà hát Tây.

Dân chúng cũng được biết trong Quốc hội có người bênh vực quyền lợi của dân hết mình, la ó rất to tiếng đòi hủy thuế kiem ước nhưng mà thuế kiem ước vẫn thành luật và được thi hành để thực hiện chủ trương «tăng thu giảm chi, tiến tới tự cường tự lực» của chính phủ.

Quốc hội cũng biểu diễn được hai hành động vui mắt khác: hành động làm mạnh thêm cho hành pháp và hành động làm bối rối hành pháp. Có những việc làm được làm với dụng ý làm hành pháp mạnh thêm, nhưng kết quả là làm hành pháp bối rối, khó xử, và không mạnh thêm. Còn những hành động cố tình làm cho hành pháp bối rối, thì đạt kết quả mong muốn và không có phản xạ trái ngược mấy khi, nghĩa là chẳng thấy mấy khi làm hành pháp được lợi.

Nói tóm lại quốc hội VN đã trở thành điều mà lịch sử dân tộc này đòi hỏi và mong muốn: thành một động cơ đảo thải và thanh lọc tổ và khá mạnh. Nó cũng có một sự ích lợi lớn khác, là đem vào tấn bi kịch thể thảm của một dân tộc bị chiến tranh nung nấu, những nét vui nhộn hài hước cao độ. Và như thế là vai

trò và sự ích lợi của Quốc hội này đã tốt và quá đủ, không nên đòi hỏi gì hơn nữa. cứ thế mà tiếp tục cho hết nhiệm kỳ thì thế nào cũng đáng được tổ quốc ghi ơn.

Vai trò chính đáng mà Quốc hội này không thêm đóng

Có những việc làm chính đáng và rất dễ mà Quốc hội này không thêm làm, hay làm không được hăng hái cho bằng đuổi chó trong nhà. Hiến pháp đòi hỏi phải thực hiện các cơ chế hiến định càng sớm càng tốt, vậy mà đã quá nửa nhiệm kỳ vẫn có nhiều cơ chế hiến định chưa hề được nói đến. Qui chế báo chí hơn hai năm bàn cãi mới xong. Luật bầu cử tỉnh, thị trưởng đến nay chưa hề thấy nói đến một lần nào. Quốc hội còn được gọi là lập pháp, tức là làm ra luật, đề ra chính sách, đường lối lớn cho quốc gia, nhưng Quốc hội có lẽ vì khiêm tốn đã dành vai trò này cho hành pháp, tức là cơ quan chỉ có nhiệm vụ thi hành luật, thi hành đường lối quốc gia.

Quốc hội này cũng đã không thêm xử dụng những quyền hạn của mình, được hiến pháp qui định và nhân dân trông chờ. Chính quyền ra thuế kiem ước, toàn dân xôn xao, Quốc hội ồn ào thảo luận, đòi kiện, đòi xóa, phản đối, và có ông khóc om sòm, la rằng nếu còn thuế thì bà xã không cho về nhà, không cho nhập phòng. Vậy mà từ ngày ấy đến nay, vài tháng trôi qua các ông cứ về nhà cứ vô phòng bà xã và cứ làm bốn phận đàn ông mà không còn ai nghe la là bị đuổi ra. Các ông kiện, rồi bỏ cuộc không đi hầu tòa.

Quốc hội có quyền và bốn phận làm luật. Và sắc luật mới có giá trị tiêu hủy sắc luật cũ, nếu sắc

XEM TIẾP TRANG 48

❀ **thắc mắc ?** ❀ **thì giờ là vàng ngọc !**

— Đề khỏi phí thì giờ. Xin quý vị và các bạn hãy đến ngay địa chỉ dưới, đề mua **Phiếu Tặng SINH NHẬT, TIỆC CƯỚI** v.v...

— Nơi đây có đủ thứ thích hợp với **TRẺ EM** cũng như **NGƯỜI LỚN**, tha hồ chọn lựa.

HOÀNG - VŨ

431, Phan Thanh Giản — SAIGON Đ.T. 93,387

Chính danh về nước Việt Nam

Lược sử và đặc tính

Qua văn chương, tư tưởng, tập quán và nhiều điểm tế nhị khác nữa, chúng tôi nhận thấy dân Việt quả thật đã phát xuất từ vùng «Động Đình Hồ», cái «nôi» của nền văn minh Trung Hoa.

Ngay trong «Đạo Đức Kinh», «Lão tử» cũng đã có lúc mơ tưởng đến những ngôi làng lý tưởng, hoàn toàn tự túc, đến nỗi từ lúc sinh đến lúc chết người dân không cần ra khỏi làng. Mà đó lại đích là Làng Mạc Việt Nam về thời cổ vậy.

Ngoài ra, Lão tử lại còn không ưa cả cái Dũng của người phương Bắc, một thứ Dũng của kẻ võ biên, mà lại thích cái Dũng của người phương Nam, cái Dũng ôn nhu, cái Dũng khiến cho người ta không dám làm nhiều việc (tàn ác), chống lại với cái Dũng cái gì cũng dám làm của người phương Bắc.

Đó là mấy đức tính cổ truyền chính thống của người Việt vậy.

Ngoài ra về ngôn ngữ, về quan niệm nhân sinh, nhất là về sự hòa điệu với thiên nhiên hằng được biểu hiện trong các truyện cổ, trong các truyền thuyết ca dao thì tinh thần dân ta là tinh thần mang nhiều tính chất Lão Trang siêu thoát, nhân hậu, không ưa hình thức, nghi lễ gò bó.

Do những điểm sai biệt tế nhị kia, mà dân ta là một trong những tiểu quốc phương Nam sống theo thể chế Liên bang với Trung Hoa thời Hạ, Thương và có thể mãi đến đời Chu. Vì tổ chức Liên bang này tan vỡ, loạn lạc chính chiến liên miên, nên dân ta phải lánh nạn lần về phương Nam mà định nghiệp cho đến ngày nay.

Bảo rằng chúng ta là dòng dõi Trung hoa cũng không hẳn là đúng, mà cũng không hẳn là sai. Dòng dõi chính thống Trung hoa vốn là dòng Hạ, Thương và Chu.

Mà suốt trong ba triều đại ấy, dân chúng ta tuy đã sống biệt lập với họ, nhưng lại đậm tình Lân lý, mặc dù không có tình đồng chủng. Thứ đến, chúng ta đã tránh được nạn đồng hóa hay hỗn chủng do 500 năm Xuân thu Chiến quốc gây ra. làm cho giống giống chính thống Trung hoa (Chu) phải tiêu ma, rồi pha nhiều giống máu phương Bắc (Tần, Kim, Mông, Mãn), gây ra đầu mối cảnh suy vi liên tiếp của Trung hoa, và mọi thảm họa họ phải chịu đựng cho mãi đến nay.

Trái với giống Trung hoa chính thống, (Hạ, Thương, Chu), giống Việt phóng khoáng hơn, bình dị hơn, không trọng lễ nghi cung cách, không phân biệt tôn ty trật tự quá nghiêm minh. Người Việt chính thống không có tinh thần đẳng cấp, không tự cho mình có Thiên mệnh hay là một vị Quân tử (Lãnh đạo) đối với thứ dân (tiểu nhân bỉ phu...) như người Trung hoa chính thống.

Người Trung Hoa sợ Trời và thờ Trời (Thiên) «Ủy thiên chi uy, vu thời bảo chi» (Kinh Thi) dạy: «Hãy sợ cái oai trời và kịp thời phải lo. Hay «Quân tử ủy Thiên mệnh: người quân tử sợ mệnh trời».

di chúc lịch sử của học giả Nguyễn Đức Quỳnh

«Khôn cũng chết,
Đại cũng chết,
Biết thì sống»
TRẠNG TRINH
(Thế kỷ XVI)

(tiếp theo ĐỜI số 17)

Người Việt tự xét mình sống hòa điệu với mọi công trình của trời đất, và ngay chính cả với ông Trời nữa. Nên không sợ Trời mà chỉ thân thiết với Trời thôi: «Bản Trời không mời Thiên lôi», «Bác thang lên hỏi ông Trời, đem tiền cho gái có đòi được không». «Con cóc là cậu ông Trời»...

Trong đời sống tinh thần của rất nhiều dân tộc ở trên thế giới, cái «Sợ» quả là đã đóng một vai trò rất quan trọng, quá quan trọng thì đúng hơn. Thế mà trong văn chương cũng như trong tư tưởng của dân ta, thì cái «Buồn man mác» lại thay vào cái «Sợ».

Đó là những nét độc đáo khiến chúng ta tin rằng: dân Việt không cùng một chủng tộc với dân Trung hoa. Và bao nhiêu đặc tính kia lại còn có

thể giúp ích hết sức lớn lao cho nhân loại nay và mai nữa. Vì loài người luôn luôn cứ bị cái Sợ nó ám ảnh, nó áp đảo, không lúc nào được sống yên ổn và hạnh phúc: Nào sợ bom nguyên tử, sợ chiến tranh, sợ Cộng sản, sợ Đế quốc, sợ đói kém, sợ dân quá đông, sợ thua kém nhau... Mà sự hung hãn (cái Dũng của phương Bắc) vốn nó chỉ tại là sự phản ứng thông thường trước nỗi Sợ mà thôi. Nên càng hung hãn thì nỗi sợ lại càng to lớn. Cụ thể hơn, dân Trung hoa lúc địa ngày nay hiện là một dân tộc đang bị quá nhiều cái Sợ nó ám ảnh vậy.

Một khi căn bản tinh thần đã không dựa vào cái sợ thì trong tổ chức chính trị, uy quyền tuyệt đối, do vũ lực và khủng bố bảo đảm, không có đất đứng nữa. Đứng như ở trong một dân tộc như dân tộc Việt nam lúc thịnh thời.

Do đó, chúng ta không có niệm cho quan là cha mẹ dân (dân chỉ phụ mẫu: Mạnh Tử) như người Trung hoa. Mà chỉ có quan niệm cho người Lãnh đạo là bậc đàn anh của các bậc đàn em (Búi tóc củ hành, đàn anh thiên hạ). Như vậy, tôn ty trật tự không qua phân cách, mà tinh thần «anh em» vẫn giữ được trọn vẹn.

Từ quan niệm căn bản đó suy ra, chế độ chính trị của dân ta là một chế độ rất dân chủ, bình đẳng trong thân ái.

Bình đẳng không những ở trong các chức vụ các ngôi thứ chính trị, mà còn bình đẳng giữa già trẻ (truyện Phù đồng Thiên vương mới có ba tuổi mà đã là anh hùng cứu nước, truyện Trạng Lương thể Vinh 15 tuổi)? bình đẳng giữa các đẳng cấp xã hội (Nhất sĩ nhì nông, hết gạo chạy rồng, nhất nông nhì sĩ). Tinh thần dân chủ và bình đẳng thể hiện rực rỡ nhất trong điển tích anh đánh dậm Chữ Đồng Tử nghèo đến nỗi không có lấy cái khổ, ấy thế mà lại cưới được công chúa Tiên Dung.

Rồi lại còn chuyện Trưong Chi, My, Nương nữa. Trong câu chuyện thứ nhất trên đây, địa vị hèn kém của Chữ Đồng Tử không được đặt thành vấn đề, mà anh chỉ được đề cao vì lòng chí hiếu với cha.

Nhưng tính chất đặc biệt Việt Nam lại thể hiện đầy đủ hơn trong câu chuyện thứ nhì: Địa vị xã hội của anh lái đò không cần được quan tâm, Anh chỉ được đề ý là nhờ yếu tố nghệ thuật (tiếng hát hay).

Rồi đến lúc cũng chính vì thiếu kém về khía thẩm mỹ khác (xấu trai), không thỏa mãn đầy đủ văn nghệ tình của tiểu thư My Nương nên nỗi niềm mới xui khiến cho anh Trưong phải ôm hận xuống đến tuyền đài vẫn chưa tan cho.

Chất văn nghệ tràn đầy trong con người Việt nam khiến cho chúng ta ưa thích những tư tưởng đẹp, những lối sống đẹp, những lời nói đẹp. Đẹp trong tư tưởng có nghĩa là không sợ sệt, hèn thủ. Đẹp trong chính trị có nghĩa là không lường gạt, không đàn áp. Đẹp trong kinh tế có nghĩa là không bóc lột, tang thương, mà cũng không xa hoa, kiêu mạn. Đẹp trong xã hội có nghĩa là không khinh miệt không chà đạp lẫn nhau.

Sức mạnh của dân Việt

Trong khi giòng Trung hoa chính thống tan vỡ, thì chúng ta giữ vai trò nhân chứng và hóa thành kho tàng sống động bậc nhất của lục địa đương thời còn lưu giữ nổi những hình ảnh xa xưa về thời cực văn minh của Trung quốc, là thời Nghiêu Thuấn (hay thời Đế quốc Rahms phục hưng).

Đến đời Khổng Tử thì dân Tàu, vì chán nản; vì hết tin tưởng nên không còn làm Thơ nữa! một khi Khổng Tử mà phải «san định», thì tất nguồn Thi đã tắt đứt rồi. Còn chúng ta thì cho mãi đến tận giây phút hiềm nghèo này mà dân Việt vẫn sáng tác thơ, ca, hò, vè... rất mạnh, rất giàu.

Tuy nhiên, chúng ta phải chiến đấu, trốn tránh, chịu đựng, biến chuyển, gian khổ, cam go và khôn khéo đến mức nào mới giữ nổi được những gia tài tinh thần quý báu kia cho mãi đến nay!

Vậy nên sức mạnh của dân ta phải là sức mạnh Đối Kháng kiên vững, là sức chịu đựng vô cùng mạnh mẽ, bền bỉ và là sự dung hóa khôn ngoan, thông sáng.

Muốn nuôi dưỡng và bảo tồn những sức mạnh ấy, chúng ta phải hết sức Đoàn kết. Tất cả tinh chất văn nghệ, dân chủ, bình đẳng vừa kể trên đều được khuyến khích và củng cố cho bền chặt. Vì mọi tinh chất đó là những đặc tính cốt yếu để giữ dân, giữ nước. Giữ dân, giữ nước là tất cả bi quyết thành công của đời nhà Trần. Đó là tất cả những gì Hưng Đạo Vương đã trần trối lại cho vua Trần Thánh Tôn.

Phương châm của Đoàn Kết là hai chữ Bách Nhân, như đã được chứng tỏ trong việc một nhà họ hàng 9 đời sống chung êm ấm với nhau dưới một mái nhà về thời nhà Lý.

Chúng ta cần hết sức nhẫn nhục, chịu đựng lẫn nhau. Càng khôn ngoan, hiểu biết, càng phải nhẫn nhục hơn.

Thiếu nhẫn nhục chúng ta sẽ phản ứng một cách tuyệt vọng, điên cuồng, trước thảm trạng đất nước. Sự trạng này đã được lịch sử hai mươi năm qua chứng minh một cách hùng hồn rằng: Nóng và vội chỉ có thể đưa chúng ta đến thất bại mà thôi.

Thiếu nhẫn nhục, chúng ta sẽ vô tình bị ngoại bang dẫn dắt vào vòng sát hại lẫn nhau một cách khủng khiếp, và vô thời vô hạn. Đồng bào có ai ngu xuẩn và rồ dại sát hại chúng ta thì chúng ta phải tự vệ, nhưng không thể vì thế mà những người sáng suốt, là chúng ta lại đòi tận diệt họ.

Phương châm Bách Nhân rất khó áp dụng. Nhưng chúng ta chỉ còn có thứ khi giới duy nhất ấy là khả dĩ cứu được mình và cứu nổi nước mà thôi.

Vị trí Quốc Tế

Lẽ sống của dân tộc Việt lại còn bị ràng buộc chặt chẽ vào vị trí quốc tế đặc biệt của mình nữa.

Trước ngày người Pháp sang đây, hiềm họa xâm lăng chỉ có từ phương Bắc đổ xuống. Nên trong một

ngàn năm độc lập chúng ta luôn luôn thành công trong hai việc chặn Bắc, bình Nam.

Song, tự ngày mà chính ngay cả Trung hoa cũng không biết xoay sở ra sao trước mọi mưu toan quốc tế (Nha phiến chiến tranh, Giặc Quyền phi, Bát quốc liên minh...) thì chúng ta càng thêm bơ vơ như con thuyền không lái.

Tuy nhiên thời Tự Đức một số lãnh đạo của ta cũng đã anh minh hơn hẳn các nhân vật từ hai mươi năm nay rất nhiều, nên mặc dầu triều đình hồi ấy chẳng nghe theo họ, nhưng ít nhất những con đường cứu nước cần có người trông thấy rồi đem trình bày cùng nhà hữu trách: bởi vậy lịch sử sẽ ghi danh mãi mãi một Nguyễn Trường Tộ, một Phan Thanh Giản, và nhất là một Bùi Viện.

Đến nay (1965), vị trí quốc tế nước ta thật là muôn phần chênh vênh. Ở vào cái thế đầu sóng, ngọn gió, ngoại xâm, nội địch, chia rẽ, xâu xé cùng cực, cho ngay đến cả thế nước về thời Tự Đức cũng còn sáng sủa hơn thời nay rất nhiều.

Vì nhận thấy nguy cơ quá cấp bách, vì đã chịu đựng và tọa thị khá lâu nên đến nay chúng tôi mới mạo muội trình bày những gì mình nghĩ về thế nước hiện nay.

Đối với Pháp

Người Pháp đã gây cho ta đủ thứ tai họa. Trong số tai họa đó, thiệt hại trầm trọng nhất là chỗ họ không bao giờ chịu dung túng, chứ đừng nói gì đến nuôi dưỡng, một lớp lãnh đạo chân chính Quốc gia đã bắt rễ được vào đại chúng. Họ chỉ biết đàn áp và tiêu diệt. Hạng trí thức do họ tạo ra, đã không có khả năng lãnh đạo lại chỉ sống nhờ vào chánh quyền thuộc địa để đến nay vật vưỡng, trôi rạt, rồi theo đuôi Cộng Sản. Vì nếu đứng một mình, tất cả sẽ bị dân chúng đào thải ngay.

Trong lịch sử cận kim, tai họa khủng khiếp nhất mà người Pháp hằng gieo cho chúng ta là đã liên minh với Cộng Sản để tiêu diệt các đoàn thể Quốc gia. Sở dĩ họ làm như vậy vì nếu cuộc kháng chiến mà lại do cán bộ quốc gia lãnh đạo thì người Mỹ sẽ dễ dàng xen vào nội bộ Việt Nam rồi đuổi họ về chánh quốc. Trái lại, nếu cuộc Kháng chiến mà do Cộng sản lãnh đạo thì người Mỹ sẽ sợ Cộng sản hơn sợ Thực dân, rồi bắt buộc phải giúp Pháp, hồng thanh toán Cộng sản.

Mưu cơ của họ thật thâm độc và cao kiến. Gương Hiro Hito và Nehru đã hùng hồn chứng minh cho sự tiên đoán của họ là đúng. Và 25 năm khốn khổ của chúng ta cũng do đó mà ra cả.

Mấy năm sau này, tuy đã phải rút quân về chánh quốc, ấy thế mà người Pháp có chịu buông tha chúng ta đâu?

Dùng Cộng sản dọa người Mỹ để được nhận viện trợ rồi cũng chẳng chiếm lại được thuộc địa này, ấy thế mà cho đến nay người Pháp và Cộng sản đã là đồng minh trung thành với đường cũ, rồi cay cú phụ giúp Cộng sản đánh phá người Mỹ mãi.

Thế là, từ 1940 đến nay, có thể nói người Pháp và Cộng Sản đã là đồng minh trung thành với nhau. Họ chỉ đánh đập nhau trong 9 năm trời trước đây cốt là để phân định ngôi thứ chia phần tại Đông dương này mà thôi.

Thứ đến, chính sách của Pháp là luôn luôn chống Mỹ không cho ảnh hưởng Mỹ tràn vào cựu thuộc địa của họ.

Để kết luận, người Quốc gia không thể nào sống còn, nếu để cho Pháp nắm lại quyền quyết định ở Việt Nam.

Vì phỏng tình hình biến chuyển đến nỗi người Mỹ phải hòa hoãn trở lại với người Pháp thì đó chỉ là kẻ hoãn xung, và đó là một thứ đồng minh giai đoạn thời: nhất định là quyền lợi quốc gia của cả hai nước không cho phép họ thực tình đoàn kết và làm ăn lâu dài với nhau tại Việt nam được.

Nếu ảnh hưởng Pháp mà có trở lại đây thì miễn sao Cộng sản bị quét sạch tại miền Nam, ấy thế là chúng ta không cần quá e ngại về nạn xâm chiếm ảnh hưởng của Pháp, vì cán bộ do họ tạo ra không cả khả năng nắm vững quần chúng. Mà quần chúng đích là một lực lượng nồng cốt và hùng mạnh nhất trong công cuộc phục hưng nước nhà, kể từ muôn xưa đến muôn sau.

Thế mà gặp trường hợp ngược lại, nghĩa là nếu Cộng Sản được dung túng tại miền Nam cùng với người Pháp thì nguy cơ cho chúng ta và cho nước ta sẽ hết sức lớn lao.

Vì vậy, đối với người Pháp, chúng ta có thể chấp nhận sự hòa hoãn Pháp Mỹ để cho ảnh hưởng chính trị, kinh tế, văn hóa của Pháp trở về Việt Nam trong một giới hạn nào đó, nhưng tuyệt đối không thể làm vừa lòng họ, bằng cách chấp nhận cho Cộng sản sinh sống hợp pháp tại Miền Nam này, bởi lẽ Pháp và Cộng là một đồng một cốt với nhau.

Đối với Trung Hoa

Những điều bàn sau đây chỉ thật hữu ích, khi miền Bắc đã trở về với Đại Gia đình Dân tộc VN.

Kể từ ngày tầng lớp lãnh đạo và chủng tộc Trung Hoa chính thống (nhà Chu) bắt đầu suy vi, tan rã, rồi sau đó bị các giống dân du mục quân phiệt miền Bắc tràn vào pha giống và thống trị, thì lịch sử Trung hoa chỉ còn là một ngọn triều xâm lăng từ Bắc tràn xuống Nam, hết đợt sóng này tan vào trong đại dương Trung nguyên, lại có đợt sóng khác rẽ từ phương Bắc ập xuống mãi mãi không ngơi.

Hết nhà Tần làm lạc mất hết tính chất Trung Hoa cổ truyền đi, thì đến rợ Kim, rợ Mông, rợ Mãn. Đó là chỉ mới kể đến những ngọn trào quan trọng nhất đó thôi.

(CÒN NỮA)

lữ hồ

Zero không đời

THAM NHƯNG CỨU NƯỚC

Đầu năm 1970, công lý Việt Nam sáng chói với vụ án tham nhũng hột vịt lộn. Ngày 4-1-70, tòa án quân sự mặt trận vùng III đã họp xử ông xã trưởng Lý Văn Thiên 60 tuổi can tội tham nhũng vì nhận của bà Trọng, một phụ nữ trong xã 30 cái hột vịt lộn.

Ngạn ngữ âu tây có câu: « Qui vole un oeuf, volera un boeuf ». (Kẻ nào cắp một cái trứng, ngày sau sẽ cắp một con bò). Một cái trứng sẽ lớn bằng con bò. Đấng này ăn đến 30 cái hột vịt, mà lại là hột vịt lộn. Nếu cho ấp, nở mãi ra thì trị giá còn hơn 30 con bò. Đưa ra tòa là phải. Tội lớn như thế mà không sớm trị thì hỏng bét. Thế nhưng, khi nghe ông thầy cãi lập luận một cách « tế nhị » (chữ của phóng viên) rằng: « nếu vì nhận có mấy chục quả trứng mà bị ghép vào tội tham nhũng thì thật là chuyện đáng khôi hài », tòa đã tha bổng cho bị cáo. Trị tội ăn trứng đã hay, tha bổng kẻ ăn trứng lại càng hay hơn nữa. Chắc hẳn Viện Giám sát sẽ không bằng lòng với vụ án này.

Đây là lần đầu tiên, một cán bộ cấp bét ra tòa vì tội tham nhũng được tha bổng. Hẳn ta còn nhớ anh cảnh sát chỉ lấy 200 đồng của bà bán hàng rong đã bị tù mấy năm trước... và nhiều vụ nhỏ khác nữa. Đây cũng là dấu hiệu chuyển hướng vĩ đại trong chính sách bài trừ tham nhũng. Hãy cứ đợi khi nào ông xã Thiện ăn cắp đủ 30 con bò rồi xử lại. Không sao.

Nói thật ra tại miền Nam này, công lao của tham nhũng rất to lớn. Nếu chịu khó quan sát, ta sẽ nhận thấy các công chức, quân nhân bây giờ có 4 hạng:

Một là: CỎ ĂN CỎ LÀM: Đây là hạng công bộc nhận tiền của rồi tiếp tay cho bọn chạy áp phe. Nhờ những vị này mà con nhà giàu mới có thể

xuất ngoại, nhà nhập cảng được thêm lợi tức, một số cán nhân vô tội được phóng thích sớm, một số học trò dốt đở cao, một số lính cha, lính cậu được ngồi chơi xơi nước. Bộ máy nhà nước chạy đều không trục trặc là nhờ bọn này.

Hai là: KHÔNG ĂN KHÔNG LÀM: Đây là những công bộc thánh thiện, chịu uống nước lã, chịu bán vợ, đợ con để bảo tồn đức liêm khiết. Suốt đời không ăn một xu và cũng chẳng giúp ai được việc gì. Họ là pho tượng đất có cũng được, không có cũng xong. Quan trên dạy thế nào vâng theo thế ấy. Nhuhn ơi là nhuhn. Vô dụng.

Ba là: ĂN MÀ KHÔNG LÀM: Bọn này thì quá lắm. Đớp như chớp. Đớp lia lịa. Bắt kê trên dưới, sạch dơ. Hễ thấy ai thòi ra là chớp. Chớp đã rồi chuồn. Thành phần này phải có nhiều thuộc hạ đi bòn rút để về nộp cho đủ. Đưa nào cấp dưới vùng đớp ra tòa thì ráng mà chịu lấy. Ngài ăn chứ ngài có làm gì đâu mà truy tố?

Bốn là: LÀM MÀ KHÔNG ĂN: Tìm đâu ra?

Trong bốn hạng trên, bọn « có ăn có làm » hiện chiếm 50%. Tốt. Bọn « không ăn không làm ». 10%. Đạo đức suy đồi hiểm thật. Bọn « ăn mà không làm » 30%. Bọn « làm mà không ăn ». Zero. Cẩn cứ vào các thành phần trên rõ ràng bọn tham nhũng chính là kẻ dăm xá thân hy sinh để chống cộng sản. Họ chịu bán thân nuôi miệng, chịu đủ mọi thứ hiểm nguy để thi hành chính sách quốc gia. Họ là chiến sĩ thật sự. Thử hỏi có cha nào mồm mép đạo đức, ân tình nói ra lời nào cũng cứu thế, độ sanh, cộng bằng nhân ái mà dám xông pha vào những nơi nguy hiểm để trị quốc an dân không? Hay là chỉ ngồi ở chốn cao sang để đưa ra thuyết này, thuyết nọ. Mồm thì leo leo mà hành động lại chẳng có gì? Đứng tới việc gì cũng sợ trách nhiệm. Khi hữu sự thì trốn như lươn, trạch. Xong việc rồi thì nhào ra rước lấy hư danh. Một sợi lông cũng chẳng dám cho ai đụng tới. Thử hỏi tội đó làm gì cho tổ quốc? Vả chẳng, thuế má ngày một tăng, lương bổng mỗi ngày một kém, gạo cứ lệ ăn đóng bữa một, vợ quen dạ để cách năm đôi, không tham nhũng thì lấy chi mà sống? Có lẽ, ông xã trưởng của ta, người chiến sĩ xây dựng nông thôn cũng đã tính toán kỹ. Ông ta không ăn tiền. Ông ta chỉ nhận hột vịt lộn. Biết đâu sau khi cho ấp, ông sẽ có vịt con. Vịt con hóa thành vịt mẹ. Vịt mẹ đẻ ra trứng, rồi ông đem trứng một phần phát triển cộng đồng, một phần đem trả lại cho bà Trọng với lời cảm tạ nồng nhiệt của chính quyền xã ấp.

Nghe chuyện này, một anh bạn nhà giáo bảo tôi: « từ lâu nay, tôi không cho học trò Zero nữa. Cho chúng 2 hột vịt lộn phải mất 50 đồng, lấy gì cho vợ con nó ăn ». E rằng nền văn hóa giáo dục Việt Nam có suy đồi thì cũng chỉ vì cái hột vịt lộn.

người chết có thể nói chuyện với người sống không?

TIẾP THEO
ĐỜI SỐ 17

Như thế mà nói văn hóa Việt lệ thuộc văn hóa Trung Hoa, Ấn Độ là không đủ lý do. Nhưng những tinh túy của các học thuyết ngoại lai, vì không đi ra ngoài triết thuyết Lương Nghi, đã được tổ tiên ta chọn lọc lấy để đáp bồi cho nền đạo lý cổ truyền tăng phần phong phú.

Nói đến nền triết lý Lương Nghi, tức siêu hình học là căn bản của nền Văn Minh Tinh Thần cổ truyền của dân tộc, chúng ta nên nhận định rằng :

« I — Nếu Tổ Tiên chúng ta không tinh thông các môn thần bí trong Dịch Học, sao biết trước được số phận của hơn nghìn giống người trên đại lục Á Châu sẽ bị Hán Hóa (mất giống) mà bảo con cháu phải di cư để tồn tại ? Chứng cứ là Tổ Tiên đặt ra tích Âu Cơ đẻ ra một học 100 trứng sinh trăm con, chia 50 con theo Mẹ lên rừng, 50 con theo Cha xuống bể. Tích này đã ngụ ý « Âm Dương hai phần tương xứng » (50-1-50) của Dịch Học, còn để con cháu, đầu phải di cư tản mát trên rừng dưới bể, vẫn giữ mối giây ràng buộc vi huyết thống : chung một học mẹ đẻ ra (đồng bào). Tiên nhân lại đặt thêm tục nhuộm răng để phân biệt hẳn với các giống người phương bắc.

« 2. — Điểm quan trọng nhất là Tổ Tiên nêu ra Quốc hiệu Xích Quỷ để chỉ đường cho con cháu tìm lấy lãnh địa mà lập quốc : Xích thuộc Hỏa, định hướng phương Nam,

Hỏa sinh Thổ, Thổ nuôi dưỡng muôn loài trong Vũ trụ. Quỷ là 1 trong 28 ngôi sao sáng nhất trên vòm trời, xuất hiện ở phương Nam. Vậy là, với quốc hiệu Xích Quỷ, tổ tiên bảo cho con cháu tiến xuống phương Nam sẽ gặp lãnh địa mà khai sáng, lập nghiệp, để được trường tồn cùng vũ trụ.

Do đó, sau khi bị các giống người phương bắc quá đông và mạnh đến đánh, giống Việt ta tản mác xuống nam mà lập ra nước Văn Lang, để rồi dần dần chiếm cứ được cả một dải đất có thể gọi là lãnh địa : tất cả các núi cao sông rộng đều như lũ lượt lời cuốn luồng khí mạnh từ bắc xuống nam, trong lúc giải giang sơn hiện hữu của giống Việt hình chữ S nằm như đường trung tâm của Thái Cực phân hai phần Âm Dương rõ rệt. Tứ phương thì :

« Kia, núi non xếp lớp, uy nghi tuồng hồ phục trên mạn bắc :
« Nọ, sông rạch sập hàng, lăm liệt tựa long thần dưới miền nam ;
« Sau, trường sơn cao đỉnh trùng trùng, tượng trưng khí tiết thanh cao nơi Hồng Lạc ;
« Trước, đại hải trường ba điệp điệp, tiêu biểu tâm hồn dũng cảm giống Rồng Tiên.

Để có thể củng cố và phát huy triết thuyết Lương Nghi làm căn bản nền Văn Minh tinh thần cổ hữu, Tổ Tiên ta cho lưu truyền nhiều phong tục có tính cách tôn trọng nguồn duyên khởi của muôn loài. Chẳng hạn :

— Tục mọi gia đình lập bàn thờ Tổ Tiên chính giữa nhà là nơi trang nghiêm nhất; ngoài ra, lập thêm bàn thờ Ngũ Hành thần thánh hóa : Táo quân (Hỏa); Thổ công (Thổ); Sơn Thần (Kim Mộc); Long thần (Thủy)

Mỗi năm, vào đầu Xuân, nhà Vua, sau khi tế lễ Thiên Địa Tổ tiên đích thân xuống ruộng cày cấy ruộng làm gương cho dân noi theo, với thành tâm cầu nguyện được mùa cho dân tránh nạn đói (Lễ tịch điền).

Ba năm một lần nhà Vua phải lập đàn lộ thiên, thay mặt dân, tế lễ Trời Đất (Tế Nam giao)

— Tục gói bánh chưng, bánh dày vào dịp Nguyên đán (bánh dày tròn tượng trưng Trời ; bánh chưng vuông tượng trưng Đất, nhân bánh tượng trưng người) ;

— Tục chít khăn chữ nhân (tượng trưng Lương Nghi) ; quần tròn quanh đầu tượng trưng Trời ; c.t áo 5 thân, gài 5 khuy tượng trưng Ngũ Hành ;

— Tục lễ bái, chào hỏi đều nắm tròn hai tay lại tượng trưng Thái cực ;

— Tục gặp thiên tai thì cả làng... họp nhau lại lập đàn cầu đảo, xin Trời Đất giải ách ;

Đi song song với các phong tục, Cổ nhân còn đặt ra nhiều sự tích ngụ ý tương đương. Như :

— Sự tích đức Tản Viên Sơn Thánh : có gậy Sinh Tử (gậy có 9 đốt trúc, đầu đỏ gọi là đầu sinh,

đầu đen gọi là đầu tử. Cầm vào giữa gậy, tức cầm lấy đốt trúc thứ 5, gọi là « nhập trung cung » mà quay thì thấy 2 đầu Sinh, Tử nối liền vào nhau thành một vòng tròn liên tiếp, có nghĩa là sinh sinh hóa hóa vô cùng tận (finalité infinie) : đó là luật sinh tồn của muôn loài trong vũ trụ theo nguyên lý Lương Nghi.

— Sự tích đức Tản Viên Sơn Thánh có sách ước tuyền giấy trang tinh mà ước gì được nấy, tượng trưng bản thể của vũ trụ, sự hòa hợp của Ngũ Hành tạo ra muôn loài : muôn loài đi dần từ bé đến lớn, từ non đến già, rồi tiêu diệt để lại tái sinh...

Muôn loài, trong ấy có nhân loại cũng vũ trụ tự nó gieo nhân quả lẫn nhau qua vô lượng thời gian (principe de causalité). Như vậy là bản thể của vũ trụ và muôn loài là có có không không, là vô thủy vô chung, là sinh sinh hóa hóa vô cùng tận.

...Còn nhiều sự tích. Nhưng nên biết là còn có cả những sự tích đặt ra nguyên tắc xây dựng gia đình và quốc gia, mà chúng ta thấy những yếu tố ấy cũng chưa đựng trong những học thuyết ra sau. Thí dụ :

— Sự tích công chúa Tiên Dung (con vua Hùng Vương III lấy một cùng đinh làm chồng tên là Chử Đồng Tử, chỉ vì Chử Đồng Tử là một người con có hiếu. Sự tích ấy cho biết là cần đặt nết hiếu lên trên sự giàu nghèo, vì Hiếu là yếu tố gây ra hạnh phúc trong gia đình ; mà xã hội lệ thuộc đời sống của gia đình.

— Sự tích Trầu Cau đã đề cao mối tình anh em vợ chồng, là nguồn hạnh phúc của gia đình. Và một khi gia đình yên vui, đương nhiên xã hội được phồn thịnh.

— Sự Tích đức Phù Đổng Thiên Vương cho thấy rõ sức mạnh của lễ vô vi huyền diệu, đồng thời đặt lòng hy sinh vì Tổ Quốc lên trên quyền lợi cá nhân...

Những sự tích, phong tục, cũng như những phương ngôn tục ngữ,

phát xuất từ triết thuyết Lương Nghi và có đặc tính xây dựng gia đình cũng như Tổ Quốc, lấy tinh thần làm trọng hơn vật chất, được Tổ Tiên cho lưu truyền rất nhiều như thế, và sau này, những nguyên tắc luân lý có đặc tính tương đương được thấy trong các học thuyết của Phật, Lão, Khổng, chúng ta không còn lấy làm lạ là Tổ Tiên Hồng Bàng đã để lại cho chúng ta một nền văn minh tinh thần vô giá.

Cần nói thêm ra đây một điểm tối quan trọng nữa là :

Trong lúc các dân tộc trên thế giới chỉ lấy những con vật tầm thường làm Tổ Tiên, như Pháp lấy con Gà, Nga lấy con Gấu, Ấn độ lấy con Bò, con Heo, Nhật nhĩ man lấy con Ốc... thì giống Việt ta lấy Rồng Tiên, có nghĩa :

— Rồng, một linh vật, biến hóa vô cùng, sức mạnh vô song, tượng trưng uy quyền quán thế, sức mạnh vật chất : Âm ;

— Tiên : bất tử, ẩn hiện theo ý muốn, thanh cao, trường tồn cùng vũ trụ, tượng trưng sức mạnh tinh thần : Dương.

Lấy Rồng Tiên làm nguồn gốc như thế, tổ tiên chúng ta quả đã có dụng ý xây dựng một tương lai rực rỡ cho giống nòi trên nguyên tắc « triết thuyết Lương Nghi » (Dualisme) : Âm dương tức Vật chất và Tinh thần.

Và để cho con cháu nhớ luôn luôn đến nguồn gốc cao quý ấy, Tổ Tiên ta đặt ra tục trang trí Rồng Tiên ở những nơi trang nghiêm được mọi người chú ý : nóc Đình, Đền, Cửa võng, Y môn, Bình phong (hai con Rồng châu vào khối lửa huyền cơ, gọi là « Lương Long triều nguyệt », Tám vị Tiên mang theo bửu bối, gọi là Bát Tiên quá hải). Đồng thời, để đề cao nếp sống tinh thần theo Âm Dương học thuyết, Tổ Tiên lập ra tục chơi « Non Bội », một game sơn thu hẹp với mấy tiêu phụ điểm đậm gánh củi vượt sườn non, với mấy ngư ông thanh thời thả

câu bên dòng suối, với mấy ngôi đình, đền ăn mừng tinh mạch trong hang, khe... tượng trưng đời sống an nhàn ngoài vòng cương tỏa vì lợi danh.

Nền văn minh Hồng Bàng (Lương Nghi) dạy sống thiên về tinh thần. Nói thiên về tinh thần (Dương) không phải là nói bỏ phần vật chất (Âm), vì đã có Dương phải có Âm. Nhưng thiên về tinh thần (Dương) thì trong sạch, sáng suốt : nhẹ về vật chất tức thị bớt được lòng tham sân, đố kỵ, tranh chấp là cái mầm của sự thù oán. Đã trong sạch sáng suốt, tất có tiết tháo, thanh cao mà dũng cảm, để duy trì và mỗi ngày mỗi nâng cao thêm phẩm giá của giống nòi.

Theo ý nghĩa ấy, cổ nhân đặt ra thú trưng bày « Tứ Linh » và « Tứ Quý ».

« Tứ Linh » là bốn linh vật : Long Ly, Quy, Phượng.

LONG (Rồng) ngoài ý nghĩa đã nói ở trên, còn ngụ ý giống nòi mỗi ngày mỗi thêm đông mạnh.

— LY (kỳ lân) : hùng dũng phi thường, đạp gió đi như bay, lại khôn ngoan, hay du ngoạn, mình mẫn và rộng lượng ;

— QUY (Rùa) : chậm chạp mà vững chắc, giàu sinh lực, tượng trưng đời sống an nhàn và trường thọ ;

— PHƯỢNG (phượng hoàng) : rất tốt mã, nhõn nhõn mây, vượt gió, tung tin lành khắp bốn phương, tượng trưng lòng yêu chuộng mỹ thuật và hòa bình.

(CÒN NỮA)

Quý vị phụ huynh có con em chuẩn bị thi tú tài. Hãy mua ngay cho các cháu :

Việt Văn Giản Dị

của LỮ HỒ

Thoa CRÈME THORAKAO trị hết mụn, nám, tàn nhang, trứng cá

buổi sáng HIROSHIMA

L.T.S.— 8 giờ 16 phút sáng ngày 6 tháng 8 năm 1945, trái bom nguyên tử đầu tiên đã nổ trên thành phố Hiroshima, chấm dứt cuộc đệ nhị thế chiến, 25 năm sau cơn ác mộng khủng khiếp nhất nhân loại này, Nhật Bản lại quật cường trở thành một cường quốc, chuyển bại thành thắng. Đời lược dịch tài liệu dưới đây trích trong cuốn "Extraordinaires histoires vraies" nói về buổi sáng lịch sử, Hiroshima bị ấn bom nguyên tử.

(TIẾP THEO ĐỜI SỐ SỐ 17)

Vào lúc bình minh hôm thứ Hai mừng 6 tháng 8, một lớp mây mỏng bao phủ lên thành phố Hiroshima. Phố phường im lặng, các người còn mơ màng trong giấc điệp. Mặt trời mùa hạ đương ló dần lên. Đây là nhận xét của Thiếu tá Không quân Claude Eatherly ngồi trên chiếc phóng pháo cơ B-29 bay ở cao độ 10.000 thước chỉ với nhiệm vụ nghiên cứu về khí tượng thời. Sau đó ông ra lệnh cho viên hoa tiêu lái quay tàu trở lại.

Cách đó ba trăm cây số, một phi cơ khác cũng đang bay về hướng thành phố này. Trong tàu, đại tá Paul Tibbets đang đọc bức điện văn do chiếc Boeing của Eatherly gửi tới.

Cũng lúc đó, hai phi cơ thuộc phi đoàn hỗn hợp 509 của Mỹ đang bay ngang qua hai thị trấn Nhật khác là Kokura và Nagasaki. Hai chiếc máy bay này cũng gửi về cho Tibbets những tin tức khí tượng. Tùy theo những dữ kiện khí tượng về độ mây quan sát được, Tibbets sẽ quyết định trực chỉ một trong ba thành phố đó.

Điều kiện khí tượng ở ba nơi tương tự nhau, tuy nhiên bầu trời ở Hiroshima quang đãng nhất. Số trời đã định. Lúc đó là 7 giờ 25.

Theo lời đại úy Dutch Van Kirk, hoa tiêu trên chiếc phi cơ của Tibbets, thì lúc đó ông đại tá đã nói một câu thật gọn nhưng với vẻ thật trầm ngâm: — Cho Hiroshima.

Đến lúc đó chiếc phi cơ này đã bay được hơn bốn giờ dài trên Thái Bình Dương. Giữa bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, dưới ánh trăng soi sáng mặt biển vô tận, Tibbets và phi hành đoàn năm người của ông đã cất cánh từ phi trường Tinian: và hơn nửa ngày sau chiếc B-29 mà Tibbets đặt tên là Enola Gay thừa con gái của mẹ ông mới lại trở về mặt đất.

Ngoài trọng lượng của 25.500 lít nhiên liệu để dùng cho một chuyến bay không ngừng qua gần 5000 cây số, chiếc Enola Gay còn chứa một trái bom nguyên tử nặng năm tấn, dạng thuôn thuôn, dài 4 mét và bề ngang là 1m50, đáng giá 2 tỷ mỹ kim.

Chưa bao giờ người ta bỏ ra nhiều tiền như vậy để chế tạo một vũ khí chiến tranh. Tuy nhiên không phải chỉ vì số tiền kinh khủng này mà lúc đó, một số người nhỏ rãi rác trên khắp thế giới đã theo dõi một cách hồi hộp và đầy tin tưởng hành trình của chiếc B29 trong bầu trời Thái Bình Dương.

Khung thép tròn và dài này không chỉ biểu trưng cho một số tiền khổng lồ, nó cũng không chỉ biểu trưng cho bước tiến lớn lao nhất của khoa học trong lịch sử loài người. Nó biểu trưng cho một cái gì hơn thế nữa.

Tibbets là một quân nhân và ông phải tuân lệnh thượng cấp. Ông đang có một sứ mạng phải thực hiện và nhịp quay đều của bốn động cơ 2200 mã lực của chiếc Enola Gay đang kéo lại cái giây phút hoàn tất sứ mạng đó. Vị đại tá này đang mong là sự tàn phá, sự kinh hoàng, sự chết chóc mà ông sắp sửa giáng xuống một thành phố địch sẽ góp phần bảo tồn nhiều nhân mạng khác, kể cả những nhân mạng Nhật.

Hòa bình phải được trả giá bằng một cuộc tàn sát ghê ghớm. Nhưng chưa chắc là cuộc tàn sát này đã kinh khủng hơn nhiều cuộc tàn sát khác đã xảy ra trong suốt thời kỳ đệ nhị thế chiến. Trong cuộc tái chiếm Phi Luật Tân, người ta đã đếm được 74000 xác chết Nhật trong khi chỉ bắt được có vài trăm tù binh. Vào tháng hai 1945, trên số 25000 quân đồn trú tại Iwhoshima, 24000 đã chọn cái chết chứ không chịu đầu hàng.

Còn ở bên kia trời Âu, trong cuộc đánh chiếm thành phố Dresde của Đức, đã có tới 135.000 người bị chết chỉ trong 1 đêm ngày thứ ba 13-2-1945. Hơn nữa theo những báo cáo mật ở Hoa Thịnh Đốn, Tibbets được biết là người ta đã ước lượng là để thắng trận cuối cùng trên người Nhật, trên năm triệu người Mỹ thì phải có một triệu người phải chết.

Sứ mạng của chiếc Enola Gay có thể được biện minh bằng sự so sánh những con số trên. Dù sao đi nữa thì cũng phải chấm dứt cơn ác mộng này, dù là phải bằng một cuộc tàn sát tối hậu đi nữa. Và sau năm chờ đợi giờ phút tối hậu đó đã tới. Hành quân Centerboard, nhằm thả trái bom

nguyên tử xuống nước Nhật, đã bắt đầu từ lúc 2 giờ 45, giờ Thái Bình Dương, ngày 6 tháng tám.

Trời buổi sáng sớm tháng tám thật trong sáng và trầm lặng, nhưng cũng đã nóng bức lắm rồi. Màn trời xanh đều như thể mặt nước đại dương vào giữa trưa đã tràn đầy ánh sáng.

Bỗng nhiên, xuyên qua những lớp mây, Tibbets đã bắt gặp một vùng rộng gồm toàn những nóc nhà lấp lánh, cắt sẻ bởi những con đường ngang dọc, bao quanh bởi những ngọn đồi, một hải cảng và một phi trường. Trên nền đó ông nhận thấy rõ con sông tách thành bảy nhánh chảy ra biển tạo thành một hình tam giác trên duyên hải phía Đông Nam của Nhật Bản. Đó là Hiroshima. Cho tới giờ chưa thấy một khu trục cơ địch nào xuất hiện.

Lúc đó là 8 giờ 9 phút.

Cách hơn 10.000 mét ở dưới kia, mọi người đang vội vàng ra cửa đi làm.

Trước đó một giờ, còi báo động đã vang rền, nhưng không có gì xảy ra. Đó là chiếc phi cơ của Eatherly. Cuộc báo động đã chấm dứt lúc 7g31.

Đối với dân Hiroshima, như vậy là thêm một lần nữa họ lại phải trú ẩn cho đúng hình thức. Quả vậy, trong ba năm rưỡi, đã có hàng trăm lần máy bay địch bay ngang qua thành phố, nhưng mới chỉ có đúng mười hai trái bom nổ tại đây khiến cho khoảng 15 người bị hại. Vậy mà dân chúng Hiroshima không hề biết rằng tất cả những lần thành phố bị oanh tạc đều là vì có sự lầm lẫn. Trong khắp nước Nhật không có thành phố nào có được cái đặc ân đó. Không một người Nhật nào không thích ở Hiroshima.

Trong buổi sáng, đại tá Tibbets đã đeo cặp kính đặc biệt chặn ánh sáng mặt trời của ông. Sau đó ông nhường việc điều khiển phi cơ cho Thiếu tá Thomas W. Ferebee, một kỹ tài về oanh tạc tại Âu Châu, đã được đặc biệt đề cử để thực hiện giai đoạn tối hậu của sứ mạng này.

Cửa hầm chứa bom được mở rộng những hàm thiếc nhả nhau ra. Chiếc phi cơ bỗng nhiên thoát khỏi cái gánh nặng năm tấn của nó, bay vọt lên cao để chạy trốn. Thật nhanh, càng nhanh càng tốt.

Bốn mươi ba giây trôi qua. Chưa bao giờ thời gian đi qua chậm thế.

Rồi thì đám mây bay đi, để lộ ra Hiroshima ở dưới. Không khí bốc cháy và mặt trời có vẻ như đã tắt lụi. Một khối lửa tròn, sáng lửa, gề rợn, không ngừng nở rộng. Rồi thì chỉ vài tích tắc sau, một đám mây trắng xóa, ma quái bao trùm tất cả sự vật. Đúng 8 giờ 16 phút trái bom nguyên tử đã nổ.

Trong khi một cột khói vĩ đại bốc lên trời thì

dưới mặt đất bỗng nhiên đen xam. Một làn sương mù đổi màu từ xanh xám đến đỏ rồi nâu bao phủ lên thành phố Hiroshima. Rồi đến một lớp bụi nóng hồi bao tràn ngập lên trên.

Ở gần nơi bom nổ các cột điện cột giây thép và cây cối vẫn đứng nguyên chỉ những cành lá gãy gập xuống đất. Nhưng hơi nổ bay nhanh như gió bão đã làm đổ từng khu phố nhà gỗ trong khoảng rộng nhiều cây số vuông.

Trên đường phố các khách bộ hành đều tan xác chỉ còn để lại dấu vết chân đi trên làn nhựa rải đường. Ở các địa điểm cách rất xa, hàng ngàn con người bị chết cháy ra than. Đa số dân trong tỉnh bị nhiễm phóng xạ chết dần dần từ vài giờ cho tới vài ngày.

Tất cả thành phố và các vùng ngoại ô đều cháy, một trận mưa than bụi từ từ tràn ngập lên 1 đô thị đã bị phá hủy hoàn toàn. Những xác chết nằm la liệt khắp nơi. Quần áo vải vóc, sắt, gỗ, kính bay tung rơi rơi xuống làm nghẽn cả mấy ngành sông con chảy qua tỉnh. Duy chỉ còn cái cột đồng hồ ở nhà ga là còn đứng vững nguyên vẹn không sứt mẻ, nhưng kim chỉ giờ của nó đã đứng dừng ở giữa phút mà nhân loại bắt đầu đi vào một kỷ nguyên mới: «Kỷ nguyên nguyên tử lực».

Trong ngày hôm ấy không ai còn nghe thấy một tiếng bom, tiếng súng nào nổ trên đất Nhật nữa. Toàn thể dân Nhật dường như đương sống trong một cơn ác mộng, người người đều im lặng trong một quái trạng thực thực lư lư, không ai hiểu cái gì đã xảy ra. Dần dần người ta mới cảm thấy rung động như một luồng điện mạnh chạy qua, như một hòn ván thạch vĩ đại vừa đụng vào quả đất.

Đám cháy vẫn âm ỷ trên hàng ngàn cây số vuông ở quanh Hiroshima. Dưới những đồng gạch vụn những nạn nhân nửa sống nửa chết, những kẻ bị thương tích vẫn rên rỉ kêu cứu. Sau đó, người ta đếm được 71.000 xác người chết và một số tương đương gồm những người bị thương, người bị tàn tật và những kẻ chết dần mòn do những chứng bệnh kỳ mà nguyên tử lực đã phát sinh ra.

Ba ngày sau, một quả bom nguyên tử thứ hai nữa được thả xuống thành phố Nagasaki.

Rồi tới ngày 15 tháng 8 vào hồi 4 giờ chiều Hoàng đế Hiro Hito với giọng nói khàn khàn rất khó nghe tuyên bố trên đài phát thanh rằng chính phủ Nhật bản đã ra lệnh ngưng chiến trên tất cả các mặt trận và nghị hòa với Đồng Minh.

Đến đây, thế là cuộc đệ nhị thế chiến được chấm dứt.

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

Có bán tại các nhà thuốc Tây

Trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Pub.TÂN-TRI

sợ sùng

— HOA MƯỚP ĐĂNG

Hễ nói tới tình sợ sệt, nhát nhúa, dị đoan là người ta cứ chỉ thẳng vào đàn bà. Đó là một sự ngộ nhận có... chủ mưu. Kỳ thật, chính liền ông mới là « cái giống » hay sợ, sợ đủ thứ. Miệng nói uênh oang nhưng gan con tép.

— Ngay từ khi lọt lòng, liền ông đã có nhụt khi đó. Con trai sơ sinh khóc to tiếng hơn con gái. Đàn ông bắt đầu sợ ngay khi thấy bà đỡ. Lớn lên khi anh biết chút chút thì sợ mẹ, khi cấp sách đến trường anh ngán cô giáo. Ngày biết làm tình, thì anh sợ đào, đến khi cưới được vợ, càng thấy rõ anh con trai hết nhuệ khí liền ông. Anh bị « ma phẩm » xô cho nằm bầy cái dây kẽm trong lỗ mũi kéo xềnh xệch.

— Tội cho đàn ông vì từ ngày sơ sinh cho tới già tới chết luôn mặc cảm bị đàn bà đè đầu bóp mũi, nên đã rước vào mình cái tính nhát nhúa, sợ hãi. Bây giờ ở vào thời đại có đánh giết nhau lung tung, đàn ông càng teo cật ruột. Nhất là đàn ông ở trong các chỗ thấp ngà, càng yếu vía, càng sợ đủ thứ: sợ sùng, sợ đàn, sợ dịch tổ chồng, sợ rớt lon, sợ chụp mũ, sợ ngủ khăm, sợ phát trần, sợ phủ de, sợ bị thay máu mới v.v...

Gần cuối năm con gà, liền ông nhà Hát Tây bỗng rết đến nỗi da gà, chỉ vì nhìn bức tượng chĩa súng vào ngay cửa chính. Các ông hoảng vì coi đó là điềm xui đã đẩy đưa bao nhiêu tóc tang, bao nhiêu tơ lòng rối rắm cho đào kép. Các ông sợ diễn viên mãi nhìn bức tượng chĩa súng mà luôn hát tuồng bán sùng. Các ông sợ người ngoài dòm cái thể tiến lên của pho tượng mà tiến ào vào nhà Hát Tây làm sập giàn, nên các ông đòi dẹp tượng.

Đàn bà chúng tôi cũng tin dị đoan, nhưng nghĩ khác. Pho tượng là tượng trưng cho hình ảnh tinh thần cứu nước, nếu triệt hạ ngang c công cuộc cứu nước của các vị càng vất vả long đong hơn. Chỉ bằng chỉ nên xoay chiều cho hòng sùng chỉ vào với nước cũng vẫn mang ý nghĩa cứu nước thời họa may các anh công ty nước sẽ « ngán ». Không cúp nước ngang xương bỏ dân thành phố chết khát.

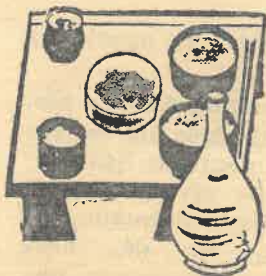
— Pho tượng sẽ xoay móng vào các vị đàn ông tra nhìn móng hơn nhìn sùng. Chỉ hơi thiệt cho các bà thích ngắm sùng, tại nhà Hát Tây. Nhưng chả sao, khỏi lo vì nghe đâu các bà cũng đã có sùng luôn cầm trong tay lác lư để giải sầu. Vậy các ông có bằng lòng cho đỡ sợ chó?

NHÂN TIN: TT Nguyễn. Ý kiến của ông đã được « đối lập » rồi đó. Bằng lòng nhé,

HMD

● LINH-TRANG phụ trách

trong nhà ngoài ngõ

Trường vật lộn... tham nhũng!

— Ông xã trưởng một xã ở Long An đã vì thương tình dân cư trong xã, nên cấp các giấy phép và giúp phương tiện sốt sắng cho một nạn nhân không may mang thương tích đến Sg điều trị. Bà xã của ông người dân bị nạn, vốn chất phác và trọng nghĩa. Bà nghĩ rằng trong lúc ông xã bà bị tai ương mà ông xã trưởng lại quá tốt giúp đỡ tận tình. Bà nghèo quá mới đem 30 trứng vịt lộn đến thăm ông xã trưởng. Rốt cuộc ông này bị tố là tham nhũng và phải ra tòa với 30 cái trứng vịt lộn, cũng may ông được lộn về nhà với xé không có tội. Những tội tham nhũng tếp tương tự thường được ra, của công đều đáng cười ra nước mắt.

— Đàn bà nghe chuyện cũng bàn ra tán vào. Có lẽ tại ông xã trưởng chỉ vì tốt bụng và thật thà nên nhận quà của một bà vợ nghèo thương chồng, tại một chỗ quang minh chánh đại, nơi văn phòng xã, và chỉ vì có 3 chục trứng vịt lộn nên phải lộn ra cửa tòa án. Còn những tay gộc chuyện lộn cửa hậu mà trao quà, nhận

quà nặng giá gấp triệu lần ông xã trưởng thì có mấy ai phải lộn ngõ ra tòa án đâu?... Đời có sự rủi may, khéo khôn là ở chỗ đó.

Ông Katê đã đi chợ tết chưa?

— Lần trước ở mục này TL đã có giới thiệu danh ca Kim Ngọc với lời ca kiêu ước vào mùa xuân... ông hứa sẽ giữ giá hàng không leo thang. TL đã coi ông Katê là một danh ca đang lên với các bản nhạc thời trang ngọt ngào. Nhưng coi mỗi lời ca của ông đã rơi vào không gian sa mạc. Lời 3e của ông chỉ là một lối « dơ cao đánh khê » đối với những tay sếp sòng cổ tình cửa cổ các chị em nội trợ trong khi năm hết Tết đến.

— Bằng cơ là hàng ngoài chợ đã chấp giá mới nói giá cũ, bắt đầu cứ thế mà kéo lên kéo lên hoài. Dân này sẽ ăn Tết ra mần sao hở ông Katê ông thử ra chợ mà coi.

Tuổi thành niên, tuổi vợ chồng xuống thang
Đây là chuyện bên xứ Anh. Số tuổi cho con trai con gái được đi bỏ thăm, được sống chung chồng vợ đã bị kéo tụt xuống. Số tuổi thành niên cho con trai con gái xứ Hồng Mao xưa là 21 nay đã có luật cho giảm xuống 18.

— Có lẽ nhà nước Anh Lê cho rằng con trai con gái thời nay đã khôn trước tuổi, dư sức biết chọn người đại diện. dư biết chuyện mần tình. Nếu không cho nó hợp thức hóa cái, tuổi đi bầu (2 thứ bầu) nó vẫn sẽ có bầu... Luật mới này chắc sẽ giúp cho dân Anh tăng nhân số rất ư số hợp lệ và chắc tại số của tòa án Anh cũng sẽ ghi nhiều vụ hy hôn rất là, con nít?

vào đời

bây giờ tôi đã hiểu

● NGUYỄN THỊ PHƯƠNG ANH

Trong những năm còn ở trung học, không nhớ tôi đã đọc ở đâu đó cái câu: « Bằng cấp cũng như địa vị lớn lao trong xã hội của bạn không đủ bảo đảm bạn là con người có giáo dục. Và, bạn dốt ư? Bạn không được may mắn cấp sách đến trường, bạn không biết văn chương, không hiểu khoa học, không làm nổi một bài toán chia... thưa bạn! Bạn cũng không phải là con người thiếu giáo dục! »

Tôi chỉ hiểu một cách lơ mơ. Cái hiểu đại khái, muốn trở thành một con người có giáo dục, thật khó cũng thật dễ.

Tôi đem câu nói đó hỏi ba tôi. Người giải thích cho tôi nghe, nào con người có giáo dục bao giờ cũng là người tốt, là người biết tự trọng, xử sự « rất tư cách » biết bổn phận, biết trách nhiệm, biết hy sinh, con người đó luôn luôn là con người có ích cho xã hội, cho quốc gia. Họ luôn luôn gây được sự kính mến, nể vì, thương yêu của những kẻ chung quanh. Do đó, nhà trường, bằng cấp chỉ có giá trị về học vấn chứ không có giá trị về con người. Địa vị trong xã hội cũng vậy v.v... và vân vân.

Người đẹp, cô là ai?

Bộ TTM đã cho thi hành một biện pháp nâng đỡ nhà binh, đã cho phép tạm thời, các nhà quan có xe Jeep được chở phu nhân và các cô cậu con quá giang đi chợ và đi học miễn theo đúng lộ trình. Biện pháp đã được rào đón thêm là chỉ cho chở các bà và các cô cậu đi cùng giờ với quan đi làm việc. Ngoài ra không được đậu xe, chở người tới các rạp hát, phòng trà, không được chở « bạn gái » đi du hí.

— Đây là một sự hợp thức hóa sau chủ trương khắt khở được ban hành chở chuyện chuyện chở đàn bà trẻ con trên xe Jeep cũng chẳng có gì là mới mẻ. Nhưng biện pháp này cũng khó tránh khỏi kẻ hở và chỗ kẹt. Được bề này lại vỡ bề kia.

— Các anh Q.C sẽ kẹt vì biết

chuyện đàn bà ●

thế nào mà biết một xe có đi đúng lộ trình hay không. Chỉ xe đồ, xe lam, xe bus mới có bản ghi lộ trình. Tỷ dụ; Saigon—Xóm mới, Saigon—Biên Hòa, Lăng cha Cả—Saigon v.v... mấy anh Q.C. nhìn bằng lộ trình, mới biết ai đi đúng ai đi sai, mà thôi, mà ộp. Còn 1 tỷ dụ khác, ông quan nhà ở Bàn Cờ làm việc ở Bộ TTM có con đi học ở J.J. Rousseau phải chạy vòng xuống đưa con đi học, đưa phu nhân đi chợ Saigon rồi đi vòng trở lên TSN để về Bộ TTM thì có đúng lộ trình không? khó cho các anh đấy nhé.

Một thế kẹt nữa. Làm sao anh QC nhìn 1 bà ngồi cười ầu ỹ bên nhà quan trên xe Jeep mà biết

Ba tôi nói rất lâu, giải thích, dẫn chứng tùm lum mong cho tôi hiểu. Nhưng tôi nghe giảng nhiều quá đâm ra càng mù mờ thêm, nhức đầu thêm, tôi bèn tự kết luận cho tôi là: « người nào tôi kính trọng được là người đó có giáo dục », Thế cho gọn, cho xong.

Cách nay ba năm, có một anh chàng, anh của người bạn gái tôi anh ta vừa tốt nghiệp đại học. Anh ta còn trẻ, đẹp trai lại con nhà giàu, lúc nào cũng lịch sự, hào hoa phong nhã có thừa, chiều bợn tôi lắm. Tôi cũng mến anh qua những lần gặp gỡ tại nhà và những lúc lái xe đưa bợn chúng tôi đi chơi,

Một hôm, anh ta nhờ em anh ta — bạn tôi — làm môi giới, ngõ lời yêu tôi, xin cầu hôn. Tôi vừa ngưng ngưng, mắc cỡ cũng có, vừa sung sướng hãnh diện cũng có, mà cũng vừa chưa biết phải quyết định thế nào nên tôi trốn anh ta một « lúc » hơi lâu. Trong thời gian đó, anh ta gửi thư cho tôi liên miên. Thỉnh thoảng tôi cũng có trả lời với sự « dè dặt thường lệ ». Tuy nhiên, tôi biết mình cũng sắp... ngã rồi. Anh ta đủ mọi điều kiện để cho một người con gái như tôi ao ước. Anh ta được tôi kính trọng lâu nay. Lấy được một người chồng có giáo dục, đời bây giờ đâu phải chuyện dễ.

Nhưng cái hôm hẹn gặp nhau đi chơi để trả lời « dứt khoát » thì hóa ra tôi « dứt khoát » anh ta thật. Chỉ vì mỗi câu nói của anh ta:

— Em này, anh nghĩ chúng mình trong tương lai hạnh phúc không ai kịp. Vì em, anh sẽ làm chính trị, anh sẽ là ứng cử vào quốc hội trong những ngày tới. Đây. Hồ sơ anh đã lo xong rồi. Ba cũng hứa cho anh

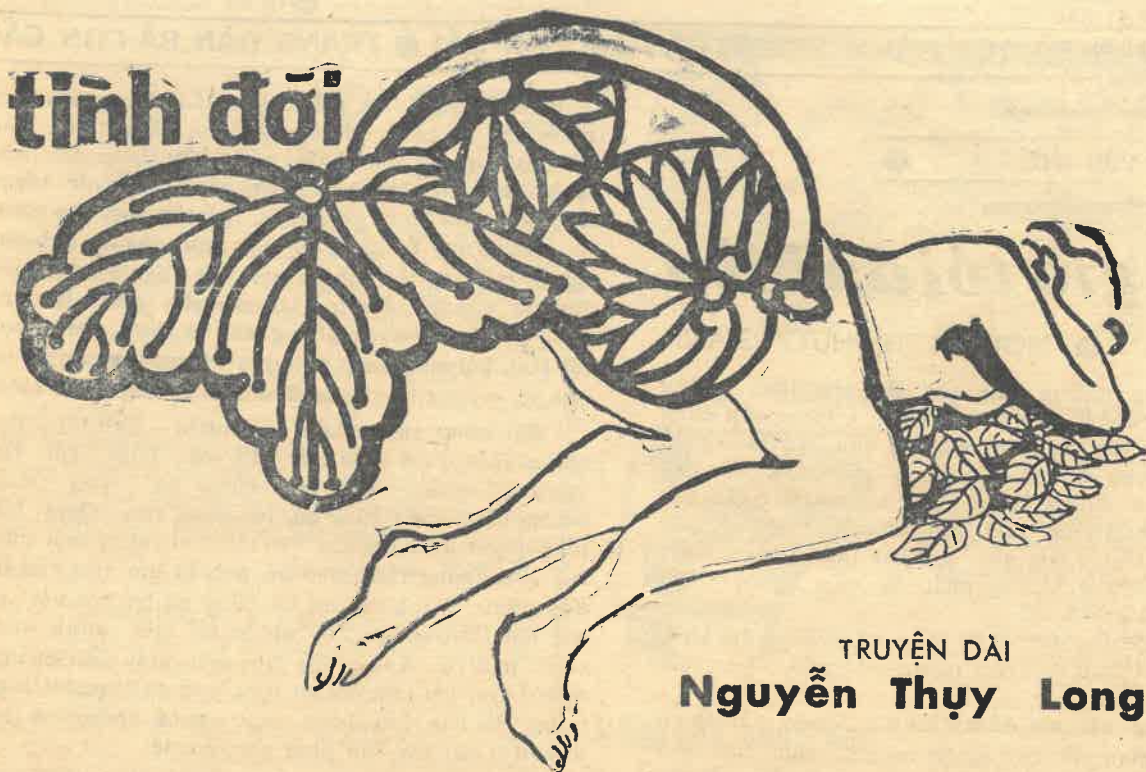
(Xem tiếp trang 47)

đó là phu nhân chính hiệu hay là « cô bạn gái »... Anh gọi xe lại gặp phu nhân thì chả sao. Nếu gặp cô bạn gái, vì tôn trọng luật nhà binh anh ghi chép báo cáo về Bộ TTM. Lại lộ cái chuyện bí mật nhà quan chở... cô bồ. Đúng là vỡ nợ cho nhà quan. Chén đĩa có dịp bay tung toé... Anh QC làm sao biết được người đẹp, cô là ai?

— Không khéo những cảnh cơm không lành, canh không ngọt trong nhà quan sẽ bị đổ tại chiếc xe Jeep nhà binh cho phép chở đàn bà đấy...

Đàn bà chúng tôi hay đi vào chi tiết và hay lo xa nên nhấn với bộ TTM để coi có cách nào ổn hơn, giúp cho các bà... cho các anh QC và cũng để tiếp tay với Bộ TTM thì hành hoàn hảo biện pháp nâng đỡ nhà binh... cấp trung.

tình đời

TRUYỆN DÀI
Nguyễn Thụy Long

— Bán thì được bao nhiêu tiền ?
Bà chủ ngắm nghía cái nhẫn một chút rồi nói :
— Cao lắm là tám chục ngàn đồng, còn không chỉ đáng sáu chục ngàn đồng thôi.
Bà chủ không quên thêm một câu :
— Mỹ nó biết gì đâu về nữ trang, nó quý chị nên mua tặng vậy thôi, nó cứ tưởng hột soàn là quý, nhưng tùy chớ, có năm bảy hạng hột soàn, tôi buồn bán thứ này nhiều tôi hiểu.
Ri bàng hoàng, không lẽ bà thiếu tá quận trưởng lại lưỡng gát nàng, bà bán cho Ri cái nhẫn hột soàn tới ba trăm ngàn đồng, bà nở ăn lời nàng đến thế sao ? Bà rất quý trọng nàng cơ mà, không thể có chuyện như thế được. Ri cố cãi :
— Người ta biểu cái nhẫn hột soàn của tôi không có bọ.
— Đồng ý, dù không có chút bọ nào cũng không đáng giá nhiều, tôi nói cao nhất chỉ tới tám chục ngàn đồng thôi, có điều nếu là cái nhẫn của Bob mua thì chị nên giữ làm kỷ niệm, nó có quý mình nó mới mua cho mình, chị đừng nói gì hết nó buồn tội nghiệp. Cho dù nó có mua hớ chị cũng đừng cần nhẫn gì hết.
— Nếu nó mua tới giá ba trăm ngàn đồng ?
Bà chủ cười nhạt :
— Thì cũng chịu vậy chớ làm sao được, tiền bạc là cái quái gì, mình giữ với nhau cái tình cho đẹp.
Ri thất vọng, nàng nghĩ đến lời hứa của nàng với bà quận trưởng, không lẽ ngày mai bà đến nàng lại từ chối không mua. Nàng nghĩ thôi thì coi như

vứt đi ba trăm ngàn, coi như trả ơn bà ta, bà ta đã lo giấy tờ cho nàng hồi trước, nàng không có cần cước, không có giấy khai sinh bà đã lo đủ cho nàng không còn thiếu thứ gì. Bây giờ bà gặp cảnh khốn khó trong khi Ri có thể giúp được bà tại sao nàng không giúp. Ri chặc lưỡi một cái, nàng coi như đã giải quyết xong một vụ.
Buổi tối Ri nằm chờ Bob về. Nàng bận một cái áo choàng ngủ bằng lụa mỏng màu xanh thật gọi cảm nàng xúc nước hoa thơm lừng, Bob cởi quần áo nằm xuống cạnh nàng, Ri đuổi :
— Mày đi tắm đã rồi hãy tới nằm cạnh tao.
Bob đành chiều nàng, khi hần trở vào, hần không quên đặt một cái đĩa nhạc giạt gân lên máy. Ri ra hiệu cho hần mở nhỏ lại, hần nhào tới ôm nàng, nàng đẩy hần ra :
— Mày làm gì mà lụp chụp vậy chớ.
— Ngày mai tao đi hành quân tới cả tháng mới về lận.
— Mặc mày, mày phải nghe tao nói chuyện này đã.
— Chuyện gì ?
Ri xòe bàn tay đeo nhẫn ra, Bob nhìn vào chiếc nhẫn :
— Mày mua cái này ?
Ri hôn hần một cái thật kêu :
— Mày mua cho tao nhé.
— Bao nhiêu ?
— Hai ngàn năm trăm đồng tiền đô xanh.
Bob kêu lên :
— Nhiều quá vậy ?

Ri làm mặt giận :
— Mày không thương tao sao ?
— Thương mày nhiều lắm chớ, nhưng hai ngàn năm trăm đô la thì không được.
Tại sao lại không được ?
— Bởi vì tao không thể bỏ ra một món tiền nhiều như thế để mua một món nữ trang quá mắc.
— Đồ quý không có mắc.
Bob nhìn lại món nữ trang, hần lại lắc đầu :
— Không thể được, tao chiều mày đủ mọi thứ, nhưng cái này thì tao không thể chiều mày được.
Ri gay gắt :
— Vậy là mày không thương tao.
— Tao xác nhận lại tao rất thương mày, muốn lấy mày nên tao phải nghĩ đến tương lai, chúng ta còn về Mỹ, đời sống ở Mỹ không phải như ở Việt Nam, chức đại úy của tao ở Mỹ không phải là to đâu, chúng ta phải sống tằn tiện mới đủ được, mày hiểu tao nói không ?
Ri bướng bỉnh lắc đầu :
— Tao không cần biết, mày thương tao mày phải mua cái nhẫn này cho tao.
Bob bứt đầu bứt tai :
— Tao không biết nói sao với mày được, vì mày không hiểu gì cả, số tiền đó là một số tiền lớn tao phải mang về Mỹ sửa lại nhà cửa, mua một chiếc xe hơi, tao không có tiền tiêu phí, khi tao dư giả tao sẽ mua cho mày một cái nhẫn khác đẹp hơn.
Ri bực tức ngồi dậy :
— Đồ mọi, mày không hiểu gì hết, mày muốn làm mất mặt tao.
Bob định kéo nàng nằm xuống, nhưng nàng vùng ra :
— Tao ghét mày rồi.
— Mày đi đâu ?
Ri tụt xuống giường, Bob thấy tức mình, nhưng hần không giữ nàng :
— Mày coi chừng tao, nếu mày khôn thì đừng đi đâu hết.
Ri tự ái đầy một đầu, nàng vùng đi :
— Tao đi, mày làm gì được tao.
Nàng xăm xăm bỏ ra ngoài quán. Nàng nhìn quanh, thấy toàn bọn đen, nàng ghét lây bọn chúng vì Bob. Nàng ngoảnh ngoắt bỏ đi sang quán bên cạnh. Quán này đầy bọn Mỹ trắng, thấy nàng vào chúng huyết sáo ầm ĩ, chúng nhìn vào cái áo ngủ hở hang của nàng. Ri ngồi xuống ghế, nàng gọi rượu uống um xum. Nàng giăng luôn lấy chai uýt ki trên tay cô chiều dài :
— Hôm nay tao uống say chết luôn, đủ mẹ thằng đen hời hám.
— Chuyện gì đó chị Ri ?
Ri phân trần :
— Đủ mẹ nó kẹo,
Nàng chia cái nhẫn hột soàn ra :
— Tao biểu nó mua cho tao cái nhẫn hột soàn này mà nó không mua, nó sợ tốn tiền.
— Bao nhiêu hả chị ?

— Có hai ngàn năm trăm đô la chớ mấy, đại úy mà kẹo,
Cô chiều dài kêu lên :
— Trời ơi, có hai ngàn năm trăm đơn thôi mà nó không mua cho chị à ? Đơn xanh hay đỏ ?
— Xanh.
Cô chiều dài quay đi, Ri tí ti ngồi uống một mình.
— Mẹ nó chớ, nó tưởng mình ham nó lắm, cần lấy nó lắm, hôm nay thì tao cho mày năm một mình... Một thằng Mỹ trắng ngồi ở bàn đằng kia, đối diện nàng, hỏi một cô chiều dài :
— Con nhỏ nào vậy ?
— Vợ của một đại úy da đen.
— Bob phải không ?
Cô ta gật đầu, thằng Mỹ trắng nói :
— Tao ngủ với nó được không ?
— Nếu mày muốn.
— Mày sang nói với nó tao muốn ngủ với nó, nó không đẹp, nhưng tao muốn ngủ với vợ một đại úy da đen cho bỏ ghét, hôm trước chúng nó đánh tao.
Cô gái đứng dậy :
— Tao sẽ nói cho mày, nhưng mày phải cho tao tiền.
Gã lính Mỹ đưa cho nàng một tờ đô la :
— Quá nhiều rồi đó mày.
Cô chiều dài sang bàn Ri, Ri đã bắt đầu say, nàng ngó cô ta khi nghe cô ta đề nghị :
— Mày xúi tao phụ chồng tao ?
— Chị giận nó mà.
—Ừa tao giận nó, nhưng không phải tao giận nó mà tao bỏ nó, tao không đại mà mày.
— Biết rồi, ai mà ngu đại bỏ một thằng chồng có chức Đại úy Hoa Kỳ. Chị chỉ phản bội nó một lần cho bỏ ghét thôi mà, làm như vậy chị sẽ bớt bực mình.
Ri chợt thấy cô ta nói có lý, phản bội một lần cho đỡ bực mình, Ri biết chắc chắn rằng Bob không thể bỏ được nàng, nhưng có điều nếu Bob biết nàng ngủ với một thằng Mỹ trắng hần sẽ điên lên mất. Ri nói :
— Tao thấy chuyện đó nguy hiểm quá.
— Có gì mà nguy hiểm, bộ chị muốn thủ tiết với thằng lợ cháo đó chẳng..,
Cô ta cười, nụ cười đều giả :
— Lâu lâu đổi món một cái chơi.
— Mày toàn xúi đại tao không hà.
— Sướng chị chớ sướng tôi à, yên trí đi không ai nói gì đâu.
— Tao cóc cần.
— Vậy thì làm tới đi coi.
Ri tự ái, nàng gật đầu :
— Tao không ngán, tao chịu chơi mà.
— Bằng lòng.
Cô gái cười :
— Vậy mới bánh, chị vô buồng tôi, tôi sẽ đưa chị vào.
Cô gái đứng dậy, sang nói với thằng lính Mỹ,

hắn đứng dậy đi theo nàng vào buồng trước. Một lát sau nàng trở ra, nháy mắt với Ri :

— Nó đợi chị trong phòng tôi.

— Mà đưa tao vào, tao đâu biết cái phòng nào.

Ri đứng dậy, nàng thấy trời đất quay cuồng, nàng rần tỉnh táo, nàng đi trong tiếng cười của bọn Mỹ trắng. Người thiếu nữ đẩy nàng vào phòng đóng cửa phòng lại, thằng Mỹ trắng nằm tó hồ trên giường, hắn ngồi dậy kéo Ri xuống, nàng ngã vào trong vòng tay hắn, nàng nhắm mắt lại cho hắn muốn làm gì thì làm. Nàng hơi hối hận vì đã phản bội Bob, nàng không một chút thỏa mãn, thằng trắng này quá dở, nó không thể nào bằng Bob được, nàng mở mắt nhìn vào mặt hắn, mồ hôi hắn lấm tẩm trên trán, hắn đã « làm » quá sức mình, hắn thở như con trâu, rồi xuội lơ, Ri hất hắn xuống :

— Dở như hạch.

Ri vẫn thấy đầu óc mình choáng váng, hơi men ngây ngất trong người nàng, nàng thêm một giấc ngủ thoải mái, nàng nghĩ đến căn phòng của mình, căn phòng được trang bị máy điều hòa không khí mát rượi, không nóng bức như căn phòng này.

Ri nhìn lại thằng Mỹ trắng một lần cuối cùng, nàng đóng cửa rồi trở ra, cô gái hồi nãy đơn đả hỏi :

— Xong rồi hả chị ?

Ri trả lời :

Dở như hạch, tao cho mày tiền tao đi khách đó, vô mà lấy.

Quý vị xuất ngoại ? Theo chồng về Hoa Kỳ ?

Xin nhớ tới SỞ DU LỊCH và LỮ HÀNH
LÊ PHONG.

Giấy phép Hoạt Động số 960/SKT tại số 113 Tự Do Saigon (lầu 4 phòng 40). Cơ sở mở từ sáu năm nay, đủ bảo đảm phục vụ thân chủ đúng hẹn, cần mật. Mọi giấy tờ đều hợp pháp do luật gia trông coi. Giá biểu y như mọi nơi và dứt khoát. Quý khách khỏi gặp cảnh trả lệ phí này bữa nay, trả khoản khác tuần tới.

Ri nói với người chủ quán :

— Không mang sẵn tiền, mai tôi mang tiền sang trả chị chai uýt ki này.

Nàng ra khỏi quán, về quán mình, chị chủ quán la lên :

— Đi đâu vậy bà nội, ăn mặc gì mà coi đến khiếp.

Ri nhìn trước nhìn sau hỏi :

— Bob đâu ?

— Nó tìm chị cùng cả không thấy, nó vô trại rồi, có lẽ khuya nó sẽ ra. Hai vợ chồng có chuyện gì vậy ?

Ri giấu :

— Có chuyện gì đâu, cãi nhau sơ sơ...

— Thôi tôi xin bà nhé, bà bắt nạt nó vừa vừa chớ, nó là thằng tốt, nhiều đứa ở đây ao ước được ở địa vị bà mà không được đó, cái gì cũng vừa phải thôi. Chị Lệ trước khi đi có dặn tôi phải dặn dò bà đừng bao giờ để bà đối xử quá đáng với Bob.

Ri lại hối hận về việc làm vừa rồi của mình, nàng nhận lỗi :

— Tôi thấy nhiều khi tôi cũng hơi quá đáng, Bob là người tốt.

Nàng không thể kể cho chị ta nghe được chuyện nàng phản Bob, nàng phải giấu biệt, nếu biết chắc chắn chị ta sẽ la nàng, nàng thấy buồn trong bụng vì việc làm của mình, đêm nay Bob không về nàng lại phải nằm ngủ một mình, cả tháng nữa hẳn mới đi hành quân về. Ri nhìn chị ta cầu khẩn.

— Có cách nào kêu Bob về không chị ?

— Khó gì, nhấn một thằng nào đó vô trại kêu nó về.

Ri chợt nhớ ra, nàng vẫy một thằng đến lại :

— Mày vô trại kêu đại úy Bob về cho tao.

Hắn nghe lời Ri như nghe lời cấp trên, hắn đi ngay. Ri trở vào phòng nằm, nàng chợt nhớ ra, nàng đi tắm rửa cẩn thận, nàng xịt nước hoa thơm lừng. Nàng nghĩ ngợi nàng càng thấy ân hận vì việc làm của mình, nàng nhìn chiếc nhẫn kim cương, nàng không thấy có gì hấp dẫn thật, nàng nghĩ đến lời đánh giá chiếc nhẫn của mục chủ bar hồi chiều, nàng thấy bà quận trưởng đầy giả hoạt. Nàng cương quyết ngày mai nhất định mình trả lại chiếc nhẫn cho bà ta. Nàng sẽ nói cho bà biết chồng nàng không chịu cho nàng mua, vả lại chiếc nhẫn không đáng cái giá đó. Minh sẽ nói vào mặt con mẹ, nếu cần nàng sẽ lôi bà chủ bar ra phân trần, càng ngấm nghĩ nàng càng thấy bà quận trưởng không tốt với nàng chút nào hết, bà ta chỉ lợi dụng nàng, bà chẳng từng nhớ và nàng nói với Bob mua đồ PX cho bà bán kiếm lời là gì, bây giờ bà không giao thiệp với nàng nữa càng hay, nàng đỡ mệt.

Khuya lơ khuya lác Bob mới trở về, người hắn sặc sụa mùi rượu, hắn ôm nàng khóc, hắn hứa sẽ mua cho nàng chiếc nhẫn, Ri lắc đầu :

— Ta không mua nữa.

— Mày còn giận tao ?

Ri hôn hắn :

— Không đâu, tao thương mày nhiều, mày phải để dành tiền về Mỹ.

— Tao để dành tiền cho mày.

— Tao biết, của cả hai chúng ta.

Bob càng ôm nàng chặt hơn, nước mắt hắn đầm đìa, hắn cảm động :

— Tao yêu mày, tao muốn làm mày vừa lòng, hắn lấy trong túi quần ra một nắm đô la xanh.

— Đủ tiền cho mày mua chiếc nhẫn đây.

Ri cương quyết :

— Nhưng tao không thích nữa, tao sẽ là vợ mày, rồi chúng mình sẽ có con, phải để tiền đó cho con, tao không muốn con khổ như tao.

Bob gục vào bộ ngực thơm phức của vợ, mắt hắn lấm ướt ngực nàng. Ri vòng tay ôm lấy đầu hắn, lòng nàng tràn đầy hối hận, nàng thấy mình thật là tệ hại đã mù quáng khi giận hờn Bob, nhưng nàng không thể thủ thật chuyện ấy với Bob, nàng muốn đền đáp hắn thật nhiều. Nàng tự hiểu thân phận mình, nếu không có Bob nàng vẫn là một con bé giặt đồ dơ, nếu khá hơn nàng cũng chỉ làm tới một con điểm hạng bét. Nàng mang ơn Bob thật nhiều. Nghĩ vậy bỗng nàng thấy mũi lòng, nàng ứa nước mắt, nàng khóc vì hối hận, nàng muốn quên đi việc liêu lĩnh vừa rồi, nhưng nàng làm sao quên được.

Bob lau từng giọt nước mắt của vợ, hắn xúc động vì thấy vợ khóc, bây giờ đến lượt hắn dỗ dành vợ, an ủi vợ :

— Mày đừng khóc nữa, mày hãy tin tưởng tao, tao yêu mày hết lòng, mày sẽ có với tao một đứa con, rồi hết nhiệm kỳ tao đưa mày về Mỹ, tao sẽ mua cho mày cái nhẫn kim cương đẹp hơn, ở Huế Kỳ cần có xe hơi, tao sẽ mua một cái xe hơi thật đẹp sơn màu đỏ, mày thích xe Ford hay xe Mustang, tao thích Mustang, cuối tuần mình sẽ đi nghỉ, đi chơi những nơi phong cảnh thật đẹp, tao chụp hình mẫu cho mày.

Càng lúc Ri càng ân hận vì hành động điên rồ của mình, nước mắt nàng đầm đìa, nàng ôm chặt lấy Bob chỉ còn mấy giờ đồng hồ nữa trời sáng Bob sẽ ra đi, cả tháng nữa hẳn mới về. Nàng hỏi Bob :

— Mai mày đi hả ?

Mai tao đi,

— Tao không muốn mày đi, mày ở nhà với tao ?

— Không được, tao phải đi, không đi tao sẽ bị ở tù, tao bị điểm xấu, tao không được lên chức.

Ri thở dài :

— Mày đi mày chóng về nhé, tao nhớ mày lắm.

— Tao về rồi tao lại đi Huế kỳ ít ngày, tao phải lo sửa sang lại nhà cửa trước khi đón mày.

Ri cúi đầu vào bộ ngực lòng lá của hắn, nàng mời mọc hắn :

— Mày yêu tao đi, tao mong mày đi được bình an.

Bob cảm động, hắn hôn Ri say đắm, nàng cuồng nhiệt trong vòng tay hắn, nàng bầu chặt lấy bờ vai rắn rỏi của hắn, chưa bao giờ nàng thấy mình yêu Bob như lần này, nàng hoàn toàn được thỏa mãn, nàng muốn lịm đi trong cảm giác mê mẩn.

Trời chưa sáng rõ mặt người Bob đã trở dậy, hắn bận quần áo, ra ngoài nhà rửa mặt, súc miệng. Khi hắn trở vào thì Ri cũng đã thức giấc, nàng mở mắt nhìn hắn, Bob cúi xuống hôn vợ :

— Mày ở nhà chờ tao, có lẽ tao không đi lâu đâu, tao cố gắng về sớm với mày, tao nhớ mày.

Ri uể oải ngồi dậy :

— Mày đi bây giờ ?

Bob gật đầu :

— Tao phải vô trại, lát tao đi bằng trực thăng mày nghe thấy tiếng máy bay đó không ?

Ri gật đầu, Bob cúi xuống hôn nàng, hắn nói đùa :

— Mày chờ tao nhé, đừng có lấy thằng khác, nhất là đừng lấy thằng trắng, tao ghét mấy thằng trắng.

Ri thấy nhói lên ở trong tim, nàng đứng dậy tiễn hắn ra cửa. Trời còn mờ mờ tối, sương mù dày đặc trên mấy ngọn đồi quanh khu giải trí. Ri thấy bịn rịn Bob lạ lùng, nàng lại bỗng lo lắng, có thể nào có chuyện không may xảy ra cho Bob không. Ri sờ vào khẩu súng lục đeo bên cạnh hông của Bob, đứng trước hiên quán Ri gục đầu vào vai Bob, nàng lại khóc :

— Tao sợ quá mày ơi.

— Sợ gì ?

— Tao sợ mày chết.

— Tao không chết đâu.

Bob hôn nàng lần chót, gỡ tay nàng, leo lên chiếc xe Jeep, hắn giơ tay chào nàng theo kiểu nhà binh rồi mở máy xe. Chiếc xe vút đi.

CÒN NỮA

Triệt Nọc Bệnh Tình Giang Mai

Chữa : Máy mắt, máy bắt thịt, é đầu, rụng tóc, chốc lở, đau nhức xương v.v...

Miễn phí vào ngày chẵn trong tuần.

Chữa tại Có Nhi Viện Hòa Bình, Xóm Mới, Gò Vấp Gia Định.

Giám Đốc

Như đã nói ở trên, thắng tui ghét cá ngựa nhưng phải công nhận là cá ngựa ở Pháp thật phần hào hứng, hơn hẳn thứ cá ngựa bệ rạc ở nhà. Bởi vậy mà khi mới đặt chân lên trường đua Auteuil, tui không ngớt khám phá ra lắm điều kỳ thú về cách đánh cá ngựa, về khoa nghiên cứu chọn lựa của mấy tay «tuyệt phích» Pháp, nhất là về thành phần Việt kiều nghiên cứu cá ngựa: đủ cả phe địch lẫn phe ta. Sau đây tui xin kể sơ sơ những sự khám phá đó.

Trường đua Auteuil ngoài cái quang cảnh sạch sẽ nguy nga còn có đủ tiện nghi để dân nghiên cứu cá ngựa nghiên cứu biến chuyển từng giờ từng phút về sự chiếu cố của dân nghiên cứu cá ngựa đối với từng con ngựa sắp đua. Đôi khi con ngựa mới đầu được các bình luận gia bỏ quên vì coi là tầm thường nhưng sau đó chẳng hiểu tin đồn ở đâu ra làm cho mọi người bỗng nhiên đổ xô mua vé cá con ngựa đó. Và hiện tượng đó được ghi ngay lên màn cảnh Ti-vi, nhờ vậy mà con ngựa đó về nhất với sự vui vẻ của mọi người. Vì đa số đã đánh cá kịp vào lúc chót.

Đối với người ít thời giờ hay không ưa suy nghĩ thì đứng ở sân Anteuil cứ việc nương theo các bảng ghi những biến chuyển mà đánh cá, muốn chắc ăn thì cứ đánh theo đuôi đám đông. Đánh như vậy để trúng nhưng mà ít lời.

Dân non gan thì đánh «placé» nghĩa là nếu con bạn đánh về đầu toàn trong các thứ từ nhất tới thứ ba thì cũng trúng. Đánh như vậy thì 1 quan nếu trúng thì chỉ được lời vài cắc. Phải là dân cờ bạc gạo bình tĩnh lắm hay là tay mơ đi lên trường đua coi ngựa chạy cho vui mới đánh «placé». Có một cách đánh ăn lời hơn chút đỉnh là đánh «gagnant» nghĩa là đánh con nào về nhất mới ăn. Đánh như vậy trông đối dễ ăn vì các tờ báo hay đài phát thanh bình luận về đua ngựa đều đoán rất trúng con về nhất. Nhưng vì đông người đánh nên cũng lời chừng trên dưới một quan đối với một quan vốn. Nhưng chẳng hiểu tỷ lệ người đánh «placé» hay «gagnant» được là bao nhiêu so với tới trường

THỢ CÀ

BA LÊ, THIÊN ĐƯỜNG CỦA CÁ NGỰA

chuyện Ba Lê do phóng viên Văn Lương gửi về

đua. Vì cái hào hứng trong trò đánh cá ngựa là đánh «jumelé» một thứ đánh «cặp» hai con về nhất và về nhì. Nhưng đánh «jumelé», dễ hơn đánh cá cặp ở Phú Thọ. Vì ở Phú Thọ đánh cặp thì phải đánh chéo để phòng hờ bị ngược. Nhưng đánh cặp ở Pháp, nếu đánh hai số 1 và 3 chẳng hạn, con 1 về nhất con 3 về nhì cũng ăn mà ngược lại 3 nhất 1 nhì cũng ăn. Như vậy không phải mua vé kiểu chéo như ở nhà. Nói thì giản dị, nhưng thực ra dân nghiên cứu «jumelé» trước khi đánh đã phải khổ công khảo cứu ít ra từ ngày thứ năm để thi thử tài suy luận vào chiều thứ bảy và chúa nhật. Bởi vì môn đua ngựa là một thứ giải trí phổ thông bình dân nên báo chí tờ nào cũng mở một mục bình giải về cá ngựa để đưa ra mọi giả thuyết. Ngoài ra có nhiều tờ tuần báo chỉ có bàn về cá ngựa mà thôi, trong các tờ báo chuyên về đua ngựa đó người ta đăng tải chương trình đua ngựa đó đây trong tuần. Kế chương trình đó là gia phả của các con ngựa, nào là cha tên gì, đã từng có những thành tích nào. Mẹ

nó tên gì. Nó thuộc lò nào, bao nhiêu tuổi, đã từng chạy bao nhiêu độ và tất cả những thành tích đã đạt được. Đặc biệt là thành tích những độ gần nhất để rút tỉa kinh nghiệm xem con ngựa đó đang đà tiến hay trên cái đà thụt lùi. Một điểm quan trọng không kém là nài cưỡi. Nài cưỡi con ngựa đó cũng được kể thành tích đủ thứ. Dân sành điệu nghiên cứu gia phả con ngựa, thành tích tình tình nài rồi còn phải đọc bản so sánh độ đua. Chẳng hạn như trong 1 độ những con nào được coi là đáng chú ý, con nào chắc sẽ tạo bất ngờ. Chót hết là những con nào có thể về ngược. Lý do tại sao con đó lại có thể về ngược. Người bình luận để ý tới thời tiết, có cơn mưa, có cơn nắng, có cơn rút hay trên đường thẳng mà lại rút dờ về vụ nhảy rào. Vì vậy mà còn phải tính xem độ đua đó dài bao nhiêu thước, quẹo «cua» mấy lần rồi mới đến mức rút về, phải nhảy bao nhiêu hàng rào, như vậy sẽ mất tốc độ ra sao và sẽ có thể bắt lại ở khúc đường thẳng hay không v.v., xem

như vậy thì bài toán cá ngựa ở Pháp được đặt ra một cách rất khoa học với không biết bao nhiêu là ẩn số. Tất cả sự hào hứng là ở chỗ tin tưởng rằng mình sẽ giải đúng bài toán đó và tin tưởng rằng không có sự gian lận nào. Tất cả nghệ thuật đua ngựa đều được áp dụng trọn vẹn, không bao giờ người ta thấy có sự làm độ lộ liễu. Vé đua ngựa được chia ra làm nhiều hạng: 3 quan, 5 quan, 10 quan cho khán đài bình dân và 10 quan 50 quan 100 quan, 500 quan cho khán đài trung bình. Giới «bình dân» chỉ chiếm độ 1 phần năm số tay đánh cá ngựa. Bởi vậy mà quang cảnh trường đua có vẻ sang trọng chiều hơn.

Trên đây chỉ là kể tới mấy độ đua ngày thứ bảy và chúa nhật, nhưng đối với dân nghiên cứu cá ngựa thì mùa ấm áp như mùa xuân, mùa hạ và mùa thu người ta tổ chức đều các cuộc đua mỗi ngày trong tuần tại các trường đua quanh Ba Lê. Mỗi ngày có một trường đua mở cửa vào buổi chiều theo kiểu luân phiên. Vì Ba Lê có rất nhiều trường đua bao quanh, ngoài trường đua Anteuil còn có Longchamp, Enghien, Saint Cloud, Vincennes v.v... Có sân thi chuyên chạy ngựa có kéo xe nhỏ nài ngồi trên xe. Đua như vậy cũng rất hào hứng vì tốc độ nhanh hơn là nơi đua có nhảy rào, có nơi thì trường đua phẳng lì không có rào và ngựa chạy toàn ngựa lạ mới được tung vào các cuộc đua. Đánh cá lúc đó hoàn toàn may rủi và khó mà tính toán như tại sân Anteuil hay Longchamp. Cái trường đua Longchamp này cũng rất đặc biệt vì là 1 trường đua hạng sang nên dân nghiên cứu cá ngựa muốn vô phải y phục cổ cồn cà vạt chỉnh tề. Nếu không thì người xé vé vô cửa sẽ xin lỗi không cho vô. Trường đua này nổi tiếng là nơi trình bày những kiểu thời trang mới nhất. Các bà các cô lui tới Longchamp đều cốt ý biểu diễn sự sang trọng tân tiến của mình. Và đi đánh cá ngựa ở đó còn có nghĩa là để bắt bô giàu có, xem thời trang và nghe kể chuyện thị phi về giới thủ đô thanh lịch Pháp quốc.

Ngoài việc tổ chức các cuộc đua quanh Ba Lê, người ta còn tổ chức các cuộc đua ngựa quan trọng với

tầm mức quốc tế ở các tỉnh du lịch phía Nam nước Pháp như Deauville Nice v.v... Vì mùa hè dân Balê bỏ thủ đô đi cư xuống miền Nam gần hết. Bởi vậy mà trọng tâm các cuộc đua cũng được đưa về phía Nam. Những độ đua mùa hè thường có sự tham dự của các con ngựa đua khét tiếng thế giới được đưa từ Ý Anh, Đức và cả từ Châu Mỹ tới. Và giải đua thường cỡ cả triệu quan mới.

Đó là mới kể tới phần cá ngựa đánh cá ngay tại trường đua. Tuy khán giả đông nhưng không đông bằng 1 loại nghiên cứu cá ngựa mà chỉ đánh cá trong các quán cà phê chứ không tới trường đua. Số người đánh như vậy được ước lượng là mấy triệu người. Đó là lối đánh cặp ba «Tiercé». Lối đánh này y như lối số đề đuôi ở bên ta. Bạn có thể ghi đánh Tiercé bất cứ ở hàng cùng ngõ hẻm nào trên đất Pháp. Bạn chỉ cần mua 1 cuốn sổ với 1 cây kim bấm. Đoạn mỗi chúa nhật hay ngày nghỉ lễ lớn, sáng ra bạn tới các quán cà phê có mang ba chữ «PMU» đăng ghi số các con ngựa bạn đánh. Đánh tiercé cũng có vẻ dễ dãi vì nếu đánh trúng theo thứ tự con nhất con nhì con ba thì có khi ăn rất lớn. Với 3 quan (độ 150 đồng đặc ta) bạn có thể ăn tới cả chục ngàn quan (độ 450.000 bạc ta) Nếu chỉ trúng 3 con về đầu mà không đoán trúng thứ tự thì cũng ăn cỡ vài trăm quan. Bởi vậy mà dân Pháp có máu đổ đen nghiên cái món Tiercé này lắm. Báo chí các đài phát thanh sáng chúa nhật nào cũng có lời bình để đoán về giải «Tiercé», có khi họ đoán rất trúng. Dân chơi «Tiercé» thực ra chẳng bao giờ chỉ cá một cặp ba mà thôi, họ cá chặn đầu chặn đuôi, họ cá theo lời đoán của báo này báo nọ bởi vậy mà mỗi người mua vé cá «Tiercé» thường phải chi từ mấy chục tới mấy trăm quan. Do đó mà số tiền lời về việc tổ chức «Tiercé» rất lớn vì lối cá này quá phổ cập.

Kết quả của độ «tiercé» là kết quả do độ thứ tư hay thứ năm tại 1 trong những sân trường đua quanh Balê kể trên. Riêng cái độ sẽ cho kết quả về việc cá «Tiercé» thì được trực tiếp Truyền Thanh và Truyền Hình. Bởi vậy đến chiều chúa nhật

hay chiều các ngày lễ lớn là ngày có cá «Tiercé», dân đánh cá tụ tập trong các quán cà phê thuộc tổ chức PMU để chờ xem kết quả trên màn ảnh truyền hình hay tại quán nghèo thì nghe đài phát thanh thuật lại. Riêng cái độ này người ta tưởng thuật diễn tiến cuộc đua rất kỹ nên ở xa cũng hồi hộp như đứng xem ngay tại trường đua vậy. Tới khi ngựa về tới mức thì chỉ độ vài phút sau các máy tính điện tử sẽ cho biết ngay kết quả vụ cá «tiercé» ăn lời bao nhiêu mỗi vé trúng. Nếu có sự về ngược ít người trúng thì giải rất lớn. Có khi đánh chừng 12 quan ăn tới cả bạc triệu. Và cứ mỗi độ tiercé là lại có biết bao người ôm mộng trở thành triệu phú.

Nhưng phần đông người ta cá «Tiercé» hoài hoài để rồi chỉ nghe thấy kết quả trúng rất lớn mà chẳng thực sự thấy mình trúng bao giờ tuy vậy thiên hạ vẫn nghiên.

Về thành phần dân nghiên, thì Việt kiều mình có mặt ở các trường đua rất đông. Lần đầu tiên tui đi lên một mình lên trường đua để xem cho nó biết. Trông là đi một mình nhưng lên tới trường đua dạo một vòng mới hay anh em bà con ta đông quá xá, cả phe quốc gia lẫn phe thân cộng đều thờ cá ngựa. Những ông chủ quán ăn VN, những ông giáo sư, luật sư rất quen thuộc đều cầm cúi bàn tán với mấy tay nghiên người Pháp. Cả mấy ký giả Saigon có vẻ cũng khoái cái vụ cá ngựa thả giàn này. Và lên trường đua để gạ nói chuyện với kiều bào về mọi vấn đề cũng rất dễ. Nếu đôi khi chính kiến bắt đồng thì trái lại bà con mình gặp ở trường đua trên đất Pháp đều công nhận rằng Balê đúng là thiên đường của dân nghiên cá ngựa.

Hoan hô Quý vị Dân cử

Từ ngày nền dân chủ xứ này bắt đầu le lói, người dân Giao Chỉ mới được biết thế nào là người đại diện cho mình. Xã hội Giao chỉ thêm một nghề mới, nghề này là một nghề cao quý, vừa được trả lương cao, vừa được chú ý bởi Nhà Nước, lại vừa được hưởng quyền bất khả xâm phạm.

Bé không học, lớn làm gì?... Câu này bây giờ thật dễ trả lời. Bé không học, lớn lên có thể làm dân biểu. Cứng có rằng trong Nhà Hát lớn hiện nay, có nhiều vị học hành rất lem nhem, nhưng rất thông minh trong những vụ buôn lịch cổ trường, và nhất là trong việc lý luận «ông nhìn ông nhìn, ông ra đầu đình, lại gặp ông Nắng ông Nắng».

Nhưng đầu sao, chúng ta cũng vẫn phải hoan hô quý vị dân cử. Từ lúc có quý vị, dân ta cũng đỡ buồn, vì được coi nhiều tấn tuồng rất xôm trò. Chúng ta mới được biết là trên bước đường đấu tranh với Cộng Sản, chúng ta chia ra làm hai phe điều hâu và bỏ câu. Lại có vị còn phê bình rằng chẳng phải bỏ câu, chẳng phải điều hâu gì hết, mà chỉ là một lũ gà. Nhờ quý vị dân cử, chúng ta mới biết sức dẻo dai của một dân tộc có bốn ngàn năm văn hiến, vị chúng ta là cụ chủ tịch, đã già cúp bình thiếc rồi mà vẫn mua sắm bàn phấn, Chúng ta lại còn được coi những màn đấu súng ngoạn mục, nhất là được nhìn thấy nàng kiều mốt súng, trong lúc vội vã, nắm phải khẩu súng của ông ngồi bên cạnh, làm ông này la lên oai oái.

Tấn tuồng trong Nhà Hát Lớn, thật đủ mọi vẻ, đáng được kể là một tuồng xã hội, diêm tinh, mà đào kép đều mang hết khả năng ra trình diễn. Ngày nào, báo chí cũng có tường thuật tường tích. Nước Giao Chỉ mà không có quốc hội thì cả ngàn đời, chắc chẳng bao giờ khá được.

TIỀN SỰ ĐỜI

● TUẦN BÁO CỤC HỮU ĐỐI LẬP VỚI ĐỜI ●

dân biểu
lên cơn rét

Những ngày gần đây có nhiều ông dân biểu đề nghị phá bỏ bức tượng hai anh Thủy Quân Lục Chiến dựng lên ở công trường Lam Sơn, mũi súng hướng về Quốc hội, với một tư thế sửa soạn xung phong. Lý do rằng, mỗi lần nhìn thấy pho tượng ấy, các ông dân biểu đều lên cơn rét, sợ rằng, một ngày nào đó, quân ta theo gương hai người lính, cũng cầm súng biểu diễn một màn đập chó, như mấy ông nhân dân tự vệ làm vừa rồi theo lệnh của mấy ngài Nghị Đồ Thành, thì thật hết đường chạy.

Các ngài dân biểu đòi dựng tại chỗ đó, pho tượng đức Lê Lợi. Tại sao lại Lê Lợi, mà không là Trần Hưng Đạo?... Dân Giao chỉ thắc mắc, mong được một lời giải thích. Thì may mắn thay, có một ngài Nghị sĩ, hình như là cụ Bùi Văn Giải thì phải, đã ví von một cách rất

ư là bình dân: Nixon là Lê Lợi của Việt Nam.

Vậy thì pho tượng mà quý vị đòi dựng lên là Nixon chăng? Rút có thể. Vì chúng ta đã có công tượng Kennedy. Bây giờ dựng thêm một pho tượng Lê Lợi Hiệp chúng quốc, vừa tỏ được lòng ái mộ bậc dân anh đồng minh vĩ đại, mà biết đâu không bắt được một mớ viện trợ cho ngân sách gia đình.

Ngày xảy ra vụ đập chó, là ngày 20-12-1969 bắt đầu từ ngày đó các ngài dân biểu có vẻ lên cơn rét. Có ngài đòi phải được bảo đảm an ninh mới đi họp. Có vị đòi phải áo giáp, mũ sắt như lính đi đánh trận. Có nhiều vị đã thám hiểm ra rất nhiều cửa sau, đề có động dụng là chạy. Tất cả những điều đó, có thể viết được thành một cuốn sách dự giải văn chương, lấy tên là «Gương can đảm tại Nghị trường».

điểm việc
điểm
người...

Đàn bà làm việc nước

Điểm mặt những người đàn bà làm việc nước ở xứ này, chúng ta thấy có rất nhiều. Nổi nhất là các khuôn mặt phần trong tòa nhà Quốc hội.

Ở Thượng Viện thì có hai bà. Bà Nghị sĩ Nguyễn văn Thơ và bà Nghị sĩ Nguyễn phước Đại. Cả hai bà đều trông rất tinh. Hôm nhìn thấy bà Nghị Thơ trên Vô tuyến Truyền Hình, trả lời về giáo dục sinh lý cho con nít, đôi mắt bà trông lẳng quạ, đến như Bạc Hà tôi là đàn bà mà còn mê thấy mẹ.

Hồi Đệ nhất Cộng Hòa, có bà dân biểu Nguyễn thị Phòng, một cô giáo làng, đã từng tuyên bố một câu rất đáng đồng tiền bát gạo, ở ngay giữa nghị trường: đàn bà để ra đàn ông. Ngày đó, Bạc Hà tôi sướng quá. Cái gì đàn ông cũng đối ở trên. Năm ngủ cũng đòi nằm trên. Lúc nào cũng chỉ đòi lên chứ không chịu xuống.

Tóm được câu nói của bà Phòng, chúng ta đã có ru thể «chơi» lại đàn ông. Thật là một câu nói dễ đời.

Đàn bà chúng ta mà làm chính trị, quả thật là quỷ khốc thần sầu. Dân đầu dư luận là hai bà Thượng viện. Bà Nguyễn văn Thơ, nhũ danh là Nguyệt Minh, tức là Sáng Tráng. Mai bà là cả một cảnh sáng trắng. Sáng trắng suông em ngổ tối trời, ngồi buồn em để sự đời em ra.. Có một đạo, một tờ tuần báo ở đây chơi số chị Thơ của chúng ta, đặt tên cho chị là Trăng Sáng vườn chè. Chỉ vì

đăng trương phu của chị làm Tổng Trưởng Giáo dục, vào cái thời mà cái bằng Tú Tài được ông già gán phong cho thêm hai chữ Tú Tài đi điểm. Ông Tổng Trưởng lúc đó đang ngáp ngừng trông vụ rút hay không rút. Hồi ý kiến của bà chị Thơ, thì được trả lời:

— Ở chức vụ nghị sĩ, thì tôi khuyên chồng tôi rút ra. Nhưng ở chức vụ làm vợ, thì tôi khuyên chồng tôi đừng rút ra...

Chỉ vì vậy, mới có bài về: Sao không từ chức lại chờ đi doang. Tin cuối cùng cho biết: chị Thơ sẽ ở lại sáu năm. Chúng ta sẽ được chiêm ngưỡng vài lần nữa, đôi mắt tinh của chị trên Ti Vi Giao Chỉ.

Lại nói về bà Nguyễn phước Đại. Hồi này, chị Đại buồn lắm, Bạc Hà tôi nghe đâu rằng chị chê chồng. Có đưa thì lại nói chị bị chồng chê. Chê chồng hay chồng chê, chẳng nào thì cũng thế. Cuộc rút tham vừa rồi, chị đã thành nghị sĩ nửa mùa, nghĩa là được có ba niên sắp phải khăn gói quả mướp ra đi. Số của chị xui thiệt. Hồi này chị đang vật lộn với ông Tối Cao Pháp Viện về vụ kiện ước. Đàn bà để có mấy tay?... Nghe đâu sau vụ rút tham vừa rồi, chị về rửa mặt, tốn mất mấy bánh xà bông thơm, mà hai cái má vẫn chưa hết mùi, vì bị mấy anh Nghị thủ mồm, thơm lên đôi má hơi kỹ. Số của chị xui thiệt chắc là chị thuộc người gốc Qui Nhơn, Bình Định?...

Nói tiếp theo truyền thống làm việc nước của các bà chị tăng trên, mấy bà chị tăng dưới của chị em ta, có vẻ ồn ào hơn. Nổi tiếng nhất là cô Kiều, còn được gọi là nhà thơ «Lá đỏ trên mười đầu ngón tay». Bạc Hà tôi cứ thắc mắc rằng bài thơ «Lá đỏ» mà chị Kiều

viết không biết lá đó là lá gì?... Lá đa, lá tre, lá vông hay lá mít? Điều thắc mắc ấy bữa nào chị Kiều nhớ giảng cho em nhé! Bạc Hà mến chị rất nhiều.

Bữa nọ, nghe tin chị Kiều định bán ông Nguyễn thế Linh. Nhưng chị quên không mang súng đi theo. Hôm đó lại vắng mặt ông Trần Bồ Cu, nên chị Kiều không mượn được súng. Ấy thế là chị vớ lấy súng của ông dân biểu ngồi bên cạnh, nhưng lại vớ phải súng bắn nước. Cái bao da của ông này, đầy súng quá kỹ, nên chị Kiều không móc ra được. Hú vía cho ông Nguyễn thế Linh! Ông dân biểu mặc áo đen, đi xe Fiat đỏ này, ấy thế mà hèn.

Chị Kiều của chúng ta đáng được kể là trang can quac anh hùng. Ngày thượng tọa Thiện Minh bị ra tòa, chị của chúng ta đã khóc ướt mười ba chiếc khăn tay. Nhưng chỉ có ba cái là lau nước mắt, còn mười cái thì dùng để lau nách. Nhà thơ có khác, mắt khóc mà nách cũng khóc luôn. Chắc là đêm đó, thế nào chị cũng cảm hứng làm thêm một bài thơ: Tôi khóc nước mắt tuôn tràn ướt nhẹp hai bên nách.

Có một thời kỳ, chị Kiều giao du hơi thân mật với ông dân biểu Trần Bồ Cu, mà hiện nay được mang thêm một tên là Chó Sủa. Có kẻ thói mồm, dám loan truyền ra kh p thiên hạ, là chị Kiều thân mến của chúng ta, một bậc can quac anh hùng, đã bị ông dân biểu Trần Bồ Cu móc nổi Bạc Hà tôi đã gặp chị Kiều, và cũng đã hỏi chị về điều đó, thì được chị bấu môi, trả lời:

— Sức mấy mà móc nổi được tôi. Ngồi chung xe hơi với nhau, thì làm sao mà nổi được. May ra thì mới móc được thôi.

(Xem tiếp trang 47)

Trong vụ đập phá tại Hạ Viện vừa rồi, dân Giao chỉ đang muốn biết trách nhiệm về ai... Tất nhiên là Hành Pháp, trong đó có những cơ quan bảo vệ an ninh và trật tự đô thành, không thể nào chạy tội được nữa rồi. Cả ba ông Nghị Đồ thành lưu nhiệm là các ông Phó thái Gia, Giáp văn Thập và Nguyễn đình Nam, cũng không thể nào đổ lỗi cho đám nhân dân tự vệ, gồm một lũ con nít ăn chưa no, lo chưa tới. Người xin phép biểu tình, phải chịu hết trách nhiệm nếu có sự hỗn loạn, mất trật tự, hơn nữa, còn có việc bạo động. Vậy thì xin

các ngài hãy biểu diễn một màn «Lê Lai Cứu Chúa» thật đẹp mắt và hào hùng cho thiên hạ coi chơi.

Câu chuyện có thể được kể như bắt đầu từ câu tuyên bố ở Vũng Tàu. Trong Quốc hội chúng ta có một con chó, hai con chó, ba con chó. Bọn phận của quân dân ta là phải đứng lên đập chết ba con chó đó. Nhưng theo một lời cải chính, thì lũ chó mới sửa chữ chưa can ai, nên chưa cần đập chết.

Ông Giáp văn Thập, nghị viên đô thành lưu nhiệm

(Xem tiếp trang 46)

truyện dài của
cung-tích-biên

KỂ
TỚI
SAU

87

Đến Bình Dương, Ngụy cho xe chạy một vòng quanh thị trấn. Dọc theo bờ sông, Tồn nhìn thấy khu vườn của «Ngoại» anh thấp thoáng những hàng cây lặng lẽ. Ngụy hỏi :

«Thế nào, cậu muốn uống rượu ở đâu. Trong nhà bà ngoại cậu hay ngoài quán nước». Tồn lưỡng lự giây lát rồi trả lời :

«Ngoài quán nước. Tao phải say, sau đó tao mới về thăm Bà Ngoại, thăm các cô cháu gái. Mà phải phục rượu cho tao say nhé, làm thế nào để sáng mai tao lụi luôn, chết bỏ. Tao thích như vậy để được sự chăm sóc của ngoại và các cô cháu gái kháu khỉnh».

Ngụy nhìn Nhã nói :

«Vừa vừa thôi chứ ông vua. Tao còn phải đưa cô Nhã và Nguyễn về Saigon.»

Bấy giờ Nhã đang lơ đãng đưa mắt lên phía kia, nơi những triền dốc bụi đỏ, con đường vàng óng dưới hoàng hôn nắng sót, y như con đường nào miền Cao nguyên Pleiku hay Ban me thuật. Nguyễn thấy Nhã mơ mộng, nói họ :

«Tối nay tụi này khỏi về Saigon. Tôi với Nhã xin hai bà Mẹ đi Vũng Tàu mà. Sợ cô Nhã có băn khoăn gì không, chứ Nguyễn này thì khỏi đi. Cho bụi đời tận mạng một lần nữa. Tôi đã nói với các anh là tôi hoàn toàn dứt cháy tôi. Tôi thiêu hủy ngày qua của mình kia mà.» Ngụy nói chán nản :

«Thôi, tôi van cô, lửa đã cháy rồi. Đừng tưới dầu nữa. Cô làm như sành đời lắm».

88

Thực tình, từ ban chiều đến giờ Nguyễn thấy bản khoăn lạ thường, một sự gì xao xác trong tâm hồn trống hoang vắng ngất của nàng, Nguyễn muốn được thoát khỏi một ám ảnh. Tồn quay sang dịu dàng hỏi Nhã :

«Sao, em xin má đi Vũng Tàu với Nguyễn à»

«Dạ. Con Nguyễn đặt bày ra»

«Sao em không thưa thẳng với má là em lên thăm anh»

«Em không biết nữa. Em buồn quá»

«Đêm nay em có quyền không về nhà à?»

«Em không biết. Em không quyết định được gì hết. Anh...»

«Gi đó Nhã».

«Em không hiểu mình muốn gì, có lẽ em nghĩ đến một sự thật».

Nguyễn mĩa mai : «Sự thật? Hừ, sự thật. Tôi nói với Nhã rằng giữa chúng ta có lẽ chỉ còn sự thật. Mọi mộng ảo đã lờ mờ. Mọi che đậy lên nhân bản đã tháo gỡ. Đừng buồn Nhã ạ. Tao thấy Tồn có lý lắm. Tại sao buổi sáng chúng ta không thưa với bác gái là chúng ta lên thăm Tồn. Đi Vũng Tàu? Hừ, biển đông nay đã ăn tận vào thị trấn Bình Dương. Lát nữa sóng sẽ đập cuồng nhiệt vào bờ cát. Mọi chúng ta sẽ chìm xuống biển, đáy biển.»

Ngụy cười khế : «Mọi chúng ta sẽ chìm xuống rượu chứ. Sẽ lênh đênh với rượu. Phải không Tồn?»

89

Tồn âu sầu : «Phải đưa Nhã trở lại Saigon, trước khi chúng ta chìm vào rượu, chết với rượu».

Nguyễn nóng bức : «Tại sao anh Tồn xem Nhã như con út. Anh tạo cho các anh một thứ thế giới riêng? Mĩa mai thật? Anh thương hại Nhã chắc, Anh lại đóng vai những cụ già khôn ngoan. Anh Tồn, anh có biết rằng chính Nhã mới có quyền quyết định những gì liên hệ đời sống mình. Và Nhã, Nhã sẽ chịu trách nhiệm về hành động của mình».

Nhã vẫn yên lặng. Xe chạy chậm về phía quán nước. Bình dương buổi chiều như một miền ngoại ô tịch mịch của một thành phố lớn. Tồn nói với Nguyễn :

«Nguyễn không hiểu tôi. Hoàn toàn không hiểu tôi. Nguyễn ngộ nhận. Tôi muốn Nhã phải trở lại Saigon ngay lúc này. Tôi không là một thằng đạo đức. Tôi cần Nhã, muốn được gần gũi Nhã những lúc này. Song tối nay tôi muốn được sống với riêng con người nghịch ngợm của mình, không muốn Nhã tham dự vào cuộc chơi đầy men rượu này.»

«Thế nào là cuộc chơi lương thiện? Thế nào là nghịch ngợm? Thế nào là thế giới của anh. Anh làm tôi chán nản» Nguyễn tiếp, «Tất cả chỉ là những cuộc chơi: Mỹ cần chết Bô tôi, anh vào lính, anh sẽ chết như mọi người, Mẹ tôi sống cô đơn những ngày già nua. Hừ, trò chơi rồi tôi sẽ phải chung sống với người Mỹ. Tôi đóng trò trong một xã hội đầy những con mắt háo sắc, lợi dụng, phản bội, ích kỷ. Anh Tồn, anh hãy cho Nguyễn với Nhã tham dự vào cuộc chơi các anh đi. Ít ra đây là một cuộc chơi không gian ác, không lương thiện nhưng là cuộc chơi hữu ích cho nhau. Anh không biết rằng Nhã sẽ có chồng, anh kỹ sư Mào, à»

«Tôi không biết. Tôi không cần biết. Nhưng chúng ta không là gian lận.» Tồn tự nhiên quát lên.

Nguyễn điềm tĩnh hơn : «Thế nào là gian lận? Anh lại ngộ nhận. không có sự gian lận giữa chúng ta. Chỉ có sự hy sinh và chịu đựng hay chấp nhận sự hy sinh đó. Anh đừng tự khinh, hoặc tự đề cao mình quá đáng. Chúng ta đều tầm thường. Chúng ta chỉ bay cao trong ảo tưởng mà thôi. Anh đừng đánh lừa mình.»

«Đấy chỉ là một trò đùa ghê tởm». Tồn thấy lời nói của mình có một vẻ gì thô bạo. Nhưng chàng đang tự giải tỏa một niềm đau từ quá khứ, nay đã trở thành thương tích trái tim chàng. Nguyễn nói :

«Anh Tồn, đừng nên nặng lời với nhau. Buổi chiều nay quá đẹp. Tình thương giữa tuổi trẻ chúng ta quá nặng. Biết chẳng, vì tình nghĩa quá đầy chúng ta lại hàn học ngay với nhau. Trong thăm tâm, tôi muốn Nhã ở lại Bình Dương, không phải để dự vào một trò đùa mà anh nghĩ rằng ghê tởm. Không. Thật hoàn toàn tôi không nghĩ thế. Tôi chỉ mong Nhã ở lại để cùng chia sẻ với anh nỗi đau đớn, sự thiệt thòi của chúng ta. Thật

90

lòng, tôi thấy mình cô đơn hơn quá. Dù có anh, có Ngụy, tôi vẫn thấy mình là một tình cầu riêng lẻ. Nói thế chắc anh hiểu. Tồn ơi, Nguyễn trả hai tiếng «ghê tởm» lại cho anh».

Một nỗi buồn tự nhiên chụp xuống bọn họ, y như cơn mưa che kín một thung lũng, như cái ráng vàng chiều hôm bao phủ cánh đồng vắng, y như tiếng ngựa hí vang qua cửa ngõ chờ đợi của một chính phủ thời xưa, cả bọn họ ngơ ngác. Thì ra, chính bọn họ này giờ đang hàn học hành hạ lẫn nhau. Nguyễn quay sang phía Ngụy :

«Anh Ngụy nên cho xe đến một bãi cỏ hay một công viên. Tôi muốn ngồi ở đấy một lát.» Nguyễn hỏi Nhã : «Nhã, mày có muốn ngồi ngoài trời chiều như thế này một lát không?»

«Tao không biết. Tao hoang mang quá».

Xe đỗ lề đường. Bãi cỏ rộng nằm bên này con sông. Từ đó có thể nhìn thấy những khung cửa sổ của trường Công binh trên ngọn đồi cao. Ngụy ngồi trên ghế đá với Nguyễn, Tồn quàng tay với Nhã đi dọc theo lề đường. Gió từ sông đưa lên man mác. Tồn nói :

«Em thưa với má em đi Vũng Tàu bao giờ về?»

«Trưa mai. Chính em cũng muốn lên thăm anh. Em muốn được đi chơi xa với anh. Nhưng không hiểu sao, chiều nay, đến thành phố này em cảm thấy lẻ loi. Anh Tồn, em sẽ mất anh. Chúng ta sẽ mất nhau. Anh có thấy điều đó không?»

«Anh cũng không hiểu gì hết về đời sống mình trong ngày tháng sắp tới. Có điều, anh đã quyết định, anh sẽ làm từ từ. Đầu tiên là anh phải đoạn tuyệt với gia đình. Sau này, Mẹ anh sẽ khóc, em gái anh sẽ đi tìm. Nhưng Nhã ạ, anh chỉ trở về khi nào Bô anh trở thành một con người...»

Tồn muốn nói : «Một con người lương thiện» Nhưng anh dừng lại kịp. Anh cảm thấy mình như một chiếc thuyền nhỏ, bô anh là cơn bão. Dù bằng cách nào, con thuyền cũng bị tấp vào bờ : «bao giờ cha tôi cũng trở thành một ám ảnh.» Nhã nói :

«Chiều hôm qua Ba của anh có lại nhà em. Hồi đó Má em và các ông bà khác đang đánh bài và uống rượu. Ba anh không đánh bài, có vẻ tự lự. Ông hút thật nhiều thuốc. Em thấy Ba anh gầy hơn khi xưa».

Khi đến cuối đường, Nhã và Tồn quay lại; Tồn thấy thấp thoáng phía bờ sông mấy tà áo trắng. Hình ảnh đó làm anh nhớ tới Hoài.

«Em thấy anh không nên từ bỏ gia đình? Nhã nói, tại sao anh thù hận gia đình? Anh không phải là một gã giang hồ. Ba em thường nói với em rằng nếu không có gia đình, không tình nghĩa máu mủ thì ông đã tự tử chết từ lâu rồi. Nay mai, anh đến một đơn vị xa, anh không chịu nổi cô đơn đâu».

Tồn nói đột ngột : «Nhưng anh sẽ không mất em. Anh xin cưới em. Chúng ta cùng đến một nơi xa xôi

nào đó. Chúng ta sống với cõi lạ. Từ đó, chúng ta tạo lập một cuộc đời mới».

«Lâu nay, em định nói với anh rằng chúng ta sẽ sống với nhau, song mỗi lần gặp anh, em thấy có một sự gì mong manh tan vỡ nơi hạnh phúc chúng ta. Em không hiểu thế nào là tình yêu, phải chăng nỗi băn khoăn không đâu kia là tình yêu. Sự mong manh để tan để vỡ như chiếc bong bóng kia chính là hạnh phúc. Anh... tại sao ban nãy anh nhất định cho em trở lại Saigon. Anh không muốn em ở lại Bình Dương đêm nay.»

«Anh muốn em trở lại Saigon ngay ban nãy, cũng như lúc này. Thú thật với em, trong một hoàn cảnh vắng vẻ, giữa chúng ta, anh không muốn mình phải đối diện với một kỷ niệm cũ. Thứ kỷ niệm nay trở thành ám ảnh.»

«Anh có thấy rằng anh mâu thuẫn không?»

«Anh không rõ lắm về tình cảm của mình. Có điều anh yêu em. Nhã à, anh thấy một sự gì êm đềm nếu cứ được gần gũi bên em, nhìn vào mắt em. Nhưng đêm nay, khi bóng tối đến, em sẽ bị xóa tan, anh tin như thế, em bị tan vỡ một cách thảm hại trong ám ảnh riêng anh. Anh sẽ đau đớn.»

«Em không hiểu được anh, đôi khi anh như kẻ bị tranh giành giữa tình yêu và lý tưởng, giữa hiện tại và quá khứ, giữa hạnh phúc và sự sa đọa, cuối cùng, theo em thấy, anh còn một sự gì như là mối thù hằn với bố anh. Em nghĩ không phải vì bố anh tham những mà anh buồn lòng.»

Tốn nhớ nhiều lần đã than phiền với Nhã về tư cách làm một vị tỉnh trưởng của bố mình. Nhưng chưa lần nào anh can đảm kể cho Nhã nghe cái thảm kịch anh chứng kiến giữa bố và một người con gái vào lứa tuổi Nhã. Tốn dần dà rơi vào cái vực kín của nỗi ăn năn (có sao anh lại ăn năn?) Tốn không còn ở lứa tuổi yên lặng, cúi nhìn cái sàn gạch hoa khóc thầm tức với con tim trinh bạch trẻ thơ. Tốn ngày nay đã lớn. Bị lôi vào từ trường của xác thịt. Ngày nay dù sao, đã đến lúc Tốn phải phá vỡ, phải quang cho tình trạng ứ đọng quái đản của mình. Những khi sự đòi hỏi càng lên cao, thì hình ảnh xưa lại hiện về rõ rệt nhất. Tốn quần quai.

Sau câu nói của Nhã. Tốn cố che giấu tâm trạng mình, đánh trống lảng: «Anh cố tập cho mình bằng lòng với hoàn cảnh đã có. Nhưng anh không làm được. Cũng như chúng ta muốn vui chôn một phần đời đã qua vào quên lãng, song chúng ta không thể làm hơn, không thể đốt cháy quá khứ mình một cách giản dị như cô Nguyễn đã lý luận».

«Nguyễn có đời sống và cái lý về đời sống của Nguyễn; anh ạ, gần đây em thấy Nguyễn nó chán nản và hằn học cay đắng với chính nó.»

«Có lẽ tại bố nàng đã chết một cách thê thảm. Gia đình Nguyễn bất ngờ túng quẫn, Tội nghiệp

Nguyễn. Một người như Nguyễn rất khó mà cũng rất dễ hư hỏng.»

Sự nhận xét của Tốn làm Nhã nhớ lại cuộc đối thoại giữa nàng và Nguyễn đêm nào. Để dò xét, Nhã hỏi:

«Theo anh, thế nào là hư hỏng?»

«Với một người con gái thật dễ định nghĩa thế nào là hư hỏng. Nhưng với Nguyễn thật khó. Có thể Nguyễn không là con gái nữa. Và dù có trở thành đàn bà Nguyễn vẫn không trách nhiệm về mình. Cuối cùng, theo anh, Nguyễn là một cô gái tử nạn trên hạnh phúc của mình.»

Câu trả lời thông minh của Tốn làm Nhã yên lặng. Nàng thấy mình hoàn toàn bị vây hãm bởi cách lý luận bén nhọn kia. «Những ẩn tình sâu thẳm giữa mình và Nguyễn mà Tốn vẫn biết», Nhã nghĩ như thế. Thực ra, vì có sẵn một thứ tâm lý hoài nghi nơi đám thiếu nữ ngày nay, Tốn nhận xét như thế. Và nó đúng phóc vào trường hợp của Nguyễn.

Bây giờ họ trở lại Công viên. Nhã hỏi một câu, câu hỏi như bị xúi giục từ một quyết định mơ hồ nào đó:

«Bây giờ anh cho em về Saigon, hay em có quyền ở lại đây nhìn anh uống rượu đêm nay». Tốn bất ngờ nổi cơn điên:

«Em ở lại. Em phải uống rượu nữa.»

Quán rượu nằm ngay bên đường Bình Dương, Saigon, nhìn về phía khu bến xe. Đó là một quán rượu sang trọng vào bậc nhất của thị trấn. Quán có hai tầng. Tầng trên có sân thượng, thực khách từ đây nhìn mong quanh, bắt gặp một phần thành phố Sài-Gòn hừng sáng về đêm. Bọn Tốn lên sân thượng, ngồi quanh một chiếc bàn vuông. Khi đó, sân thượng đã đông người, phần lớn là lính. Một vài người lính trẻ nhìn Nguyễn và Nhã. Họ nói thầm điều gì đó. Chắc là khen các cô này đẹp.

«Rượu. Cho tôi rượu». Tốn nói với người bồi bàn.

«Dạ đây không có rượu, Chỉ có la de.»

«Mời ông chủ quán lên đây.»

Chủ bồi bàn lau vội chiếc bàn, đảo mắt nhìn quanh, lạng lẽ bỏ đi.

«Này có nghe không chú nhỏ.»

«Dạ, để em mời.»

Chủ quán là một chú Ba Tàu trạc năm mươi tuổi. Hân ta ú nà ú nần một vẻ heo. Vừa thấy Tốn ăn vận áo lính, lão Ba Tàu vui cười:

«Dạ, mấy quan muốn uống rượu à. Đây có la de thôi, nhưng mà các quan muốn gì có nấy. Rượu gì đây.»

«Mát ten».

Mười phút sau có ngay một chai Mát ten cổ lùn. Lão Ba Tàu inh ỉnh ngồi ghé vào góc bàn, gọi chủ bồi bàn, hỏi họ món ăn cho Tốn. Sau đó lão ta biến đi, để lại bốn người trẻ tuổi trên sân thượng.

Các món ăn từ từ được mang tới. Tốn nhìn vào chai rượu nói: «Nguyễn ạ, đêm nay mình uống rượu Tây một bữa. Uống mừng cuộc khánh thành cái «pho tượng» đời tao. Từ nay tao sẽ thành tượng đá.»

«Anh muốn biến mình thành kẻ vô tri để chịu đựng những tang thương, nhưng nào được. Nguyễn nói. Chúng ta vẫn còn trái tim thương trực lay động, hai con mắt luôn xao xác trước nghịch cảnh. Và dù trở thành tượng đá chẳng, tượng đá cũng có đơn vô cùng. Nói đến tượng đá, anh làm tôi nghĩ đến những mùa xuân trong tuổi thiếu nữ, làm tôi nhớ những lá xanh, những lá biếc, cùng những ngày nắng ấm đầy người. Thời đó chúng ta yêu công viên, yêu cả những gì vô tri như hàng cây khô, như đá cuội, sóng biển, yêu những pho tượng trong tu viện im lìm. Nay đã hết. Có chăng, với chúng ta, mọi cảnh vật đã thay hình đổi dạng.»

Nguyễn chìm vào quá khứ, ở đó Nguyễn sống tha thiết và thơ ngây với tuổi dại, nặng như chiếc lá trong cơn gió cuốn: bây giờ cơn gió lạnh, chiếc lá vàng vô nghĩa đã hết vòng quay. Ngày tháng tới Nguyễn sẽ bước vào một thế giới mới, có bè bạn mới, giai cấp mới; sau kia, Nguyễn sẽ có một tuổi già lạnh lẽo thoát xác. Nguyễn sẽ giống như chiếc lá vàng, hết vòng quay, gió lạnh, xa cảnh, nó sẽ chết, mục rữa hoàn toàn trong bụi đất, nó thoát xác trong quên lãng.

«Uống đi Nhã, mày phải uống với tao nữa chứ. Anh Ngụy, anh Tốn, hãy uống với tôi. Lần cuối cùng. Tôi hứa với các anh rằng mai sau tôi chẳng bao giờ gặp lại các anh. Chẳng bao giờ để các anh nhìn thấy tôi cái mặt đầy son phấn, tôi lơ lảo lơ trên, tôi dạn dày lưu lạc. Không, chẳng bao giờ chúng ta gặp nhau nữa khi hoàn cảnh đời đã nhất quyết chia phôi. Tôi mong rằng Tốn với Nhã hãy cố gắng sống với nhau. Đừng phụ rầy nhau nữa. Đừng như tôi. Thôi hãy uống đi.»

Nguyễn mơ màng thấy Thoại. Người yêu đầu tiên của nàng từ nghĩa địa trở về, Chàng mang cây thành giá trắng non gác trên đầu giường làm gối: Trong đêm chăn gối chúng ta chỉ có ba người: em anh, và Chúa. Nguyễn mơ màng thấy cả thân hình Ngụy trong đêm pha thế của nàng. Nguyễn lại lại thấy bố mình nằm bên vệ đường, máu tươi xinh, chiếc xe cyclo máy cong queo giạt sát vào lề, chiếc xe nhà binh Mỹ thắng ngật đâm vào gần cây trụ đèn, máu, Nguyễn thấy mơ màng là bố nàng cố gắng đứng lên, nhưng nào được. Máu. Nguyễn thét lên.

Gió thổi lạnh làm con người Ngụy đầy rượu tái đi, chàng đứng dậy đi ra phía lan can.

Tốn ôm sát Nhã vào người mình, hôn nhẹ. Bầu trời đã đầy sao. Đêm Bình Dương hiện về cái biển đen tịch mịch. Bình dương. Tuổi nhỏ Tốn nơi những ngọn đồi những lùm cây kín gió, những con đường đất đỏ như đất miền Ban me thuật. Chính Tốn bị mê hoặc bởi màu đất nay trong chiều mưa sa, trời như ám

khói đầy cõi. Nhiều khi, xưa kia, Tốn thấy Bình dương như là một thành phố của giấc mộng chàng: lẻ loi và xa vắng. Bình dương hiền từ và què mùa, Bình dương chạy trên những ngọn đồi thấp, nghiêng mình xuống một giòng sông nhỏ ẩn mình trong những vườn cây đầy trái hay Bình dương được nối dài với một con đường gần như bị mặt vào tận miền núi rừng biên giới. Bình dương đối với tuổi nhỏ Tốn là một thành phố hiền hòa đão dễ, nơi mẹ chàng chào đời. Thiên nhiên nơi mẹ ta chào đời luôn là một thiên nhiên tuyệt vời. Bình dương có trái tim thơm ngát mùi trái cây, có những đường tay chân đầy bụi của loài cỏ dại, những con mắt đầy lá khô cùng những hạt sỏi đen huyền như là những hoa tai của con gái. Một buổi tối ai đứng dưới ngọn đèn hiu hắt tĩnh lẻ đưa ta về, buổi mai nào Tốn trở lại thấy những chiếc lá ướt nằm lóng lánh dưới mặt trời, đêm khuya nào chàng thiếu niên mơ mộng vào một cuộc du hành trong thế giới nhiều màu, cơn đau nào làm kẻ lạ mặt thương mến một thành phố lạ mặt, nỗi cô đơn nào làm chàng thiếu niên muốn quỵ về rượu say nơi xưa. Bình dương. Tốn rượu say trong đêm này. Trong cơn bất bằng mắt kích thước của trái tim chênh choáng Tốn sẽ bắt gặp tuổi nhỏ của mình. Như thế chàng mới bay lên được. Ta mới trở thành một loài chim vùn vút, bay loạn đường với quá khứ vùn vút trời, xa quá, sâu trong tận cùng thời gian; quá khứ như chiếc bóng khi tắt mặt trời. Ta mất bóng, và gọi mặt trời. Chỉ có rượu là hiện diện cho chàng những «bóng đen màu sắc» đã từ lâu mất hút kia. Tốn đảo điên, định bụng nhảy ra từ một chiếc cửa sổ nào đó, sẽ nằm ở một góc vườn nào đó, chờ sương đêm tưới ướt da thịt mình. Say rượu. Nghĩ cũng vui..

Được Tốn ôm sát vào người, Nhã ngược nhìn những vì sao lóng lánh trên cao, lắng nghe từng cảm giác êm đềm chạy quanh người. Chưa bao giờ Nhã thấy Tốn có một thứ quyền lực thần thánh như bây giờ. Tốn như một hình ảnh nào thiêng liêng nhất, một ngôi gần tuyệt vời nhất, một võ vè trong lành nhất. Điều này làm Nhã nhớ đến bàn tay của Ba nàng. Bàn tay đó hay vuốt lên mái tóc nàng thuở bé, mỗi lúc đi học về. Nhớ đôi mắt anh Thụy. Đôi mắt trong xanh, làn ánh sáng đó nay hãy còn như vì sao kia. Nhưng anh Thụy đã chết biệt tăm vào bầu trời tối. Nhã muốn khóc. Nhã nói nhỏ:

«Em lạnh quá anh».

Tốn thức giấc khi mặt trời đã lên cao, nắng ấm trong vườn lạnh, những bóng mát đã se lại, chắc sương đã tan hết, anh ra ngồi trên thềm nhà, hút thuốc đầu tiên, tiếng xe cộ vắng vắng ngoài thị trấn, gió man mác trong khu vườn buổi. Chiếc xe của Ngụy nằm khuất bên kia ngõ, sau hàng trúc vàng một người con gái đi lạng lẽ về phía chợ, nàng đi học, áo trắng dài.

(CÒN NỮA)

PHONG NGŨA

Chê chốc, lở lổ, gãi tới đâu ăn lan tới đó
KHÔNG PHẢI THOA PHẾT SƠ SÀI
NGOÀI DA MÀ HẾT, DẦU CÓ HẾT
CHỖ NÀY CŨNG LỖ LẠI CHỖ KIA

Nên uống :
Giải Phong Sát Độc Hoàn

ÔNG TIÊN

TRÊN 30 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm Hoa - Việt có bán là

NHÀ THUỐC ÔNG TIÊN

P.L. CHOLON K.N. BYT SỐ 316 — 21-8-62

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

COTRACYN

SU CÔNG HIỆU MẠNH LIỆT CỦA

2 TRỤY SINH (TETRACYCLINE + CHLORAMPHENICOL)

3 KHÁNG SINH (SULFAMIDES)

SINH-TỔ B12

Trị bệnh:

- BAN NÓNG - BAN CỦA
- THƯỜNG-HÀN
- CẢM HO - SỪNG PHỔI
- NHIỄM VI-TRÙNG
- GHỀ LỞ LOÉT - VẾT ĐAU
- SỪNG MỦ - LÂM ĐỘC

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

ĐỂ TRONG GIẤY THIẾT CỐ HÌNH TRÁI TIM

MUA ĐỂ DÙNG TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

Một phút mình Tân Kỳ làm chấn động trong ngành Mỹ phẩm và khách hảo hoa phong nhã chờ đợi từ lâu.

Inlime

NƯỚC HOA XỊT

Inlime

* BẢO CHẾ TINH VI THEO CÔNG THỨC ÁU-MỸ

* MÙI THƠM QUÝ PHẢI SANG TRỌNG

* DỊU BỀN NHỜ VỚI CHẤT HIBISCONE.

PARFUMS - SPRAY MIST - VINA

PARFUMERIE - SAUVAGE VINA

ĐIỂM VIỆC ĐIỂM NGƯỜI (tiếp theo trang 31)

và cũng là yếu nhân lãnh đạo cuộc biểu tình, thì có vẻ vững vàng lắm, cứ y như chiếc xe có bốn bánh mới toanh, lại còn thêm cả cái bánh xe sơ cua. Mới đây, ông có đưa ra một lời chê trách rất ư là bình dân, khi nghe tin Hạ Viện sẽ kiện ông đưa ông ra tòa mặt trận ông nói rằng đi kiện là hèn... Không hiểu rằng như thế nào mới không là hèn. Chơi nhau bằng mồm lết búa, mà ni ven thì mới không là hèn chăng?

Hiện nay, đang có một vụ tố nhau là án tiền và không ăn tiền. Có kẻ tố ba ông Nghị viên, đã nhận vài tờ đề tổ chức biểu tình. Ba ông này đối đối phương trưng ra bằng cớ. Ấy thế là có một cuộc đấu võ mồm, và đối với ông với ông Nghị còi ở tổ. việc đấu võ mồm đi tới việc đấu võ lao động, sẽ không cách xa nhau là mấy. Người có kinh nghiệm điều đó nhất, là ông Nghị viên Trương Văn Thoại.

Mới đây, nhà báo có phỏng vấn ông Nghị viên Răng Vàng Hoàng cơ Bình, xin ông phát cho một ý kiến về cái Quốc hội của chúng ta. Ông Nghị viên Răng Vàng buông một tiếng: nên giải tán. Nói câu đó, ông ta không nghĩ tới cái Hội đồng Đô thành thối um, đã lưu nhiệm hơi kỹ, nắm l cả bao nhiêu năm nay, không thêm bầu lại. Nói về mặt pháp lý, thì cái Hội đồng Đô Thành mới là cái thứ mà đáng phải giải tán nhất.

Ông Nghị Răng Vàng là một người thua trận. Đánh lớn, thua lớn đánh nhỏ, thua nhỏ, càng đánh càng thua... Không hiểu trong vụ tranh chấp này, ông có thắng nổi một trận nhỏ hay không. Chúng ta đành cứ chờ xem.

Hôn thú Việt - Mỹ Khai sinh trẻ Giấy sống chung

Hồ sơ Theo Chồng Về Nước. Giải quyết được tất cả các khó khăn cho Quý Thân Chủ. Giấy tờ hợp pháp.

Sở Giao Tế LELION LEFORT (LÊ PHONG) trước ở 213 TỰ DO nay dời về 38 Võ Tánh SAIGON Đ.T. 92.999.

Với kinh nghiệm từ sáu năm nay, chúng tôi phục vụ đắc lực Quý Vị MAU CHÓNG — CẦN MẶT và ĐÚNG HEN. Mọi công việc đều có bảo đảm, thân chủ không sợ tiền mất việc không thành.

LƯU Ý: Riêng Văn Phòng Giao Tế của Công Ty Lelion Lefort Co Ltd, dời về đây mà thôi. Sở Du Lịch và Lữ Hành Xả LÊ PHONG Lelion Lefort vẫn còn ở 213 Tự Do. Lưu 4 phòng 40 như trước.

48bis, Bà Huyện thanh Quan Đ.T. 24.656
Hoặc: 81, Trần bình Trọng Đ.T. 38.265

ĐẢM NHIỆM VỀ

- Mọi thủ tục xin chiếu khán xuất ngoại cho người Việt Nam.
- Quý vị sẽ được hãng bảo hiểm nhân mạng trong cuộc hành trình.
- Tổ chức du lịch thăm các thắng cảnh hoặc di tích lịch sử tại V.N.
- Bảo đảm và rất nhanh chóng để quý vị được hài lòng và toại nguyện.

SỬA

- TELEVISION
- AMPLIFIER
- TAPE RECORDER
- CAR STEREO

Đề yên tâm và không mất thì giờ xin liên lạc với:

CỬU LONG TV - RADIO

534, Trương Minh Giảng SAIGON — Đ.T. 41.435

- SỬA CHỮA BẰNG MÁY ĐIỆN TỬ TỐI TÂN NHẤT
- CÁC CHUYÊN VIÊN LỖ LẠC
- CÔNG VIỆC CHÍNH XÁC NHANH CHÓNG VÀ BẢO ĐẢM
- TỔ CHỨC ĐÚNG ĐÁN VÀ QUY MÔ
- CÓ XE HƠI NHẬN VÀ TRẢ MÁY TẠI NHÀ
- GIÁ TÍNH PHẢI CHĂNG

Vai trò của Quốc hội Đệ Nhị Cộng Hòa...

(XEM TIẾP TRANG 21)

luật cũ trái với lời lẽ và tinh thần của luật mới. Trong trường hợp sắc luật thuế kiếm ước, Quốc hội có thể thảo luận một đạo luật mới về thuế khóa mới, về chính sách kinh tế tài chánh mới, tiêu hủy luật 63, và luật 1569. Quốc hội đã chế không làm cái việc đơn giản đó, chỉ là ó, đi kiện, và bỏ kiện. Quốc hội cũng đã dành làm những việc mà con nít thích làm, là cầm cờ xuống đường hai ba lần, rồi lại là ó khi có con nít cầm cờ xuống đường kéo vào đập phá nhà hát Tây của các ngài. Các ngài đã bày gương trước mấy lần, con nít nó bắt chước, rồi bây giờ lại không chịu cho nó bắt chước, thật là mâu thuẫn.

Tuy nhiên xét cho kỹ thì Quốc hội này có một ưu điểm lớn thứ nhất là có được một Quốc hội, có được những vị dân biểu và nghị sĩ, có được những cuộc họp, những cuộc công du trong ngoài nước. Và Quốc hội này có một ưu điểm cũng rất lớn là tạo được không khí sinh hoạt nghị trường hết sức sôi nổi, vui nhộn, đôi khi vui nhộn nhờ những trò mâu thuẫn, ông nói gà, bà nói vịt trong Quốc hội. Cái ưu điểm này ích lợi lắm, là chen vào trong bị kịch chiến tranh vài màn hài hước còn lẫn cả tài Phúc Lai, Thanh Việt.

Năm hết tết đến, năm cũ đi, năm mới lại, xin cầu chúc cho Quốc hội này cứ con đường đó mà đi cho đến hết nhiệm kỳ, và chuyển giao nguyên vẹn những cái vui nhộn những ưu điểm những sự ích lợi của Quốc hội này cho Quốc hội kế tiếp. Để lớp người sau không phải tiếc là không được hưởng những cuộc vui nhộn như lúc này.

▼▼▼

như cái lá đa

(tiếp theo trang 5)

Bạc Hà tôi tin chị hết mình. Hiện nay, ông dân biểu Trần Bồ Cu đang ly nạn ở đâu, không biết, nhưng nghe đâu là một nơi rất an toàn. Trong lúc đó, Bạc Hà tôi thấy chị Kiều mua thêm hai con bực giê, cỡ bực bằng con bò. Không biết rằng chị mua thêm chó để bảo vệ cho chó, hay mua thêm chó mang về nhà để cho chó có thêm bạn.

Chị Kiều đáng được kể là người văn võ toàn tài. Giới đàn ông mà muốn mang người ra đấu, thì Bạc Hà tôi nhận thấy chỉ có một đối thủ có thể tạm tạm được. Đó là giáo sư giỏi võ Nguyễn ngọc An.

Được kể, chỉ về mặt võ nghệ, người đàn bà trong viện tàng dưới, được nói tới nữa, là chị Hoa tự Phấn. Chị có cả hai tên Hoa và Phấn, chắc là chị mặt hoa, da phấn?... Nhưng nói về môn võ thuật thì chị được liệt vào hàng cao thủ. Ai không tin, cứ tìm tới ông thầy thuốc Mã Xái hỏi thì sẽ rõ. Chỉ vì tức ông một chút, vì cái nhà ông Mã Xái dám chơi trên chị, nên chị tức vì bị hiếp, chị bèn vác guốc phang ông Mã Xái. Ông Mã Xái phải chạy tới xai cảng ngựa. Từ ngày Hai Bà Trưng đuổi được Tô Định chạy về Tàu, đến giờ mới có một cảnh đẹp của lịch sử đến như thế. Hoan hô chị Hoa Phấn.

Một người nữa cũng đáng để chị em phụ nữ chúng ta kính phục nữa ở viện tàng dưới là bà chị gánh hàng rong Trần Kim Thoa. tục gọi là Nữ Hoàng Nín Đái. Tại sao lại gọi chị là Nữ Hoàng Nín Đái? Chỉ vì chị chề mấy cụ trong dân, đi họp mà cứ đứng dậy đi đại hoai. Chị kể chuyện chị để làm gương, vì chị đã nín đái tới hai mươi bốn giờ đồng hồ, mà vẫn chịu được. Chị muốn khoe chân thân của chị tốt, chân thân của mấy ông kia yếu. Nhưng biết đâu, lời chê trách của chị không mang một ý nghĩa khác. Các ông nào mà nhà có sến nưng đẹp, là hay mắc bệnh đi đại đêm. Chị muốn điểm mặt các ông thích đi đại đêm, chỉ có vậy thôi.

Chị Gánh Hàng Rong là tình hoa của phụ nữ chúng ta. Chị là một tài tử chơi đàn Hai Viên. Chị lại còn là một nhà ảo thuật. Úp cái nón lên một chỗ nào trên người, rồi đọc thần chú, bỏ cái nón ra, chỗ đó sẽ lòi ra một chùm lông. Thế có tài không? Chị lại còn có biệt tài, vừa đánh răng, vừa thổi sáo... Chị có nhiều nghề thật.

Đấy là chỉ nói về các bà làm nghệ sĩ và dân biểu thực sự. Còn vợ các nhà dân biểu, cũng được gọi là bà dân biểu thì Bạc Hà tôi quen biết rất nhiều. Có một bà, khoe với Bạc Hà tôi là lấy chồng cả năm nay rồi mà vẫn còn trinh. Thấy vẻ mặt hoài nghi của Bạc Hà tôi, chị bèn giải thích:

— Chỉ vì anh ấy là dân biểu, nên anh ấy toàn đi những đường miêng lười. Thói quen nghề nghiệp mà... Xin chép ra đây, để bà con có bác tường... **BẠC HÀ**

nói chuyện với đầu gối

(Tiếp theo trang 9)

Đầu Gối không hiểu P.T. Agnew có gặp anh Hoàng văn Đức hay không, riêng về phần Đầu Gối, thì ông Agnew có tiếp xúc mặt nhưng không phải để nói chuyện về việc thành lập Liên Bang Đ. N. Á mà là về chuyện khác. Chuyện này hơi khó nói. Để Đầu Gối nghĩ xem có nên tiết lộ hay không. Câu chuyện «đầu gối» làm Đầu Gối suy nghĩ lắm, thấy rằng sau 25 năm chiến tranh, óc tưởng tượng và nghi ngờ của đồng bào chúng ta thật kinh khủng.

ĐÓN ĐỌC:

KHUNG RÊU

truyện dài mới nhất

của

NGUYỄN THỊ THUY VŨ

KÊ SĨ
xuất bản

bây giờ tôi đã hiểu

(TIẾP THEO TRANG 31)

năm triệu và chạy chọt vận động giúp anh. Nhất định thế nào anh cũng đắc cử, anh có nhiều «đòn» hay lắm, tuyệt diệu, nổi danh như cồn cho em coi. Đi đâu, anh cũng dẫn em đi theo, em sẽ giúp anh việc này, lo hộ anh chuyện kia. Vui chứ em! Em hành diện có được người chồng như anh...

Tôi không hiểu tại sao lúc đó tôi giận anh ta vô kể. Vừa giận vừa khinh. Nếu anh ta không đem khoe khoang chuyện ứng cử vào quốc hội, không đem những chuyện đó ra nói, có lẽ ngày nay sự thế có lẽ khác rồi!

May mà anh ta trượt vô chuỗi. Anh ta trượt vô chuỗi cả hạ viện lẫn thượng viện. Vì anh ta tính chuyện bắt cả hai tay, trượt đầu này, còn vô đầu nọ, thế nào cũng dính.

Từ đó đến nay, tôi đâm ra theo dõi những sinh hoạt của quốc hội một cách triệt để, để xem tại sao người ta thích vào đó quá vậy. Và ở đó, những con người đó có đáng để cho tôi kính trọng không?

Hơn hai năm trời nay, P.A. tôi đã nhìn thấy gì? Nhìn thấy những vụ ăn cắp tượng đồng, đi buôn lịch con gái cỡi truồng, những vụ đánh lộn nhau bằng tay rồi bằng gót guốc, những vụ khoe khoang sống sượng, những vụ áp phe riêng tư của những chủ Snack bar, những tiệm buôn chợ đen quá giá, đấu thầu nhà nước, những tư cách, thái độ của người đòi lương cao nhưng lười họp, trốn đi du hí. Suốt ba năm qua chưa hề có một buổi họp nào đủ mặt hết mọi người. Rồi nào chuyện lợi dụng công xa, tham nhũng từ tiền sửa xe cho đến tiền điện thoại nhà riêng nói chuyện với gái bán bar, me Mèo hàng đêm v.v... Còn nữa, còn những nữ đại diện dân như «chuyên viên đại đường, đại phố» như cô bé, học trò từng lê gót hết báo này đến báo khác để xin đăng không từ bài thơ con cóc, hồng nhiên nhảy chồm chồm vào nhà hát lớn, mần tình, mần tội, những cảnh hàng tôm hàng cá... Ôi chao!

Có cái chuyện ích nước lợi dân ai cũng biết là chuyện cải cách ruộng đất cho dân nghèo thì, ở đó, bọn địa chủ, bọn ăn hại nó phá thối ngấm tòm mạt rồi. Những lời hứa trên bích chương vận động ngày nào, mười điều không làm được một lại còn hung hăng vung vít chướng mắt thêm ra. Quả là những con người không đáng được P.A. tôi kính trọng chút nào.

Các bạn ạ, cái định nghĩa về con người có giáo dục trên kia, giờ đây P.A. tôi đã thực hoàn toàn hiểu rồi. Nhờ có những vị đại diện dân cử, nhờ có quốc hội đó. May thực, điểm phúc cho tôi đã không phải có loại chồng... quốc hội.

Và các bạn ạ, chúng mình phải nhớ cho kỹ những cái mặt mặt ấy nhé. Lặn bầu cử tới, bạn nào

có thể dùng được chổi chà thì cứ dùng, nếu không thì nhớ xin mấy cái hình không bỏ vào thùng đem về có lợi lắm các bạn ạ. Khi con mình nó í, nhờ có mấy cái hình đó, được sạch sẽ thêm ra.

Riêng P.A. tôi, cầu trời! xin Thượng đế ban phúc lành đừng cho con trông thấy bất cứ một cái mặt nào xuất hiện trên đường phố mỗi khi con đi qua, cũng như trên Tivi mỗi khi con mở máy. Con nghèo đập vỡ Tivi thì còn tiền đâu nữa mà mua.

Sinh Tử Phù...

(tiếp theo trang 19)

Trần Lục vội vã đứng dậy ra về.

Một hôm, viên Phó Đốc Dupré ở Sài Gòn ra thăm cụ tuần phủ Hà nội. Dupré có đất theo một con chó tây. Quan tuần phủ vừa mời khách an tọa, thì con chó cũng nhảy tót lên ghế ngồi.

Nhà nho ta đâu có biết chó Tây được ông Tây quý mến thân mật thế nào! Cụ Tam Nguyên lại tưởng là Dupré cố ý cho con chó làm mất mặt mình, Cụ bèn sai lính đánh chết con chó hỗn xược đi. Dupré giận quá không dám làm gì, hăm hăm bỏ về.

Tới năm 1877, triều đình cử 1 phái bộ sang Pháp, Dupré lại yêu cầu vua Tự Đức cử ngay cụ Trần Bích San làm chánh sứ.

Nhận lệnh vua không giám từ chối. Lại sợ rằng khi ghé Saigon gặp Dupré, sẽ bị hấn nhờ hận xưa tìm cách làm nhục mình thì nhục lây cả quốc thể Cụ Tam Nguyên Vị Xuyên đã nuốt giấy bản đề tự từ.

Đó là vài giai thoại về chó, chuyện thì hài, chuyện thì bi. Còn nhiều nữa, đọc báo Xuân Đới mới biết!

Ông ĐẠO CẤY.

MỸ VIỆN SẮC ĐẸP

— 102, TRƯỜNG CÔNG ĐỊNH — SAIGON
— 36, hẻm đại lộ LÊ LỢI (Bonard cũ) SAIGON Đ.T. 9333

do bà **CHU-THỊ-PHƯỚC**

tốt nghiệp Ba - Lê điều khiển
9 năm danh tiếng tại Thủ Đô

- Sửa vết sẹo. Trừ tuyệt mụn, tàn nhang
 - Làm da mặt mịn màng xinh đẹp
 - Làm ngực nở bụng thon
- Bảo đảm kết quả - Có giá học sinh. Có dạy học trò

(nghỉ chúa nhật)

KÍNH MỜI

Thoa **CRÈME THORAKAO** trị hết mụn, nám, tàn nhang, trứng cá

KÈ TỪ 14-1-1970 ĐẾN 20-1-1970

Nghệ Đoàn Kịch Giả VN trân trọng trình chiếu
Tại hai rạp có máy lạnh tối tân ở Thủ Đô :

ĐẠI NAM và VĂN HOA Saigon

PHIM VIỆT NAM * CINEMASCOPE

XIN NHẬN NƠI ĐÂY LÀM QUÊ - HƯƠNG

với ĐOÀN CHÂU MẬU - NGỌC MINH - HUY CƯỜNG

- Một phim đã làm chấn động giới điện ảnh thủ đô
- Trên 30 tờ nhật và tuần báo thủ đô đã khen ngợi là cuốn phim hay nhất của điện ảnh Việt Nam từ trước đến nay.
- Tình tiết của phim sẽ làm nghẹn ngào khán giả suốt 1 giờ 45 phút không ngừng, với những éo le đến rơi lệ, sôi động đến nghẹn thở và cũng ướt át đến lịm người.

HẾT MẶC CẢM, LO ÂU RỒI !!!

ĐỜI LẠI TƯƠI

Phải đọc kỹ mới... có lợi

Một phát minh mới nhất! Quý ông mua về tự chữa lấy dễ dàng các bệnh: Bất lực, không bình thường, thiếu hụt, mỏng tinh, không bền, già yếu suy nhược lạnh nhạt của « cái sự đời » hoặc « nó tịch ». Không chích, không uống, không thoa thuốc nhưng kết quả vĩnh viễn 100%.

«BƠM TAY DOVE» có rất nhiều người dùng «BƠM TAY DOVE» đã khỏi hẳn các bệnh kể trên, gửi rất nhiều thư đến cảm ơn, mời lại coi cho rõ.

NGUYÊN TẮC: Căn cứ vào những thí nghiệm của các Bác Sĩ: CHEATLEY, LEMON CLARK nên bác sĩ SHIMIZHU (Nhật Bản) đã phát minh ra một dụng cụ riêng biệt, lấy nguyên tắc Vật Lý học căn cứ trên áp lực không khí để tăng cường số lượng máu hơn lúc bình thường để nuôi dưỡng «nó», vì thế nó nảy nở mau chóng, và hồi sinh mạnh lên gấp bội lần.

CÁCH DÙNG: Ngày một lần, mỗi lần mười phút, vào giờ nào cũng được, chỉ 3 tuần kết quả vĩnh viễn thỏa mãn, tuyệt đối không có hại, không kiêng cử gì, 1 chiếc bơm tay DOVE dùng kỹ được 18 năm.

BÁN TẠI:

51 Triệu Nữ Vương ĐÀ NẴNG

71 Hùng Vương ĐÀ NẴNG

8 Hai Bà Trưng CẦN THƠ

84 A Quốc lộ 1 BIÊN HÒA

196 Trần Quý Cáp PHAN THIẾT

22 và 230 Lý Thái Tổ SAIGON

10 Huyện Trăn CAM RANH (cư xá Đoàn kết)

Kỹ Nghệ Thức Uống Việt-Nam

MERRY REALM

Sản xuất các loại nước giải khát đựng trong chai nhựa dẻo (Plastique)

- **Nước cam**
- **Nước thơm**
- **Sữa trái cây**
- **Yaourt**
- **Kem**

Văn phòng : 116 Gia Phú Chợ lớn

Điện thoại : 36.756

Trung tâm bán lẻ :

43 Tổng Đốc Phương Chợ lớn

(NHÀ MÁY 100/26 BÌNH THỚI QUẬN 11)

Đ.T. 50.423

Viện
uốn tóc

BANGKOK

PHÒNG LẠNH

Số 4, Nguyễn Trung Trực — Saigon

Ngang nhà hàng THANH THẾ

Đ.T 92115 — 92726/224

Do : **Cô HỒNG HẠNH**
Tốt nghiệp ngoại quốc
đảm nhiệm

Nhiều kiểu mới lạ tân kỳ hợp với phụ nữ thời đại

Đặc biệt : **TRANG ĐIỂM CÔ DÂU DẠ HỘI**

NHẬN HỌC VIÊN

Chủ nhân kính mời

HỒNG HẠNH

XIN CHÚ Ý : Mỗi tuần nghỉ ngày Thứ Ba

CHỈ BỘT GIẶT

MỚI CÓ ĐU CÁC HÓA CHẤT GIẶT TÂY TÂN KY

- ALKYBENZÈNE SULFONATE** : sinh bọt để lôi cuốn các chất dơ bẩn ra với nước giặt
- TRIPOLYPHOSPHATE** : làm (tan ion) kim loại của đất bùn
- MÉTASILICATE** : làm tan dầu mỡ mạnh nhất
- SILICATE và CARBOXYLME-** :
- THYL CELLULOSE** : bảo vệ da tay, máy giặt và giữ cho bụi bẩn lơ lửng trong nước giặt
- PERBORATE** : sinh tương khí để tẩy nhiều vết dơ
- AGENT OPTIQUE** : hồ cho áo quần trắng thêm trắng, màu thêm tươi

Phẩm chất bột giặt NET được bảo đảm bởi kỹ sư và chuyên viên của Công Ty sản xuất

VIỆT-NAM TÂN-HÓA-PHẨM Công-ty

NHÀ MÁY
KHU KỸ NGHỆ LONG BÌNH
BIÊN HÒA

VĂN PHÒNG
38 NGUYỄN TRÃI — SAIGON
ĐT 38247

CORNELL
UNIVERSITY
JUN 8 1970
LIBRARY

CETONIC 500 mg
250 mg
sinh-tổ c

**BỒI BỔ CƠ THỂ
TĂNG THÊM SỨC KHỎE**